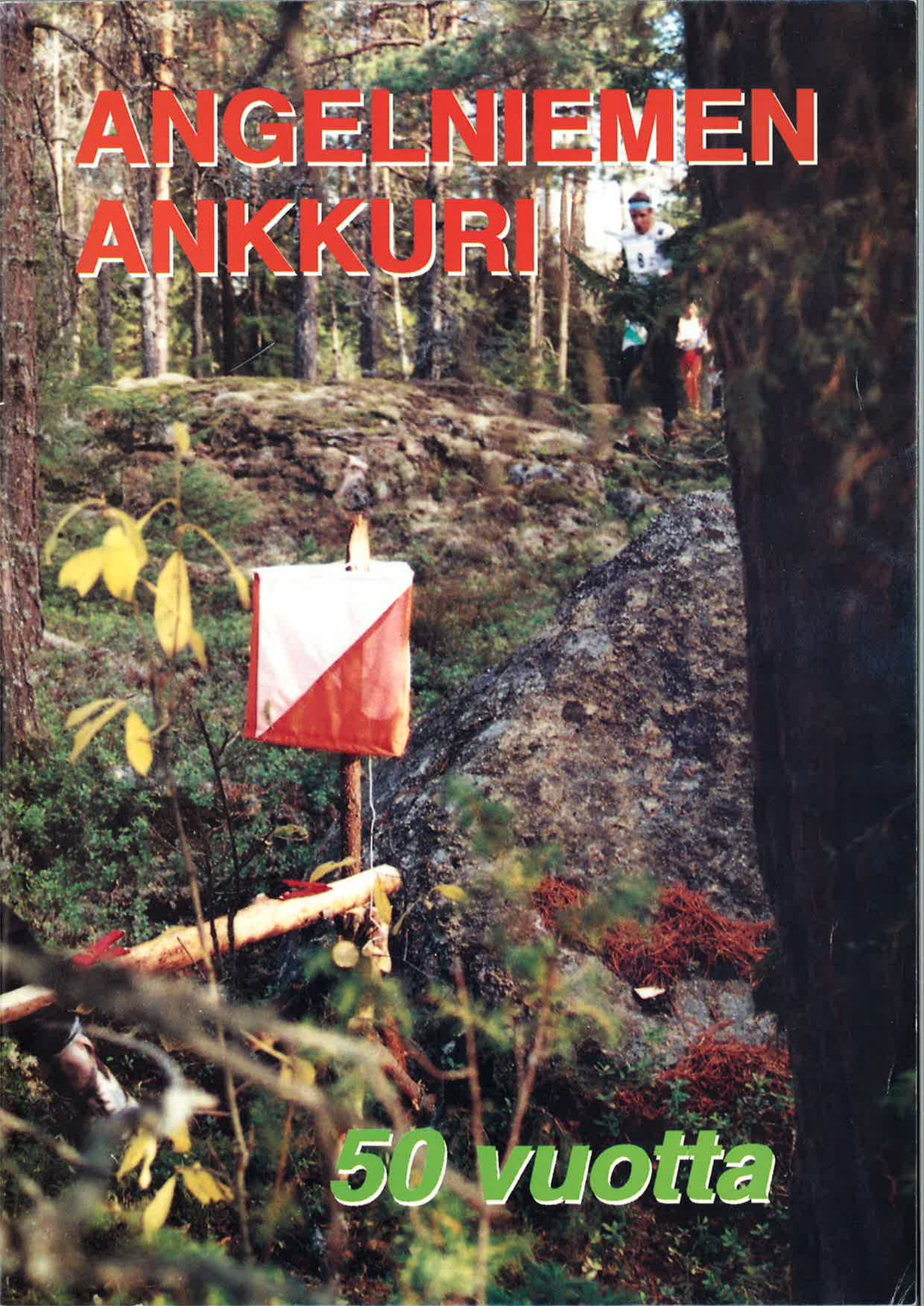

ANGELNIEMEN ANKKURI

A photograph of a forest trail. In the foreground, a red and white triangular marker is attached to a wooden post. The trail leads uphill through a forest. In the background, two runners are visible on the path. The overall scene is a natural, wooded environment.

50 vuotta

Angelniemen Ankkuri r.y. 50 vuotta

Angelniemen Ankkuri täyttää 50 vuotta 1996. On juhlan aika.

Ankkurin vuosikokous 1994 asetti johtokunnalle tehtäväksi juhlien valmistelun. Vuoden kuluttua nimettiin juhlatuimikunta valmistelemaan käytännön juhlan järjestelyä. Toimikuntaan kuuluivat Päivi Mäkinen, Marja Lehtonen, Laura Tamminen ja Asko Virtanen. Seuran puheenjohtaja Erkki Laine on lisäksi osallistunut juhlatuimikunnan työskentelyyn.

50-vuotisjuhlatuimikunnan ja seuran johtokunnan yhteistyön tuloksena on syntynyt 50-vuotisjuhlaohjelma 8.-9.6.1996 pidettävään 50-vuotisjuhlaan.

Seuran kulunut 50 vuoden toiminta-aika on ollut monivaiheinen – toimintatavoiltaan ja aktiivijäsentensä puolesta. Ensimmäisistä jäsenistä suuri osa on jo meidät jättänyt. Sukupolvi on vaihtunut. Seura on tullut siihen ikään, että nuoruusvuosien muistelu tuli ajankohtaiseksi ja tarpeelliseksi tallentaa tuleville sukupolville. Tätä silmälläpitäen on päätetty julkaista tämä 50-vuotisjuhlanä ilmestyvä historia.

50-vuotisjuhlahistoria on laadittu yhteistyössä monien seuratoiminnassa mukana olleiden henkilöiden kanssa. Jotkut ovat kirjoittaneet itse artikkelin omalta toiminta-ajaltaan tai toimintasektoriltaan. Useat jutut ovat muotoutuneet haastattelujen avulla. Haastattelumateriaalista on Päivi Mäkinen laatinut kirjallisen muodon.

Haluamme kiittää erityisesti lehden kirjoittamiseen osallistuneita sekä Eero Marttilaa, Pekka Knaapia, Karl-Erik Axelssonia, Erkki Jokelaa, Mikko Mannosta ja Heikki Paganusta osuudestaan varhaisen seurahistorian tuntijoina.

Julkaisu ei ole tasapainoinen historiallinen teos. Jotkut tapahtumat on niiden merkitykseen nähden kerrottu yksityiskohtaisesti – jotkut merkittävätkin tapahtumat ovat jääneet vaille huomiota tai vain maininnan varaan. Yksityiskohtien kuvauksella olemme kuitenkin halunneet viestittää kulloisenkin tapahtuman tunnelmaa ja aikakautta.

50-vuotisjuhlatuimikunta

Julkaisija: Angelniemen Ankkuri r.y.
Painos: 250 kpl
Painopaikka: Hokki Paino, Salo
Lehden toimitus: 50-vuotisjuhlatuimikunta
Taitto: Mika Laitamäki
Valokuvat: Mikko Mannonen, Päivi Mäkinen,
Antti Paavola, Seppo Väli-Klemelä

Tekstissä on lainauksia Suunnistaja-lehdestä, Salon Seudun Sanomista sekä tekstin yhteydessä erikseen mainituista julkaisuista.

Angelniemen Ankkuri r.y. 50-VUOTISJUHLA 08.06.1996

Halikon Koulukeskuksessa

Arvoisat suunnistuksen ystävät, hyvät naiset ja herrat, toivotan Teidät tervetulleeksi Angelniemen Ankkurin 50-vuotisjuhlaan!

Huhtikuun 16. päivänä vuonna 1946 oli joukko urheilusta innostuneita angelniemeläisiä silloisen Angelniemen kunnanvaltuuston istuntosalissa pitämässä kokousta paikkakunnalle perustettavasta urheiluseurasta. Voimistelu- ja urheiluseura päätettiin yksimielisesti perustaa. Meren lähellä kun oltiin, niin urheiluseuran nimeksi päätettiin antaa Angelniemen Ankkuri. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin osuuskaupanhoitaja Paavo Nieminen.

Tästä tapahtumasta on alkanut seuramme monivuotinen tapahtumarikas urheilutaival. Alkuvaiheessa Angelniemen Ankkurin toimintaan kuuluivat mm. pesäpallo, voimistelu, maastojuoksu, hiihto ja uinti. Toiminta oli kuitenkin suu- rilta osin niisanottua kyläseuratoimintaa, eli tapahtumat olivat paljon kyläkeskeisiä harjoituksia ja kilpailuja.

Kylälaisten keskuudessa oli kuitenkin ajan myötä virinyt ajatus saada seuran toimintaa laajemmaksi. Vuonna 1960 huhtikuun 12. päivänä seuran puheenjohtajana edelleen toiminut Paavo Nieminen kutsui joukon urheiluhenkisiä toimeliaita henkilöitä kokoon ja silloin päätettiin seura virallisesti rekisteröidä.

Tämän tapahtuman jälkeen Angelniemen Ankkurin toiminta vireytyi. Urheilulajiksi tuli mm. suunnistus, jota paikkakunnalla asuneet Lauri Aulonsalo ja Pekka Knaapi opettivat nuorille ankkurilaisille.

Tästä ajasta minulla on muistikuvina sanomalehdet puun ympäri rasteina ja venäläinen kartta sekä Pekan pieni "Rellu", auto, jolla tehtiin kilpailumatkoja.

Maastojuoksu ja hiihto säilyivät edelleen muina urheilulajeina. Samaan aikaan seuran taloutta ryhdyttiin kehittämään rakentamalla pieni tanssipakka nykyisen Ankkurikellarin alakertaan. Angelniemen Ankkurin päälajiksi kehittyikin vähitellen suunnistus.

Suunnistus on koko perheen laji. Suunnistaja liikkuu metsässä kartan ja kompassin avulla. Ratkaisut reitinvalinnoista hän tekee itse. Valmentaja tai ohjaaja ei voi antaa ohjeita. Tässä onkin ehkä lajimme eräs viehätys. Oma vauhti, omat ratkaisut; lajimme on yksilölaji, joka tuo tullessaan reippaita, reiluja kavereita sekä luo hyviä ihmissuhteita.

Seuramme on toiminnaltaan varsin monivaiheinen, on miesten ja naisten edustusryhmä, nuorten ryhmä ja vielä pienempien ryhmä, ikäihmistenryhmä, unohtaa ei saa myöskään laajaa kannattajaryhmää. Tavoitteet kullakin ryhmällä ovat korkealla, Suomen mestaruudesta maailmanmestaruuteen asti. Tavoitteellisuus taas antaa haasteita ohjaajille, valmentajille, kartantekijöille, taloudenhoitajille sekä lukemattomille tukijoille ja kannustajille.

Suunnistus on lajina kehittynyt venäläisistä ja suomalaisista topografikartoista nykypäivän tarkkoihin suunnistus- karteihin. Juoksuvauhti ja kartanlukutarkkuus ovat lisääntyneet. Nämä kaikki elementit asettavat entistä enemmän vastuuta valmentajille ja ohjaajille, jotta saisimme suunnistajamme taistelemaan mestaruuksista.

Menestys ja mestaruudet lämmittävät mieltä, mutta ne eivät tule itsestään. Seuratyö vaatii itsekkyyttä, pitkää profiilia ja ennenkaikkea taitoa ja idearikkautta. Onneksi joukossamme on Paavo Niemisiä, Pekka Knaapeja, Mikko Mannosia, Heikki Paganuksia, Päivi Lähdemaita, Päivi Mäisiä, Seppo Väli-Klemelöitä, Matti Mäisiä, Eero Marttiloita, Kari Hofmanneja, Laura Tammisia; tässä eräitä seuramme vuosikymmenien saatossa tuulessa ja tuis- kussa tai päivänpaisteessa toimineita tai toimivia henkilöitä. Lisäksi lukuisa on se joukko, joka on ollut tai on edelleen mukana Angelniemen Ankkurin toiminnassa tukitalkoissa, järjestys-, myynti- sekä monissa muissa tär- keissä tehtävissä täysin vapaaehtoisesti.

Metsät, tiet, polut ovat suunnistajien harrastuskenttänä; erityisen suuret kiitokset haluan esittää Angelniemen Ankkurin puolesta maan- ja metsänomistajille sekä metsästyksen harrastajille hienosta yhteistoiminnasta suunnistus- urheilun hyväksi.

Esitän parhaat kiitokset Halikon kunnalle ja eri liikelaitoksille, yhteisöille sekä eri urheiluseuroille, joiden yhteis- toimintaa ja tukea olemme saaneet käyttää Angelniemen Ankkurin eri toiminnoissa.

Tänään vietämme juhlapäivää ja juhlahetkeä. Olette mukana Angelniemen Ankkurin 50-vuotisjuhlassa, jonka on järjestänyt juhlatuimikunta. Huomenna jatkamme juhlia 50-osuuksisella suunnistusviestillä läpi Halikon.

Toivotan teidät kaikki tervetulleeksi Euroopan- ja maailmanmestarien suunnistusseuran juhlaan.

Erkki Laine
Puheenjohtaja Erkki Laine

Angelniemen Ankkuri – 50 vuotta

Angelniemen Ankkuri täytti 45 vuotta vuonna 1991. Seuralla oli sitä ennenkin saavutuksia, mutta vuosi oli seuran paras. Vuoden seuraksi asti, toki sittemminkin yllin kyllin!

Järjestäytynyt suunnistus täytti viime vuonna 1995 60 vuotta. Tuolloin ilmestyi "Suunnistuksen tarina 60" juhlakirja, jonka toimittamisesta vastasi allekirjoittanut. Sitä on myyty vain 800 kappaletta, uskoisin ja toivoin 1800. Kuvittelen, että monikaan juhlihan seuran jäsen ei tiedä siellä kerrotun paljonkin Angelniemen Ankkurista, mm. sivuilla 114–115. Katsotaanpa...

Vuoden seura 1991: Angelniemen Ankkuri (AngA), perustettu 1946. Jäseniä 354, suunnistajia 156. Saavutuksia SM 34/kultaa, 33/hopeaa, 25/pronssia. Valioluokka 539 pistettä. Menestyjät Matti Mäkinen, Seppo Väli-Klemelä, Hannu Kurppa, Jussi Salusvuori, Pekka Nikulainen, Mika Kuisma, Jarmo Reiman, Kirsi ja Johanna Tiira. Monien muiden muassa.

Maan paras SM-pisteissä 1994. Jukolan paras pisteissä 1970–1995. Voimakas oravapolkutoiminta. Kilpailunjärjestäjä Isotonic 5, Ankkuri-/Halikkoviesti 17 kertaa. Suunnistuskeskus avattu 1994. Suunnistuskarttoja 40.

Tiomila (nro 46) 1991: 1. Angelniemen Ankkuri (Petteri Kähäri, Raimo Kauppila, Timo Alapiha, Juha Koskela, Tero Heikkilä, Markku Kaartinen, Mika Ruuhiala, Ari Kattainen, Mika Kuisma, Jarmo Reiman).

Jukola (nro 43), 1144 joukkuetta, 1. IFK Södertälje, 2. Angelniemen Ankkuri (Juha Koskela, Ari Kattainen, Markku Kaartinen, Timo Alapiha, Mika Ruuhiala, Jarmo Reiman, Mika Kuisma). Viestin sanoma oli osoitettu Suomen kirkolle.

Monimaaottelu 1991 Joensuussa Kolin vaativissa maastoissa Kalevan Rastin radoilla, 11 maata, suomalaisten loistava menestys: H21 pikamatka, 1. Mika Kuisma (FIN/AngA).

Suomen mestaruuksia, rastiviikkovoittoja, rankikärkiä, Suunnistuksen 3. viestiliiga 11 viestiä, 1. Angelniemen Ankkuri.

Suomen Suunnistusliiton ja suunnistusväen parhaat onnittelut!

Osmo Niemelä
Osmo Niemelä

Onnea 50-vuotiaalle urheiluseuralle

Angelniemen kunta liittyi Halikkoon vuoden 1967 alusta. Halikkoon saatiin runsaasti lisää merellistä henkeä. Samassa yhteydessä Halikko sai uusien rajojensa sisälle ensimmäisen suunnistuksen erikoisseuran Angelniemen Ankkurin.

Angelniemen Ankkuri on tehnyt pitkän päivätyön suunnistuksen parissa ja hyvin tuloksin. Seura mielletään kaikilla tasoilla hyväksi kilpaurheiluseuraksi, mutta myös merkittävänä juniorityötä tekevänä seurana. Monista "oravapoluilla" aloittaneista nuorista on kehittynyt hyviä ja menestyneitä suunnistajia. Tänä päivänä Ankkuri-tallin monikymmenpäisestä nuorten parvesta on seuralle tulossa runsaasti ilonaihteita.

Halikon kunnan viime vuosien strategiana on ollut luoda kilpaurheilulle ja kuntoliikunnalle yleiset edellytykset ja tukea taloudellisesti seurojen toimintaa. Kunnan palveluksessa oleva liikuntahenkilöstö on minimoitu. Tänä päivänä voimme todeta, että valittu linja on ollut oikea. Kunnan urheilutoiminta on moniin muihin kuntiin verrattuna varsin vireää.

Halikon kunnassa seurojen toimesta harrastetaan monia urheilumuotoja hyvällä menestyksellä. Siitä osoituksena mainittakoon vuoden 1995 listattu mitalimäärä. Halikkolaiset urheilijat hankkivat SM-tason mitaleita yhteensä 47, joista 22 kultaista mitalia. PM-, EM- ja MM-mitalistejakin kertyi 7. Hyvin harvalla kunnalla on esittää tällaisia saavutuksia!

Halikon kunnan puolesta olen iloinen siitä, että halikkolaisissa urheiluseuroissa on oivallettu juniorityön merkitys. Se jos mikään on työtä tulevaisuuden hyväksi. Angelniemen Ankkurin vuosikymmenien toiminta on ollut tässä suhteessa hyvänä esimerkkinä myös muille. Toivomukseni onkin, että tulevaisuudessa halikkolaiset urheiluseurat kilpaurheilutoiminnan ohella panostaisivat edelleenkin junioritoimintaan ja myös kuntalaisten kuntoliikuntatoimintaan. Kunta tulee käytettävissä olevien resurssien rajoissa omalta osaltaan tukemaan seuroja näissä toiminnoissa. Seurojen ja kunnan välisellä hyvällä yhteistyöllä uskon saavutettavan parhaat mahdolliset tulokset sekä liikunnallisesti että myös taloudelliselta kannalta tarkasteltuna.

Halikon kunnan puolesta esitän juhlivalle seuralle Angelniemen Ankkurille kiitokset tehdystä työstä suunnistusurheilun hyväksi ja toivotan onnea ja menestystä tuleville vuosille ja vuosikymmenille.

Simo Paassilta
kunnanjohtaja

Angelniemen Ankkurin historian alkutaipaleelta

Heti sotien jälkeen, vuonna 1946 perustettiin seura, jonka nimeksi tuli Voimistelu- ja Urheiluseura Angeliemen Ankkuri.

Vaikka tuon hetkisiä asiakirjoja on tällä hetkellä valitettavasti varsin vähän käytettävissä, tiedetään kuitenkin, että seuraa ovat silloin olleet perustamassa sen ensimmäinen puheenjohtaja Paavo Nieminen, joka toimi puheenjohtajana 16 vuotta ja Kalevi Koskinen, joka oli seuran ensimmäinen sihteeri. Lisäksi tiedetään, että perustavassa kokouksessa ovat olleet läsnä Martti Niemi, Runo Suomi ja Eero Marttila. Kaikkiaan kokouksessa oli läsnä 7–8 henkilöä, joten muutama nimi tästä luettelosta valitettavasti puuttuu.

Perustava kokous pidettiin silloisen Angelniemen kunnanvaltuuston istuntosalissa, joka oli myös kunnan kirjastona. Tuosta tilaisuudesta laadittu pöytäkirja on kuitenkin hävinnyt eikä näinollen tarkkoja tietoja kokouksen osanottajista eikä kokouksen tekemistä päätöksistä ole olemassa. Tuosta perustavasta kokouksesta on kuitenkin olemassa eräs hyvin arvokas ja tärkeä paperi, joka on kirjoitettu seuran rekisteröintiä varten; P.Niemisen, K. Koskisen ja Martti Niemen allekirjoittama seuran perustamisasiakirja 12.4.1946.

Б О П Л М У С К И Р Ж а .

Me allekirjoittaneet olemme tähkään perustaneet
Voimistelu- ja Urheiluseura Angeliinien Ankkurit r.y. nimi-
sen yhdistyksen, joka tulee toimintansaään hoidattamaan ohjel-
ma sääntöjää.

angulniemolla, huhtikuun 12 p:nä 1948

Paros Bicuuming K. Hoskins.

Arthur Nielsen.

Siis huhtikuun 12. päivänä 1946 voidaan katsoa Angelniemen Ankkurin toiminnan alkaneen.

Urheilutoiminta

Seuran toiminta oli siis alkanut. Seuraavana vuonna 1947 oli kesällä Ankkurilla ensiesiintyminen julkisesti. Suurella joukolla osallistuttiin Suomen Valta-kunnallisiin Suurkisoihin Helsingissä, jonne kenttäohjelmaa lähti esittämään 42 jäsentä. Tämän suurkisatapahtuman jälkeen tulikin Ankkurin toimintaan tuollaista normaalin pienen kyläseuran hiljaiseloa. Erilaisia kilpailuja kuitenkin järjestettiin ja sääntömääräiset kokoukset pidettiin. Kilpailuista mainittakoon maastojuoksu, hiihto ja uimalan valmistuttua myös uintikilpailut. Ankkuri järjesti mm. Varsinais-Suomen piirin uintimestaruuskilpailut.

Tanssitoiminta

Vuonna 1958 alkoi seurassa tulla enemmän toimintaa. Aloitettiin mm. tanssitoiminta, jonka avulla toivottiin seuralle rahatuloja. Ankkurikellarilla tanssittiin vuodesta 1958 vuoteen 1991 eli 34 vuoden ajan.

Kiinteistö, jossa tanssitoiminta alkoi, oli aikoinaan Angelniemen Osuusmeijerin juustokellarina, josta on luonnollisesti peräisin myös nimi Ankkurikellari. Kiinteistö joutui, lähinnä kiinnitysten vastineena kuitenkin Salon Seudun Osuuspankin omistukseen, jolta Ankkuri vuokrasi sen virallisestikin tanssitoimintaa varten 5.8.1960.

Kellari siivottiin talkootöinä käyttökelpoiseen kuntoon. Tila oli alunperin jaettu kahteen osaan. Kun väliseinä tilanpuutteen vuoksi jouduttiin purkamaan, tuli vanha petunikatto entistä heikommaksi.

Muistan eräänkin tapauksen. Katto oli jo ennestään pönkitetty 12 pylväällä. Nimismies ja kaksi poliisia tulivat turvallisuussyistä kattoa tarkistamaan. Tarkastus tapahtui niin, että toiset menivät vinnille heiluttamaan, niin toiset alhaalla seurasivat paljonko katto heilui. Katto heilui kaikesta huolimatta 10–15 cm. Paavo Nieminen totesi rauhallisesti, että pannaan vielä yksi pylväs lisää. Nimismies sen hyväksyi ja taas tuli tanssilupa.

Vähän myöhemmin Ankkuri osti Osuuspankilta koko tontin ja kiinteistön omakseen.

Kokkilan uimala tuli Ankkurin vuokraukseen v. 1960 ja on ollut vuokrauksessa vielä nykyäänkin.

Kioski- ja baaritoiminta tuli Ankkurille saman-
kaisesti.

Näillä kolmella sektorilla lähdimme liikkeelle.

Sitten tuli vuosi 1962, jolloin Paavo Nieminen muutti pois Angelniemeltä ja jätti seuran puheenjohtajan tehtävät.

Seuran vuosikokous pidettiin 15.2.1963 Kokkilaan koululla. Seuran puheenjohtajaksi valittiin Sakari Tanner, varapuheenjohtajaksi Eero Marttila ja johtokunnan muiksi jäseniksi Runo Suomi, Leo Suo-Anttila, Erkki Laine (seuran nykyinen puheenjohtaja), Viljo Salminen, Åke Lindholm ja sihteeriksi Lauri Nikulainen. Vuosikokouksen tärkeä päätös oli hakea seuran rekisteröinti välittömästi. Seura merkittiin yhdistysrekisteriin 20.4.1963.

Kellarin rakentaminen

11.4.1964 seuran johtokunta päätti antaa rak.mest. Åke Särkisen piirtämän Ankkurikellarin työselvityksineen urakoitsija Lauri Suomiselle urakalla valmiiseen kuntoon tehtäväksi. Osuuspankilta päätettiin anoa 30.000 mk:n laina rakennustöitä varten. Takaajiksi lupautuivat johtokunnan täysi-ikäiset jäsenet eli V. Salminen, E.Marttila, R.Suomi, S. Tanner ja L.Nikulainen.

Ankkurikellari valmistui keväällä 1965. Vain takosa jäi tuolloin kesken. Tansseja voitiin kuitenkin järjestää ja uuden Ankkurikellarin avajaistanssit olivat Seppo Kulmalan tahdissa 1.6.1965. Yleisöä oli tuolloin 650 henkeä. Ankkurikellarin ensimmäinen työvaihe oli valmis. Kahta tuntia ennen tanssien alkua pidettiin urakoitsija Lauri Suomisen kutsumana lopputarkastus, johon osallistui johtokunta ja rak.mest. Åke Särkinen.

Ankkurikellari ei ollut kuitenkaan vielä valmis. Sen takaosan voimistelu- ja kokoushuoneet olivat tekemättä. Johtokunta hyväksyi 11.6.1967 pitämässään kokouksessa urakoitsija Suomisen tekemän urakkatarjouksen ja työt päätettiin aloittaa heti. 26.11.1968 tehty kokouksen pöytäkirja kertoo

Ankkurikellarin viimeisen rakennusvaiheen lopputarkastuksesta.

Seuran viiri

29.4.1969 pidetyssä kokouksessa päätettiin luopua ns. Amerikkalaiskirjanpidosta ja seuran kirjanpidossa siirryttiin ns. Taylorix-kirjanpito-systeemiin. Samassa kokouksessa päätettiin hankkia Ankkurille oma viiri.

Hiihtomaja

22.5.1970 päätettiin hyväksyä Kauko ja Sirpa Suominen kanssa tehty vuokrasopimus, hiihtomajan rakentamista varten Toppjoen metsäautotien läheisyyteen. Hiihtomajan kehikko ja muut puuosat päätettiin ostaa Vehasen sahalta Kruusilasta. Hiihtomaja päätettiin antaa urakalla Lauri Suominen rakennettavaksi. Työn valvojaksi hyväksyttiin Eero Marttila.

Bingo

Samana vuonna päätettiin ryhtyä pelaamaan bingoa Ankkurin tiloissa. Bingo pelattiin kaikkiaan 12 kertaa. Ensimmäisen kerran 20.12.1970.

Vieraita

16.9.1971 johtokunta päätti kutsua vieraikseen läänin urheilulautakunnan sihteerin, rak.mest. Kauko Lingon ja SVUL:n piirin puheenjohtajan Pentti Pihlakosken, ja he ystävällisesti kutsua noudattivat. (Tällä käynnillä valmisteltiin veikkausvoittorahojen anomista seuralle).

Leirintämökit

1.2.1972 voitiin todeta, että veikkauisvoittorahat olivat tulleet. Kunnanhallituksen suostumuksella Ankkurin johtokunta päätti rakentaa kunnan omistamalle leirintäalueelle kolme leirintämökkiä. Asia ei ollut kuitenkaan aivan itsestään selvä, koska mökkien olemassaolon pelättiin aiheuttavan häiriötä paikkakunnalle. Johtokunta hyväksyi kuitenkin yksimielisesti urak. Lauri Suomisen tekemän urakatarjouksen leirintämökkien rakentamisesta. Mökit ostettiin Vehasen Sahalta. Seura olisi rakentanut vie-

Ankkurin hiihtomaja rakennettiin vuonna 1970.

lä vuonna 1973 kaksi mökkiä lisää, mutta kunnanhallitus ei syystä tai toisesta hyväksynyt anomustamme.

Ankkurin baarin hankinta

Marraskuussa 1972 laadittiin kauppakirja Lempi Laineen ja Angelniemen Ankkurin välillä Lossinkulman tontin, kiinteistön ja irtaimen kaupasta. Osuuspankilta päätettiin ottaa 10.000 mk:n laina Lossinkulman hankintaan.

Suunnistustoiminta vilkastuu

Vuosi 1973 oli urheilullisesti merkittävä, sillä suunnistajamme voittivat Jukolan viestin ja saavuttivat kunniakkaan toisen sijan Ruotsin Tiomilassa.

Keväällä 1975 järjesti Ankuri Isotonic-suunnistuskilpailun. Urheilukulut kasvoivat: vuonna 1974 kulut olivat 30.670 mk ja vuonna 1975 40.000 mk.

Lopuksi

Olen tätä kirjoittaessani lukenut Ankkurin vuosikokousten ja johtokunnan pöytäkirjoja 122. Niissä

on ollut pykälä kaikkiaan 1071. Seuran rahaliikenne ja kirjanpito on hoidettu alkuun Osuuspankissa, lähinnä Anna-Leena Jokisen toimesta. Myöhemmin tileistä on huolehtinut tilitoimisto Simo Vuori. Kuten johtokunnan pöytäkirjoista käy ilmi, on seuran toiminta 1960–1975 ollut sangen tapahtumarikasta. Vankalle pohjalle luotu talous on antanut mahdollisuuden tukea urheilijoitamme niin, että heidän harjoituksissa ja kilpailuissa käyntimahdollisuudet ovat ratkaisevasti parantuneet. Seuran urheilu-saavutuksiin en tässä yhteydessä enemmälti puutu, niistä saamme lukea toisissa kirjoituksissa.

Onnea juhlivalle Angelniemen Ankkurille!

Eero Marttila

Angelniemen Ankkurin puheenjohtaja 1978–1980

Johtokunnan jäsen ja toiminnanjohtaja 1963–1980

Juustokellarista valmennuskeskukseksi

Ankkurikellari on alkuaan rakennettu Tammenpään kartanon rakennukseksi. Tarkkaa rakennusaikaa ei tiedetä, mutta peruskivi on pystytetty joskus vuosisadan vaihteessa. Vuonna 1921 rakennus maapohjineen myytiin Angelniemen Osuusmeijerille juustokellariksi. Osuusmeijerillä oli tuolloin jo entuudestaan meijerin tuotantorakennukset tien toisella puolen vastapäätä Ankkurikellaria. Meijerin maihin kuului 1920-luvulla myös Ankkurikellarin ja meren välissä oleva Alabaarin alue, jossa tuolloin ei vielä ollut Alabaarirakennusta.

Ankkurikellarin jyrkävistä luonnonkivistä rakennetut seinät antoivat hyvän suojan ulkolämpöä vastaan, joten rakennus soveltui hyvin juustokellariksi. Myös ”kellari” nimitys juontaa juurensa noilta ajoilta. Juustokellarin aikaan käytössä oli vain pohjakerros, yläpohja oli kevytrakenteinen ja ullakko kylmä ja täytetty pehkulla. Juustokellarin ja maantien välissä sijaitsi vielä lautarakenteinen puuvarasto.

Meijeri lopetti toimintansa 1940-luvulla ja meijerin kiinteistö joutui Angelniemen kunnan omistukseen. Kunta myi Alabaarin tontin liikennöitsijä Pekka Laineelle 1950, joka rakensi tontille autotalin. Entinen juustokellari toimi tämän jälkeen karamellitehtaan ja kurkkufabriikkina, ja tämän toiminnan loputtua konkurssiin kellari oli lopulta epäsiisti varasto.

Tanssitoiminta

1950-luvun loppupuolella Osuuskaupan hoitaja Paavo Nieminen ja Sipilän tilan isäntä Eero Marttila istuivat iltaa ja pohtivat kolmen tähden jaloviinan virkistämistä juustokellarin ”rötiskän” parempaa käyttöä – ja silloin syntyi idea tansseista. Kaverukset aloittivat raivauksen heti samana iltana, vaikka oli jo pimeä. Raivausta jatkettiin myöhemmin talkoilla ja juustokellarin puolikas saatiin raivattua varastotavaroista ja mätänevistä kurkuista. Betonilattia lakattiin ja ”tanssisali” oli valmis. Salin puista yläpohjaa kannatteli 13 puutolppaa. Ennen tanssien alkua nimismies kävi tarkastamassa paikan. Yläpohja notkui pahasti kun siellä kulki, ja nimismies vaatikin lisätukea yläpohjan kannattamiseksi säästääkseen ihmishenkiä. Nieminen laittoi pari puutolppaa lisää ja asia oli korjattu.

Tanssitoiminta alkoi.

Alkuun tanssit järjestettiin tiistaisin levytansseina. Suosioon päästyään tanssit siirtyivät lauantaille, ja musiikista huolehtivat orkesterit.

Tanssitoiminnan vilkastuttua Ankkurikellaria oli tarpeen korjata, alkuun tehtiin vähäisiä korjauksia ja siivouksia talkoilla.

Ankkurikellarin yläkerta siivottiin rojusta, pehkusta ja pehkun joukossa olleista karamellipapereista. Pehkua levitettiin läheisille pelloille sillä seurauksella, että joukossa olleet karamellipaperit lentelivät tuulen mukana pitkin peltoja.

Tilalla Meijeri III RN:o 1:1 sijainnut kellari oli yritystoiminnan loppumisen jäljiltä vuodesta 1950 ollut kunnan omistuksessa. Irtaimisto huutokaupattiin ja kiinteistö myytiin Salon Seudun Osuuskassalle. Tanssitoiminnan alkaessa 1950-luvun lopulla Ankkurikellari oli Osuuskassan omistuksessa, ja urheiluseura oli vain tilojen vuokralainen. Kiinteistön käyttö (mutta ei omistusoikeus) oli siirtynyt Ankkurille, jolla oli rakentamissuunnitelmia kellarin käytön tehostamiseksi. Seuran ylimääräinen kokous 12.4.1960 päätti ostaa Ankkurikellarin kiinteistöt.

Osuuskassa luopui Meijerikiinteistöistä v. 1961, mutta jätti maantien länsipuolen vielä omistukseensa. Syyskuussa 1961 allekirjoitettiin kiinteistökauppa, jossa Osuuskassa luovutti pidättämänsä – Ankkurikellarin tilaksi RN:o 1:121 myöhemmin muodostetun – alueen ja Meijeri III-nimisen tilan RN:o 1:1 Angelniemen Ankkurille. Ankkurikellari-niminen tila on rakennuksen ja maantien välinen piha-alue ja Ankkurikellarin rakennus sijaitsi Tammenpäästä alkuaan erotetulla tilalla Meijeri III 1:1. Lainhuudot hankittuihin kiinteistöihin voitiin saada kuitenkin vasta, kun urheiluseura oli rekisteröity yhdistysrekisteriin.

Tanssitoiminnan innoittamana Ankkurikellarin toiseen kerrokseen rakennettiin baarilat. Baari oli avoinna säännöllisesti kesäajan, ja seura palkkasi baarinhoitajan huolehtimaan myynnistä, vuonna 1963 baarinhoitajan kuukausipalkka oli 250 mk/kk.

Kesällä 1963 ryhdyttiin suunnittelemaan Ankkurikellarin laajamittaista saneeraamista. Rakennusmes-

tari Åke Särkiseltä pyydettiin ehdotusta korjauksesta. Särkisen esittämällä tavalla rakentamiseen ryhdyttiin loppuvuodesta 1964. Urakoitsijana toimi Lauri Suominen. Rakentamissuunnitelmassa otettiin huomioon tanssi- ja baaritoiminnan jatkaminen ja lisäksi rakennuksen toiseen kerrokseen tulisi liikunta-, keittiö-, kokous- ja WC-tilat. Toinen kerros rakennettiin käytännöllisesti katsoen uudelleen.

Rakennusmateriaalin kokoamiseksi järjestettiin keräys, jonka tuottona oli noin 40 km³ puutavaraa, noin 2600 mk rahaa ja lisäksi joitakin rakennustarvikkeita. Seuran varojen lisäksi rakennuskustannuksia varten otettiin 30.000 mk laina, jonka johtokunnan täysi-ikäiset jäsenet takasivat henkilökohtaisesti. Rakennushankkeen kokonaisbudjetti oli noin 60.000 mk.

Vuoden 1964 ja 1965 aikana rakennettiin toisen kerroksen tilat voimistelutilaa lukuunottamatta valmiiksi. Rakennuksen voimistelutilat puolapuineen rakennettiin vasta 1967. Liikuntapaikan rakentamiseen saatiin valtion liikuntapaikkarahoitusta, missä

mielessä Ankkurin johtokunta neuvotteli läänin liikuntalautakunnan kanssa useaan otteeseen; käytiin jopa laivaristeilyllä, jossa asiaa pohjustettiin. Ankkurikellarin ensimmäiset urheilupalvelut alkoivat. Valmistuneessa voimistelusalissa pidettiin sekä miesten että naisten voimisteluiltoja.

Tanssi- ja baaritoiminta elivät kukoistuskauttaan, ja tämä toiminta levisi alueella. Nykyinen Alabaari lossirannassa oli alunperin liikennöitsijä Pekka Laineen autotalli. Talli vuokrattiin Laineelta ja muutettiin baariksi. Vuosivuokra vuonna 1965 oli 1500 mk, joten tallista maksettiin käyvän vuokran mukaan.

Samanaikaisesti kunnalta vuokrattu uimala varustettiin kioskillä.

Pekka Laineen leski oli valmis luopumaan lossirannan kiinteistöstä ja tarjosi aluetta Karl-Erik Axelssonille. Kallu oli kuitenkin Ankkurin johtokunnan jäsen ja siinä määrin ankkurihenkinen, että katsoi kiinteistön soveltuvan paremmin Ankkurikellarin yhteyteen ja näin neuvottelut kiinteistön omistuksesta siirtyivät rouva Laineen ja Ankkurin

Ankkurikellarilla tanssitaan muutostöiden jälkeenkin.

välisiksi. Alabaari siirtyi v. 1972 allekirjoitetulla kauppakirjalla Angelniemen Ankkurille.

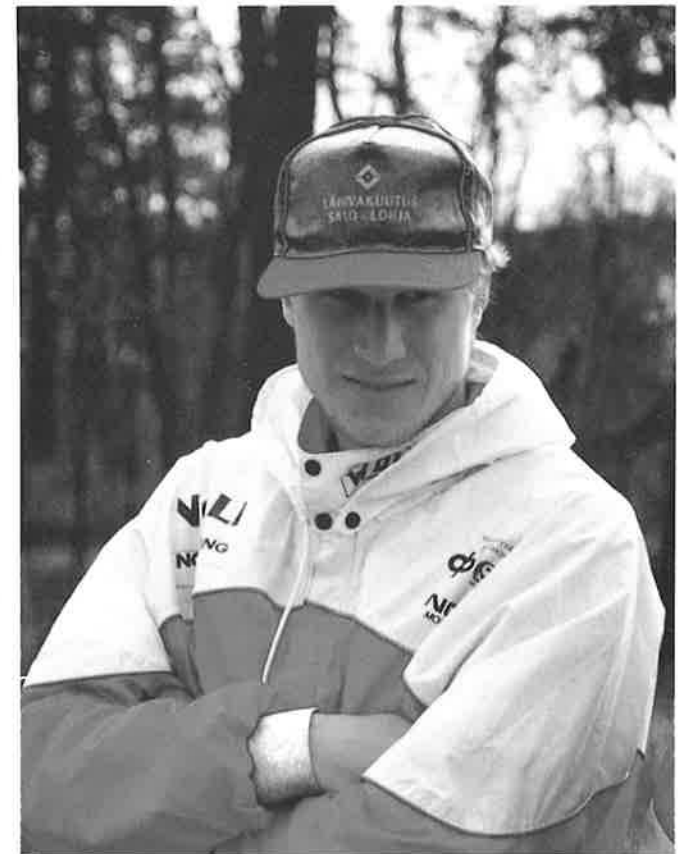
Ankkurikellarin alue koki jatkuvia pieniä muutoksia: piha aidattiin metalliaidalla vuonna 1968, piha asvaltoitiin, erillinen lipunmyyntikoju rakennettiin, kalustusta uusittiin jne. Ensimmäinen seuran mainostuottokin kehittyi. Ankkurikellarin baarin seinästä myytiin mainostilaa yrityksille. Uimalan puolelle rakennettiin neljä vuokramökkiä ja uimalan alue aidattiin. Alueen aitaus sai alkunsa vilkkaan tanssitoiminnan aiheuttamista häiriöistä naapurustolle. Aita piti tanssijat ja telttailijat omalla alueella. Tosin aita haattasi kyläläisten kulkua tiloiltaan suoraan uimarantaan, eivätkä kaikki olleet siihen tyytyväisiä.

Ankkurikellarin tilan rajat kulkivat niin tarkoin seinän vieriä myöten, että toiseen kerrokseen johtavat portaat olivat jo naapurin puolella. Tästä syystä Ankkuri hankki vielä joulukuussa 1976 Tammenpään kartanolta lisämaata tontin länsireunasta. Lisämaa sai nimen Lossinkulma II 1:8.

Angelniemen Ankkurilla on näinollen neljä tilaa omistuksessaan: Angelniemen kylän tilat Lossinkulma 2:32 ja Ankkurikellari 1:121 ja Tammenpään yksinäistalon tilat Meijeri III 1:1 ja Lossinkulma II 1:8. Tilojen yhteispinta-ala on 0,163 ha.

Tanssi- ja baaritoiminta oli Ankkurin urheiluseuratoiminnan virkistäjä. Talkoohenki oli kova ja tulosta syntyi. Johtokunnan työ keskittyi 1960–1980-luvuilla selvästi Ankkurikellarin toimintojen pyörittämiseen. Tanssien organisoinnissa oli huolehdittava tarvittavista nimismiehen ja terveystarkastajan luvista, orkesterineuvotteluista, lehti-ilmoituksista, mainoksista, baarihenkilöiden ja siivoojan palkkauksesta sekä järjestysmies-, lipunmyyjä- ja baarimyyjätehtävien kierrätyksestä talkoilla.

Juhannustanssit olivat luku sinänsä. Silloin tuhatpäinen tanssiyleisö leiriytyi uimalan rantaan teltoille. Alkoholin käyttöä valvottiin järjestysmiesvoimin ja välillä jouduttiin turvautumaan väliaikaisputkaankin. Putka oli todellinen rangaistuspaikka: Alabaarin pimeä ja kostea kellari-koppi. Meren puolellakin jouduttiin pitämään järjestystä yllä. Sitä varten oli rannassa soutuvene. Ainakin kerran Simo Vuoren järkkärinä ollessa jou-

Ankkurikellarin viimeisimmän rakennusvaiheen arkkitehti Petri Laaksonen.

duttiin onkimaan liikuttuneessa tilassa ollut tyttölapsen merestä. Naisväki muonitti tanssijat ja toimitsijat kahvilla, pullalla, papusopalla, pannarilla ja runsailla sämpylöillä kolmen vuorokauden ajan.

Valmennuskeskus

Kokkilan asema lastaussatamana ja kuntakeskuksena loppui, yleinen maaltamuutto siirsi väkeä suurempiin taajamiin, suuret ikäluokat ohittivat innokkaimman tanssi-ian, vanha tanssimusiikki sai väistyä diskojytkeen ja ravintolapalveluiden tieltä. Ankkurikellarinkin toiminta hiipui monista ponnisteluista huolimatta. Tanssit loppuivat kannattamattomina. Oli tultu tilanteeseen, että muilla keinoin hankitut varat menivät tanssi-ilmoitusten ja orkesteripalkkojen maksuun. Johtokunta totesi kouksessaan, että Ankkurin ei ole enää syytä tukea tanssitoimintaa, se ei kuulu seuran urheilulajeihin!

Pari vuotta Ankkurikellari uinui ruususen untaan. Ratkaisu oli tehtävä:

Jos Ankkurikellarilla ei ole mitään käyttöä, ei siihen kannata myöskään sijoittaa seuran muilla keinoin hankkimia rahavaroja.

Jos taas kellaria aiotaan ylläpitää, tulee sen myös tuottaa vähintään ylläpitokustannuksensa.

Ankkurikellarin kohtalosta keskusteltiin seurassa vilkkaasti, jotkut kiihkeinkin mielipitein. Liikuntalautakunnan kanssa käytiin jälleen neuvotteluja valtion liikuntapaikkarakentamiseen varattujen varojen saamiseksi Ankkurikellarin saneeraamiseen. Neuvottelut vuonna 1992 näyttivät lupaavilta ja suunnitelmia rakentamisesta laadittiin. Suunnitelmat laadittiin siten, että ne täyttivät läänin liikuntapaikkarakentamiselle asettamat ehdot. Johtokunta esitti vuosikokoukselle rakentamiseen ryhtymistä, mikä lopulta tuli seuran päätökseksi. Valmisteleviin vanhan osan purkutöihin ryhdyttiin talvella 1993.

Rakentamista ei saanut kuitenkaan aloittaa ennen valtionapupäätöksen tekoa, joka oli odotettavissa keväen 1993 aikana. Nyt oli kuitenkin kylmän suihkun aika. Yleinen valtion maksukriisi kuristi valtion budjetin äärimmäisen tiukaksi. Kaikki liikuntapaikkarakentamiseen esitetyt varat poistettiin valtion budjetista. Ainoastaan keskeneräisiin kohteisiin oli loppurahoitus varattuna. Oli siis tultava toimeen omillaan. Saneerausbudjetti käypien hintojen mukaan laskettuna oli noin 1.200.000 mk, talkootöiden ja avustusten myötä reaalisesti budjetiksi laskettiin 405.000 mk. Budjetti vastaa noin kahden vuoden ajanjakson seuran kokonaisbudjettia. Kellarin rakentamisesta vastasi johtokunnassa Mikko Mannonen ja kellaritoimikunta. Arkkitehtisuunnittelusta vastasi suunnistava arkkitehtimme Petri Laaksonen.

Syvä lama ja massatyöttömyys antoivat mahdollisuuden käyttää valtion avustuksella palkattuja työntömiä rakennusmiehiä työmaalla. Kevään 1993 aikana saatiin rivakalla vauhdilla paljon aikaan ja kesällä 1993 kellarin ylempää kerrosta voitiin jo käyttää majoitustoimintaan rakennustöiden jatkuessa alakerran ja ulkorakenteiden osalta tiiviinä vuoden 1994 ajan. Alkuperäisistä suunnitelmista poikettiin hien, koska valtionavun menetyksen jälkeen meitä ei sitonut enää ulkopuolisten tahojen vaatimukset tilojen luonteesta.

Ankkurikellarin 600 neliöön mahtuu yläkerrassa suurtaloukkeitä ja ruokala-monitoimitila, 5 makuu-

huonetta, WC-tilat, seuran toimistohuone ja varustevarasto ja alakerrassa monitoimitila, naisten ja miesten peseytymistilat, WC:t, sauna, pesu- ja kuivaushuoneet, pikkukeittiö, 2 makuuhuonetta ja varastotiloja. Sekä yläkerrassa että alakerrassa on takka. Majoittumaan mahtuu noin 35 henkeä, lisäksi on mahdollista majoittua lattiamajoitukseen monitoimitilaan.

Ankkurikellarin toiminnan ensiaskeleilla muonituksesta vastasi ammattimaisesti emäntänä toiminut Eila Räsänen. Eila oli toiminnassaan joustava ja huolehti monista majoitustoimintaan tai varustemyyntiin liittyvistä tehtävistä talkoilla. Isännöinnistä, minkä rakennustöiltään kerkisi, vastasi pitkälti Mikko Mannonen ja Kokkilassa asunut Risto Vuori. Suunnistuspuolen palveluista huolehtivat seuran monet suunnistajat.

Vuoden 1995 aikana Ankkurikellarin vuokraustoiminnan työt alkoivat uuvuttaa talkoolaiset ja Ankkurikellarin majoitus- ja muonitustoiminta päätettiin vuodesta 1996 alkaen antaa vuokralle. Ainoastaan oman seuran suunnistustoiminta ja ulkopuolisten vierailijoiden suunnistuspalvelut jäivät Ankurin jäsenten talkoilla hoidettaviksi.

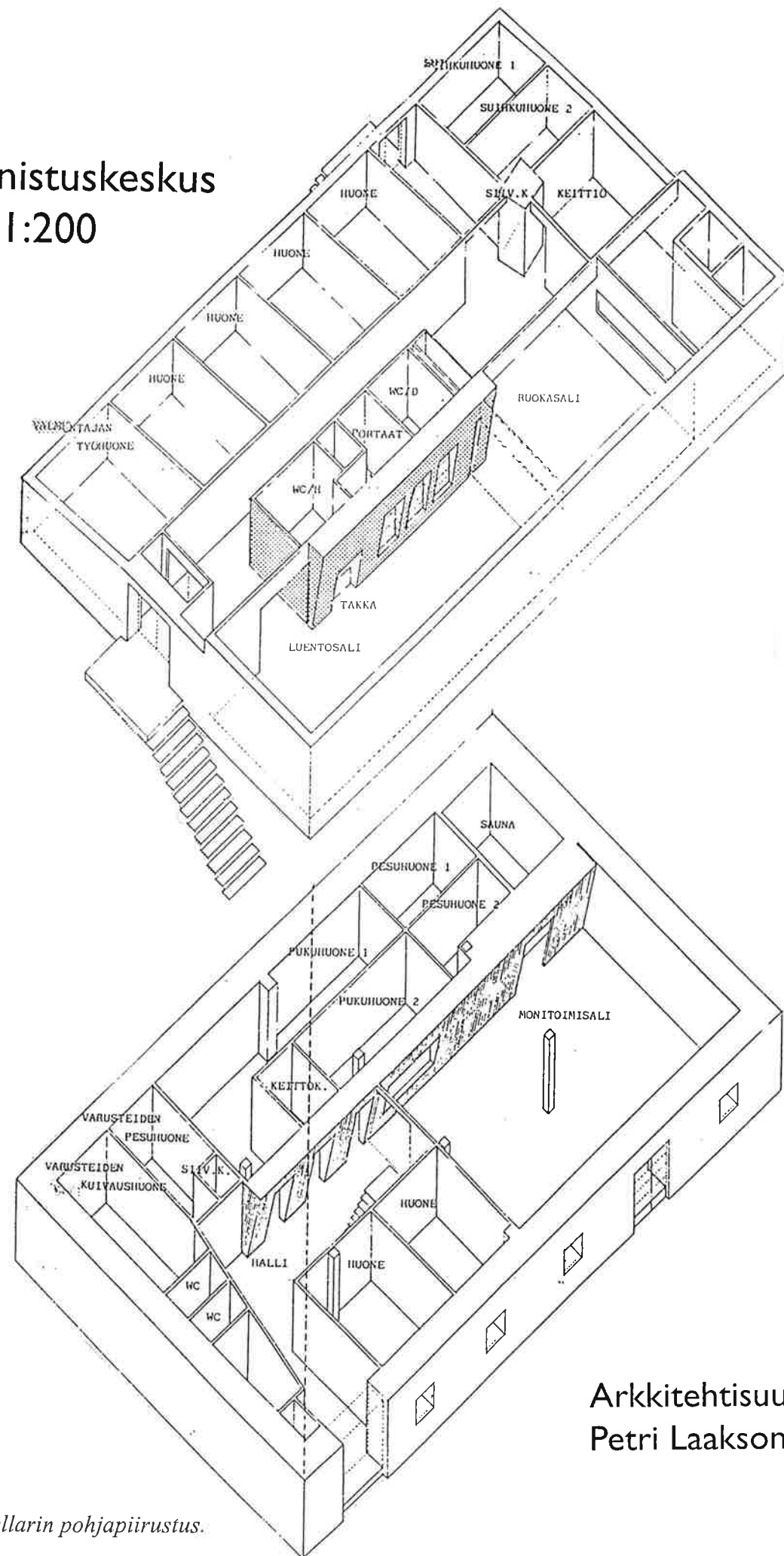
Ankkurikellari on täyttänyt sille asetetuista tavoitteista selkeästi kaksi:

- Ankkurikellarista on syntynyt Angelniemen Ankurin seuratoiminnan keskus.
- Ankkurikellari on osoittautunut oivalliseksi ja tarpeelliseksi valtakunnalliseksi suunnistusvalmennuskeskukseksi.

Näiden lisäksi Ankkurikellari on ollut moninaisten leirien sekä perhe- ja yritysjuhlien pitopaikka.

Ankkurikellarin elämä on ollut pitkä ja monella tavalla rikas, ja se jatkuu edelleen. ♦

Suunnistuskeskus Tilat 1:200

Arkkitehtisuunnittelu:
Petri Laaksonen

Ankkurikellarin pohjapiirustus.

Seuran johto

Voimistelu- ja Urheiluseura 1982 Jaakko Virtanen
Angelniemen Ankkuri r.y. 1983-1984 Tero Vesterinen
Perustettu 12.4.1946, rekisteröity 1985-1988 Seppo Järvelä
20.4.1963 nro 86102. 1989 Tommi Itkonen
1990-1991,
1994 Seppo Mäkelä
1992-1993 Raimo Heiskanen
1995 Jari Kuusisto
1996- Janne Lehto

Puheenjohtajat:
1946-1962 Paavo Nieminen
1963-1977 Sakari Tanner
1978-1980 Eero Marttila
1981-1988 Simo Vuori
1989-1994 Olli-Pekka Saario
1995 Jorma Elovaara
1996- Erkki Laine

Sihteerit:
1946-1959 Kalevi Koskinen
1960-1966 Lauri Nikulainen
1967-1968 Pentti Salo
1969-1974 Seppo Malin
1975-1980 Markku Mäkinen
1981 Kari Retva

Jaostojen puheenjohtajat
Suunnistusjaosto:
1980 Mikko Mannonen
1981-1985 Ilkka Saarimäki
1986-1988 Mikko Mannonen
1989 Ari Paganus

Kunto- ja hiihtojaosto:
1981-1992 Pekka Kivelä

Naisjaosto:
1982-1984,
1986-1989 Päivi Mäkinen
1985 Elina Kiljunen
(Kivelä)
1990-1992 Riitta Tamminen
1993 Raila Heinonen

1990-luvun alussa jaostojen toiminta liitettiin johtokunnan toimintaan; johtokunnan jäsenet vastaavat kukin jostain toimintasektorista: sihteerin tehtävät, rahastonhoito, valmennus, edustussuunnistus, nuorisotyö, kilpailutoiminta, kuntosuunnistus, kartoitustoiminta, kiinteistötoiminnot jne.

Paavo Nieminen

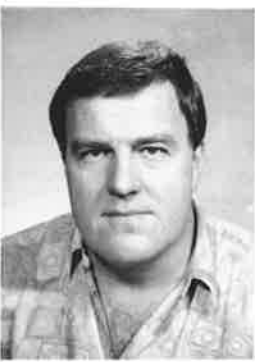
Sakari Tanner

Eero Marttila

Olli-Pekka Saario

Simo Vuori

Jorma Elovaara

Erkki Laine

Johtokunnan jäsenet 1960-1996:

Axelsson Karl-Erik	1966-1980	(15v.)	Mäkinen Päivi	1989-1994	(6v.)
Heikkilä Tero	1995-1996	(2v.)	Nieminen Paavo	1960-1962	(3v.)
Heinonen Raila	1993	(1v.)	Nikulainen Lauri	1963-1967	(5v.)
Heiskanen Raimo	1992-1993	(2v.)	Nikulainen Pekka	1993	(1v.)
Hofmann Kari	1989-1990	(2v.)	Orava Esko	1981-1982	(2v.)
Itkonen Tommi	1989	(1v.)	Paganus Ari	1982-1994	(13v.)
Kivelä Pekka	1965,		Paganus Heikki	1978-1981	(4v.)
	1981-1990	(11v.)	Pyö Hannu	1990-1994	(5v.)
Knaapi Pekka	1960-1962	(3v.)	Retva Kari	1981-1982	(2v.)
Koskinen Martti	1965	(1v.)	Saarimäki Helena	1985-1986	(2v.)
Laine Erkki	1963-1964,		Saarimäki Ilkka	1981-1985	(5v.)
	1996	(3v.)	Saario Olli-Pekka	1989-1994	(6v.)
Laine Markku	1983-1988	(6v.)	Salminen Viljo	1960-1973	(14v.)
Lehto Janne	1996	(1v.)	Salo Jukka	1991-1996	(6v.)
Lehtonen Marja	1996	(1v.)	Salusvuori Jussi	1994-1996	(3v.)
Lindblom Anu (Reiman)	1990	(1v.)	Suo-Anttila Leo	1960-1964	(5v.)
Lindholm Åke	1963-1982	(20v.)	Suomi Runo	1963-1982	(20v.)
Lunden Iris	1960-1962	(3v.)	Tamminen Laura	1996	(1v.)
Malin Seppo	1969-1974	(6v.)	Tamminen Riitta	1991-1992	(2v.)
Mannonen Jaana	1987-1988	(2v.)	Tanner Sakari	1963-1977	(15v.)
Mannonen Mikko	1969-1980,		Vesterinen Tero	1983-1984	(2v.)
	1986-1988,		Virtanen Jaakko	1982-1989	(8v.)
	1993-1996	(19v.)	Vuori Simo	1978-1988	(11v.)
Marttila Eero	1963-1980	(18v.)	Väli-Klemelä Seppo	1983-1987,	
Mäkelä Seppo	1989-1991	(3v.)		1995-1996	(7v.)
Mäkinen Markku	1975-1980	(6v.)			
Mäkinen Matti	1990-1996	(7v.)			

Ansiomerkit

Angelniemen Ankkuri r.y. on luovuttanut 50-vuotisen historiansa aikana seuraavat viirit:

Seuran pöytäviirit:

viiri nro.	päivä-määrä	saaja	aihe	luovuttaja
1.	10.10.-65	Runo Suomi	50-v	Tanner, Marttila
2.	29.07.-70	Östby IF, SWE	ystävyyss	Tanner, Marttila
3.	06.09.-70	Sakari Tanner	50-v	Lindholm, Malin, Marttila
4.	17.10.-70	Sandra Lang	70-v	Tanner, Marttila
5.	17.10.-70	Kyllikki Suominen	50-v	Tanner, Marttila
6.	17.10.-70	Hertta Lindegren	50-v	Tanner, Marttila
7.	17.10.-70	Mikko Mannonen	SM 1	Tanner, Marttila
8.	17.10.-70	Olli Knaapi	SM 1	Tanner, Marttila
9.	17.10.-70	Juuso Kari	SM 1	Tanner, Marttila
10.	17.10.-70	Heikki Paganus	SM-valm.	Tanner, Marttila
11.	09.05.-71	Paavo Mannonen	50-v	Tanner, Malin, Marttila, Suomi
12.	21.05.-71	Yrjö Fromholz	50-v	Tanner, Marttila
13.		Kauko Linko		
14.		Pentti Pihlakoski		
15.	09.01.-72	Aini Lehti	50-v	Suomi, Marttila
16.	29.01.-72	Sirpa Suominen	50-v	Tanner, Marttila
17.		Vartsalan Sauva	50-v	Tanner
18.	02.06.-72	Åke Lindholm	50-v	Tanner, Malin, Suominen, Suomi
19.	04.06.-72	Perttelin Peikot	50-v	
20.	27.08.-72	Pekka Knaapi	suunnistus	
21.	29.10.-72	Viljo Salminen	60-v	Suomi, Malin, Marttila, Axelsson
22.	03.12.-72	Halikon Hakoniskat	40-v	Tanner, Malin, Suomi
23.		Salon Viesti	60-v	Tanner, Suomi
24.	06.-73	Matti Mäkinen	Jukola 1	Tanner, Marttila
25.	06.-73	Seppo Väli-Klemelä	Jukola 1	Tanner, Marttila
26.	06.-73	Jussi Salusvuori	Jukola 1	Tanner, Marttila
27.	06.-73	Harri Laine	Jukola 1	Tanner, Marttila
28.	06.-73	Halikon kunta	*)	Tanner, Marttila
29.	06.-73	Salon Seuden Op	*)	Tanner, Marttila
30.	06.-73	Salon Seudun Sanomat	*)	Tanner, Marttila
31.	06.-73	Erkki Ora	*)	Tanner, Marttila
32.	06.-73	K.E.Marttila	*)	Tanner, Marttila
33.	06.-73	Arvo Perttula	*)	Tanner, Marttila
34.	06.-73	Erkki Rantala	*)	Tanner, Marttila
35.		Lempi Laine	70-v	Tanner, Axelsson
36.	21.08.-74	Jouko Niemi	50-v	Marttila, Lindholm
37.	29.10.-74	Unkarin suunnistusmaaj.	liitto-ottelu	Mannonen
38.		Luodon pienvilj.-yhdistys	50-v	Tanner, Marttila
39.	20.01.-75	Kemiön Kiilat	40-v	Tanner, Marttila, Lindholm, Suomi

40.	05.09.-76	Wava von Essen	**))	Tanner, Lindholm
41.	05.09.-76	Kerttu Saarenpuu	**))	Tanner, Pihlakoski
42.	05.09.-76	Paavo Nieminen	**))	Tanner, Pihlakoski
43.	05.09.-76	Kalevi Koskinen	**))	Tanner, Pihlakoski
44.	05.09.-76	Eero Marttila	**))	Tanner, Pihlakoski
45.	31.03.-78	Aulis Siren	50-v	Marttila, Lindholm
46.	08.06.-78	IFK Södertälje	seura-ott.	Marttila, Mäkinen
47.	08.06.-78	IFK Södertälje	seura-ott.	Marttila, Mäkinen
48.	08.06.-78	Ankkurin maja		
49.	24.07.-78	Lasse Laiho	50-v	Vuori, Mäkinen, Mäkinen
50.	11.08.-78	Suomusjärven Sisu	30-v	Marttila, Mäkinen, Ylikoski
51.	14.07.-79	Tanskan suunnistusliitto	vierailu	Marttila, Mäkinen
52.	16.12.-79	Turun Suunnistajat	25-v	Mannonen
53.	23.03.-80	Halikon 4H-yhdistys	50-v	Mannonen
54.	08.06.-85	Antti Metsäkonkola	60-v	Kivelä, Kiljunen
55.	23.07.-85	Sinikka Lindman	50-v	
56.		Karl-Erik Axelsson	50-v	Kivelä
57.	03.03.-91	Halikon Nuorisos.	100-v	Salo
58.	20.06.-93	Martti Ilmonen	kunnanjoht.	Saario
59.	18.03.-95	Sauvon Urheilijat	60-v	Mannonen
60.	24.08.-95	Seppo Mäkelä	50-v	Mannonen, Salo

*)myötätunto seuraa kohtaan
**)seuran 30-vuotisjuhla

Angelniemen Ankkurin 30-vuotisjuhlassa Ankkurikellarilla 29.8.1976 on jaettu seuraavat ansiomerkit:

Opetusministeriön pronssinen ansiomerkki:
Eero Marttila, Vilho Tanner.

SVUL:n hopeinen ansiomerkki:
Eero Marttila, Runo Suomi, Vilho Tanner.

SVUL:n hopeinen plaketti:
Paavo Nieminen.

SVUL:n tunnustusmerkki:
Karl-Erik Axelsson, Åke Lindholm.

SVUL:n V-S:n piirin hopeinen ansiomerkki:
Matti Mäkinen.

SVUL:n V-S:n piirin hopeinen ansiolevyke:

Yrjö Fromholz, Anna-Leena Jokin, Sinikka Lindman, Seppo Malin, Paavo Mannonen, Kerttu Saarenpuu, Sinikka Saarenpuu, Kyllikki Suominen, Voitto Virtanen.

SVUL:n V-S:n piirin hopeinen ansiolevyke:
Helvi Anttalainen, Mauno Anttalainen, Raili Axelsson, Katri Fromholz, Asta Holmström, Hilikka Hämäläinen, Raija Klinckowström, Aurora Lang, Inkeri Lehmus, Aini Lehti, Anneli Lindegren, Anita Lindholm, Toivo Lundström, Eira Malin, Eila Marttila, Eila Oksanen, Arja Rannikko, Jouko Romu, Marianne Romu, Raimo Saarinen, Toini Salminen, Anja Siren, Jyrki Suominen, Siro Suominen, Tuovi Tanner, Armi Toivonen, Esko Uusitalo, Helena Virtanen, Simo Vuori.

Suomen Suunnistusliiton pronssinen ansiomerkki

n:o 477, 1979
Eero Marttila

Ankkurin 50-vuotisjuhlassa 8.6.1996 jaettava seuran plaketti:
Karl-Erik Axelsson, Raili Axelsson, Kari Hofmann, Pentti Jokela, Seppo Järvelä, Pekka Kivelä, Pekka Knaapi, Kalevi Koskinen, Markku Laine, Seppo Malin, Eero Marttila, Seppo Mäkelä, Päivi Mäkinen, Paavo Nieminen, Ari Paganus, Heikki Paganus, Hannu Pyy, Marianne Romu, Olli-Pekka Saario, Jukka Salo, Riitta Tamminen, Jaakko Virtanen, Risto Vuori, Simo Vuori.

Ankkurin 50-vuotisjuhlassa 8.6.1996 jaettava Suomen Suunnistusliiton hopeinen ansiomerkki:
Mikko Mannonen, Matti Mäkinen, Markku Mäkinen, Ilkka Saarimäki, Seppo Väli-Klemelä, Leena Ylikoski. ♦

SSL:n hopeiset ansiomerkit 8.6.1996

Suomen Suunnistusliiton hopeisen ansiomerkin saajalta edellytetään seuratoimintaa sekä toimintaa Suunnistusliitossa, piiritasolla, kansainvälisellä tasolla tms. Angelniemen Ankkurin 50-vuotisjuhlassa SSL:n hopeinen ansiomerkki luovutetaan kuudelle Angelniemen Ankkurin seura-toiminnan tukipylvälle.

Merkkien saajat:

Mannonen Mikko
Mäkinen Markku
Mäkinen Matti
Saarimäki Ilkka
Väli-Klemelä Seppo
Ylikoski Leena

Ansioluettelot:

1. *Opinnot*
2. *Muut kuin urheiluun liittyvät toimet ja harrastukset*
3. *Omakohmainen urheilu-toiminta*
4. *Toiminta seuroissa, alueilla ja liitossa*
5. *Kirjallinen toiminta*
6. *Muu urheilua edistävä toiminta*
7. *Kunniajäsenyydet, ansio- ja kunniamerkit*
8. *Yleisperustelu*

Mannonen Mikko:

1. Sähkötekniikko.
2. Halikon kunnanvaltuusto 4 vuotta. Halikon kunnan liikuntalautakunta 8 vuotta.
3. Suunnistus: SM-pitkä 1970 sarja H20 1., SM-yö sarja H21 3., Jukolanviesti 1973 1., Tiomilaviesti 1973 2.
4. Angelniemen Ankkuri r.y:n johtokunnan jäsen 19 vuotta, monivuotinen suunnistusjaostotyö.

Varsinais-Suomen piirijaoston jäsen 1972 - 1976, 1995 - Suomen Suunnistusliiton liittovaltuuston jäsen 1995 -

5. -
6. Valmennustyö MM-tason (Leena Silvennoinen) ja EM-hopeaa saavuttaneen suunnistajan (Petri Laaksonen) kanssa.
7. -
8. Pitkäaikainen seuratoimintatyö Angelniemen Ankkurissa, kilpailujen järjestäminen ja hallinto-tehtävät päävastuualueinaan. Aktiivinen kaikessa seuran toiminnassa.

Mäkinen Markku:

1. Yo-merkonomi Salon kauppaoppilaitos.
2. Reserviupseeritoiminta, Salon Seudun res.-upseerit r.y:n sihteeri ja rahastonhoitaja.

3. Suunnistus piirinmestaruustasolla.
4. Angelniemen Ankkuri r.y:n johtokunnan jäsen ja seuran sihteeri 6 vuotta, suunnistusjaostotyö. Varsinais-Suomen piirijaoston jäsen 1977 - 1980.
5. -
6. -
7. RUL:n hopeinen ansiomitali, maanpuolustusmitali hopeisella soljella, V-S:n res.piirin kultainen ansiomitali.
8. Angelniemen Ankkurin kirjaamisasioiden hoito (sihteerin tehtävät, taloushallinnon tehtävät, historiikin kokoaminen) ja monipuolinen seuratoiminta.

Mäkinen Matti:

1. Teknillinen korkeakoulu, Helsinki, tekn.yo.
2. -
3. Suunnistus: MM-viestipronssi 1976, PM-viestikulta 1969, Jukolanviesti 1973 1., Tiomilaviesti 1973 1. H14 1961 SM 1.; H16 1963 SM 1.; H18 1965 SM 1.; H21 1973 SM-pitkä 3.; H21 1976 SM-pitkä 2.; H21 SM-viesti 2.
4. Angelniemen Ankkuri r.y:n johtokunnan jäsen 6 vuotta, suunnistusjaostotoiminta, seura-

valmentaja 1973- . Suomen Suunnistusliiton päävalmentaja 1976, valmennus- ja huippusuunnistusvaliokunnan jäsen 1975 - 1983, huippusuunnistusvaliokunnan puheenjohtaja. Salon Palloilijat r.y:n C-juniorivalmentaja 1994 -

5. Suomalaisien maalajien muodonmuutos- ja lujuusominaisuuksia, Matti Mäkinen, VTT Otaniemi 1974.

Suunnistus: Matti Mäkinen, Lasse Niemelä ja Pekka Ruusukallio, Tammi 1981.

Suunnista luontoon, Matti Mäkinen ja Bjarne Häggman, WSOY, Porvoo 1981.

100 suunnistusharjoitusta, Kallio-Laitinen-Mäkinen-Niemelä-Nummela, SSL Helsinki 1982.

6. Valmentajien kouluttaja A-, B- ja C-lajiosakoulutuksessa. Ammattimainen suunnistuskartoitus-työ.
7. SVUL:n V-S:n piirin hopeinen ansiomerkki.
8. Pitkäaikainen maajoukkue-, seuran edustussuunnistus- ja nuorisovalmennustyö, kartoitus- ja ratamestaritoiminta, kunto-suunnistustapahtumien järjestely-tehtävät.

Saarimäki Ilkka:

1. Teknillinen korkeakoulu, Hel-

sinki, DI.

2. Reserviupseeritoiminta.
3. Suunnistus ja pitkien matkojen hiihto.
4. Angelniemen Ankkuri r.y:n johtokunnan jäsen 5 vuotta, suunnistusjaostotyö, jaoston puheenjohtaja, kartoituksen vastuutehtävät. Varsinais-Suomen piirin karttaryhmän puheenjohtaja 1987-.
5. -
6. -
7. -
8. Pitkäaikainen kartoitustyön organisointi ja henkilökohtainen kartoitustyö, kilpailujen järjestelyjen vastuutehtävät, pitkäaikainen seuratoiminta.

Väli-Klemelä Seppo:

1. Valtiotieteiden maisteri.
2. Lions-toiminta.
3. Suunnistus: MM-viestihopea 1974, PM-viestikulta 1973, PM 1977 4., PM 1973 5., Jukolanviesti 1973 1. Tiomilaviesti 1973 2., Tiomilaviesti 1987 2.
4. Angelniemen Ankkuri r.y:n johtokunnan jäsen 1983 - 1987,

1995-, monivuotinen suunnistusjaostotyö. Suomen Suunnistusliiton PR-päällikkö 1994 -

5. -
6. -Aktiivinen urheilutoimitusten avustaminen. Maaottelusuunnistajat r.y. toiminta.
7. -
8. Pitkäaikainen valmentajatyö huippusuunnistustasolla.

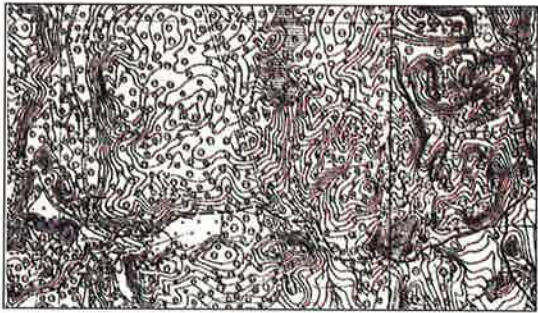
Ylikoski Leena:

1. Kansakoulunopettaja.
2. Kuorolaulutoiminta Perniön Laulusiskot 1982 -. Ammattijärjestötoiminta: OAJ:n Perniön-seudun (Perniö, Särkisalo, Kemiö) paikallisjärjestön puheenjohtaja.
3. Suunnistus ja hiihto.
4. Angelniemen Ankkuri r.y:n suunnistusjaostotyö, naisjaoston puheenjohtaja, monivuotinen jäsen. Varsinais-Suomen piirijaoston jäsen 1976 - 1981. Sihteeritehtävät.
5. -
6. A-valmentaja maaottelusuunnistustasolla (mm. Pirjo Koi-vula, TuS).
7. -
8. Naisten suunnistustoiminnan aloittaja ja naisten valmennustyö Angelniemen Ankkurissa, monipuolinen seuratoimintatyö. ♦

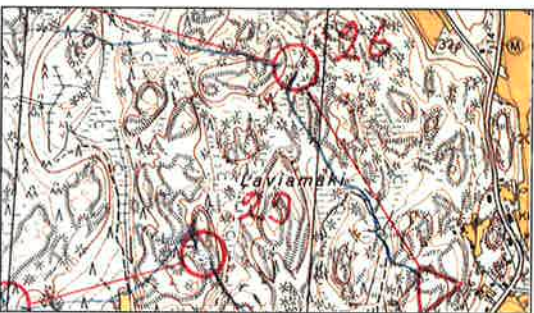
Kartta - suunnistuksen perusedellytys

Kartta on ylhäältä päin katsottu, tietyssä suhteessa pienennetty, sovitulla merkeillä yleistäen piirretty kuva maastosta. Suunnistaminen ilman karttaa on mahdotonta. Se miten hyvin kartta vastaa suunnistajan näkemystä maastosta, vaikuttaa oleellisesti suunnistussuorituksen onnistumiseen. Suunnistaja tekee kartan antaman informaation perusteella etenemiseensä vaikuttavat päätökset.

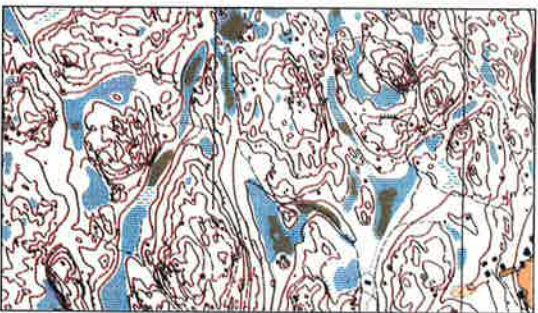
nen suhtautuminen metsien moninaiskäyttöön. Ankkuri aloitti oman kartoitustoiminnan 70-luvun alkupuoliskolla. Ensimmäisten karttojen pohja-aineistona oli Maanmittaushallituksen peruskartta-aineisto. Seuran suunnistajien toimesta suoritettiin kartan täydennys maastossa. Peruskartta-aineiston virheet ja suurpiirteisyys johtivat pian kuitenkin siihen, että suunnistuskartan valmistus aloi-

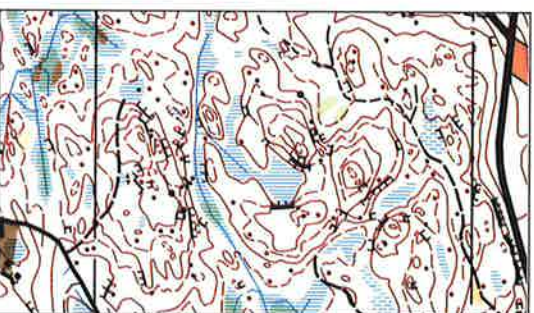
Venäläinen topografikartta vuodelta 1952 mittakaavassa 1:42 000

Suomalainen peruskartta vuodelta 1966 mittakaavassa 1:25 000

Ankkurin suunnistuskartta vuodelta 1978 mittakaavassa 1:15 000

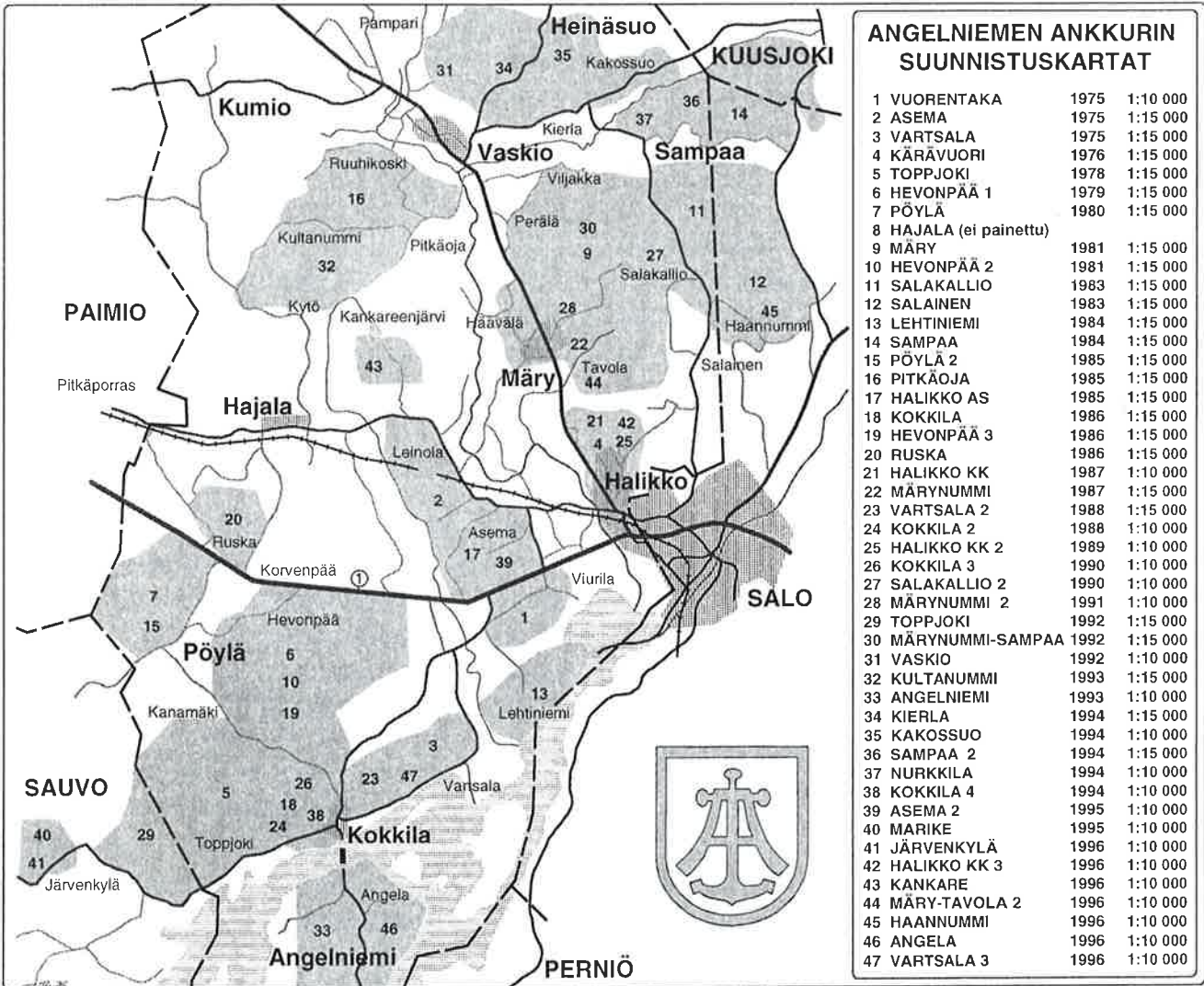
Ankkurin suunnistuskartta vuodelta 1994 mittakaavassa 1:10 000

Angelniemen Ankkurin 50-vuotistaipaleelle on mahtunut voimakas suunnistuskartan kehitys. Alkuaikoina käytettiin vanhaa mustavalkoista, pienimittakaavaista, suurpiirteistä venäläistä maastokarttaa. Tänä päivänä käytetään tarkkaa, pelkästään suunnistusta varten valmistettua värillistä, suurimittakaavaista erikoiskarttaa. Oheinen kuvasarja kertoo millainen suunnistuskartta oli Kokkilan avokallioilla 50-, 60-, 70- ja 90-luvuilla. Ankkurin suunnistustoiminnan kehittymisen peruspilareina ovat olleet oman kunnan alueen hyvät, monipuoliset ja vaativat suunnistusmaastot sekä maanomistajien ja muiden sidosryhmien myöntei-

tettiin ilmakuvauksella. Kuvauksen jälkeen konsultti piirsi ilmakuvilta kaiken mahdollisen informaation ja vasta tämän jälkeen suoritettiin varsinainen maastokartoitus. Ensimmäinen tällä tavalla tuotettu kartta valmistui vuonna 1978 (Toppjoki). Toinen merkittävä muutos kartanvalmistusprosessissa koettiin 90-luvun alkaessa. Siihen saakka puhtaaksi piirtämisessä käytetyt tussit jäivät pois, ja tilalle tuli tietokoneohjelma. Tällä ohjelmalla kartalla olevat viivat ja alueet digitoidaan tietokoneen muistiin ja kartta nähdään koko ajan kuvaruudulla oikean näköisenä. Oikolukuvedosten sekä eri mittakaavaisten aineistojen tulostuksessa astuttiin

aivan uuteen aikakauteen. Erityisen paljon numeerinen kartta helpottaa uudiskartoituksia. Uusin tekninen apuväline suunnistuskartoituksessa on gps-laitteisto eli satelliittipaikannin. Kartoittaja pystyy sillä sijoittamaan maastossa havaitsemansa kohteet kartalle oikeaan paikkaan mittaamatta etäisyyksiä tai suuntia tunnettuihin kohteisiin. Satelliittipaikanninta tultaneen kokeilemaan Ankkurin karttaprojekteissa lähiaikoina. Kuitenkin on aina muistettava, että parhaimmatkaan apuvälineet eivät koskaan poista sitä tosiasiaa, että kartoituksen vaativin ja tärkein työvaihe on maastokartoitus. Kartoittajan pitää tiukoihin normeihin sidottuna tulkita ja yleistää maastoa paperille siten, että kartan käyttäjä eli suunnistaja sen ymmärtäisi.

Ankkuri on noin kahdenkymmenen vuoden aikana valmistanut lähes 50 suunnistuskarttaa sekä parikymmentä erilaista koulu- ja opetuskarttaa. Kuitenkin on olemassa vielä kartoittamattomiakin maastoja. Maastoja on sen verran runsaasti, että osa voidaan jättää rauhassa lepäämään ja odottamaan tulevia tapahtumia. Kerran painettu kartta ei kuitenkaan palvele suunnistusta kuin n. 5 vuotta. Ihmisen toiminta muuttaa maastoa ja kartta vanhenee. Eniten käytetyistä maastoista onkin jo painettu neljä eri karttaa. Suunnistuskartta on taaja-asutusalueiden ulkopuolelta tarkin mahdollinen maastokartta ja sitä käytetään muissakin toiminnoissa. ♦

Kuntorasteja vuodesta 1980

Ankkurin suunnistustoiminnan alkuaikoina 1950-luvun lopulta 1970-luvulle suunnistustaitoa ja lajitekniikkaa harjoiteltiin kansallisissa ja piirikunnallisissa kilpailuissa.

Kansallisten kilpailujen määrän kasvaessa piirikunnalliset kilpailut eivät olleet enää tarpeellisia. Osanottajamäärät vähenivät. Suunnistajat ja kuntoliikkujat kaipasivat ohjattuja harjoitusmahdollisuuksia.

Helsingin seudulla tempaistiin 1970-luvun lopupuolella Iltarasteilla. Helsingin Suunnistajien isännöimät rastit saivat paljon julkisuutta. Luonto liikuntapaikkana kiinnosti pääkaupunkiseutulaisia. Osanottajamäärät olivat suuria.

Startti

Näissä olosuhteissa Salon Viestin ja Angelniemen Ankkurin suunnistajat pohtivat vastaavan tapahtuman käynnistämistä Salon seudulla. Kuntosuunnistuksen veturina toimi Viestin veteraani Aarne Poutanen. Ideoita oli monilla aktiivivalmentajilla. Viestin Ari Lindblom tapasi Mikko Mannosen Salossa, ja Lytin kahvilassa pidetyn neuvottelun jälkeen Maanantairastit syntyivät.

Laajan ja pitkäjänteisen kuntosuunnistussarjan järjestely edellytti seurojen yhteistoimintaa. Parhaat eväät suunnistusten järjestämiseen oli ikämiessuunnistukseen painottuvalla Salon Viestillä ja laajaa suunnistustyötä tekevällä Ankkurilla. Molemmilla seuroilla oli käytettävänä useita maastoja, hyviä ratamestareita ja riittävästi aktiivisia seuran jäseniä, jotta jokaviikkoinen tapahtuma saataisiin pyörimään. Salon seutu oli saanut pitkään nauttia Ankkurin huippumenestyksestä Jukolassa, Tiomilassa, SM-, PM- ja MM-tasolla. Suunnistus lajina oli penkkiurheilijoillekin tuttu.

15 vuotta Maanantairasteja

Ensimmäinen tapahtumavuosi 1980 oli idean markkinointia ja järjestäjien puolelta opetteluakin. Toisena toimintavuonna tapahtuma oli lyönyt läpi Salon seudun kuntoliikuntatapahtumana. Muilla lähialueen seuroilla, PePe, SuSi, PeU, PaimU ym., ei ollut tarjolla kuntosuunnistuksia. Maanantairastit nousivat nopeasti kuntoliikkujien yhteistapaamisiksi.

Maanantairastien tukijaksi saatiin paikkakunnan

tekstiiliyritys Finnflare Oy, jonka tuotteita jaettiin syksyllä Maanantairastien päätöstilaisuuksissa. Osanottajia pyrittiin kannustamaan säännöllisiin rastitapahtumiin kausikortin eduilla ja aktiivisten osallistujien palkitsemisella. Tavoitteeseen pyrittiin jopa ylilyönnein. Kun kaikki jokaiseen Maanantairastitapahtumaan osallistuneet palkittiin syksyllä verryttelypuvulla, akiteerasivat kiivaimmat puvun tavoittelijat itselleen "sijaisia", jottei tavoiteverkkari liukene tavoittamattomiin.

Seuraavina vuosina järjestäjät sallivat mahdolliset 5 poissaoloa 25 tapahtumasta, ja palkinnot arvottiin.

Massat liikkuvat

Maanantairastit saivat liikkeelle Salon talousalueen kokoon nähden valtaisan kuntoilijajoukot:

vuosi	osallistujaa		
1980	2102	1988	9497
1981	3664	1989	10195
1982	8315	1990	8991
1983	10466	1991	8552
1984	10615	1992	8076
1985	11363	1993	7226
1986	11943	1994	6105
1987	11706		

Jokaiselle jotakin

Maanantairastien ajatuksena oli tarjota jokaiselle jotakin. Kuntosuunnistajille ja aloittelijoille oli lyhyet ja helpot radat. Kilpasuunnistajat juoksivat harjoitusmielessä vaativammilla ja pidemmillä radoilla. Alkuun ratoja oli kolme: 3 km, 5 km ja 7 km. Lyhyille kuntomatkoiille oli kuitenkin liiaksi ruuhkaa ja matkoja uudistettiin; otettiin käyttöön neljä rataa, 2,5 km, 4 km, 6 km ja 8 km.

Organisaatio

Maanantairastien käynnistytäkseen aikaan Ankkurin puolesta tapahtumaa vetivät kahden alkuvuoden ajan nuorten valmennus- ja seuratoiminnassa muutoin-

Maanantairasteilla kesällä 1986.

kin aktiivisesti mukana olleet Kari Hofmann ja Mikko Mannonen. Matti Mäkinen muutti kotikonnuilleen 1981 ja otti tämän jälkeen maanantairastit vastuulleen 7 vuoden ajaksi. Matilta työ siirtyi Hannu Pyyllle, joka huolehti Ankkurin puolesta Maanantairastijärjestelyistä Ankkurin osuuden loppuun eli vuoteen 1994.

Maanantairastien ratamestarityö ja lähdön, maalin ja paikoituksen hoitaminen kiersi vuorollaan kullakin aktiivisuunnistajalla. Suuren panoksen maanantairastien talkootyössä tekivät Seppo ja Pirkko Järvelä, jotka tallensivat Maanantairastien tulokset iltasella työpaikallaan. Tuloslaskennassa hyödynnettiin jo alkuvuosina tietotekniikkaa, jolloin tuloslaskenta nopeutui. Alkuun vuositilastoja ei ollut mahdollista saada tulostettua. Tuhannet kilpailukortit levitettiin toimiston pöydille ja lattioille ja käsityönä järjestettiin aakkosjärjestykseen. Myöhemmin myös vuositilastot saatiin tietotekniikkaa hyväksikäyttäen vähällä työllä.

Maanantairastien talkootöiden kakkosvastaajana toimi lähes koko maanantairastien 15 vuoden Ankkurijajan Risto Muli. Risto astui aina remmiin, kun Matti tai Hannu olivat estyneitä.

Tulospalvelu

Maanantairasteista laadittiin mainoksien avulla kustannettu esite, joka oli yleisessä jakelussa työpaikoilla, urheilutapahtumissa jne. Maanantairastien täydelliset tulokset julkaistiin Salon ilmaisjakelulehdessä sekä Salon Seudun Osuuspankin ilmoitustaululla. Lehden Maanantairastitulostusta oli tarkkaan luettu ja herätti mielenkiintoa jopa niissä lukijoissa, jotka eivät itse käyneet rasteilla. Parhaat ajat julkaistiin myös Salon Seudun Sanomissa. Tähän 15 parhaan listaan yritettiin kovilla kanuunajuoksilla päästä. Uteliaisuus sai jotkut anonyymeinä rasteja kiertäneet käyttämään peitenimiä ja nimimerkkejä, jotta naapurit, sukulaiset ym. eivät tunnistaisi suunnistajaa.

Omile urille

Vuodet vierivät, Finnflare lopetettiin, ilmaisjakelulehti lopetettiin, järjestäjät ukkoontuivat. Maailma meni menojaan, Ankkuri halusi pysyä kehityksessä mukana. Maanantairastit kaipasivat kehitystä, uusia haasteita, uusia tekijöitä.

Neuvottelut Salon Viestin kanssa eivät tuottaneet toivottuja uudistuksia. Ankkuri päätti irtautua

Maanantairastiyhteistyöstä. Uuden kunto-suunnistuksen ideoijina toimivat Tero Heikkilä, Mika Ruuhiala ja Tommi Itkonen, uuden sukupolven ankkurilaiset.

Lähirastit

Monet ihmettelivät Ankkurin ratkaisua lähteä omalle polulleen vakiintuneesta ja tuottavastakin yhteistyöstä. Mutta saatuumme hyvät yhteistyökumppanit, Lähivakuutus Salo-Lohjan, Vakuutus-Hakan ja Radio 88,2:n, oli päätös kannustava. Kun lisäksi laskimme seuran aktiivien lukumäärän, ei enää ollut kyse muusta kuin halusta tehdä oma, perinteitä ja uusia ideoita yhdistävä "Angelniemen Ankkurin näköinen" kuntosuunnistustapahtuma. Uudet haasteet saivat koko idearyhmänkin ukkoontumaan ensimmäisenä Lähirastivuotena.

Lähirastien ajatuksena oli tarjota ihmisille mahdollisuus oppia luonnossa liikkumisen taitoa. Näin ollen lähdimme toteuttamaan tapahtumia turvallisten, erittäin helppojen ratojen ehdoilla. Nämä radat ja uusi 4 km vaikea rata antoivat ensimmäiseltä vuodelta miellyttävimmät palautteet. Emme halunneet unohtaa aktiivisuunnistajiakaan, heille oli pitkiä ratoja. Vuodelle 1996 ratavalikoimaa laajennettiin vielä lasten alkeisreitillä.

Ilolla voidaan todeta Ankkureiden talkoohengen olevan voimissaan. Vapaaehtoisia on ilmaantunut riit-

Lähirastit on kaikenikäisille.

tämiin. Mukaan ovat tulleet niin juniorit, uudet jäsenet kuin vanhat konkaritkin. Hyviä ideoita rastien kehittämisen tiimoilta löytyy jatkuvasti, ideanikkareita löytyy yllättäen. On ollut mukava huomata miten innostuneesti seuran jäsenet ovat otaneet Lähirastien kehittämisen omakseen.

Koulutuksen kannalta nuoret ratamestarit ovat päässeet harjoittelemaan ratamestaritaitojaan Lähirastien radoilla.

Lähirastien osallistujamäärä ensimmäisenä vuotena oli 1760 henkilöä. Liekö perinteinen maanantai jäänyt kuntoilijoille alitajuntaan. Uskomme kuitenkin siihen, että uudet kartat, maastot ja taitojen mukaiset radat houkuttelevat Lähirasteille lisää osallistujia. Tosin kohtuullisen kokoisen osallistujamäärän kulkuneuvot pysäköi pienempään tilaan, joten pystymme tarjoamaan tapahtumapaikkoja.

Kartoitustoimintaa

Jotta pystytään luomaan laadukkaita helppoja ratoja, tarvitaan tähän muutakin kuin raskaita ja vaativia suunnistusmaastoja. Vuonna 1995 aloitettiin järjestelmällinen, myös Lähirastitarpeet huomioiva kartoitustoiminta. Uudiskartoituksen lisäksi se kohdistui vanhojen, käsinpiirrettyjen karttojen päivittämiseen tietokoneella käsiteltävään muotoon. Vuonna 1995 tehtiin kartta esim. Salon Vuohensaaresta, joka todettiin oivalliseksi paikaksi kuntosuunnistukseen. Vuodesta 1996 eteenpäin tehdään pysyviä liikuntapaikkoja eli karttoja Halikon ja Sauvon alueilta 6-8 kpl vuodessa. Vuoden 1996 kaikki kartat tehdään myös kuntosuunnistajalle miellyttävään mittakaavaan eli 1:10.000. Tavoitteena on, ettei Lähirasteilla tarvitse suunnistaa yli 3 vuotta vanhoilla kartoilla.

Lopuksi

Nykypäivänä suunnistus on alkanut olla yhä suosittu ja näkyvämpi laji. Näkyvyys aiheuttaa kysymyksiä suunnistustapahtumien vaikutuksista metsiin ja eläimistöön. Siksi Ankkuri haluaa tehdä yhteistyötä kaikkien metsässä liikkuvien kanssa. Erityisesti haluamme kiittää maanomistajia, jotka mahdollistavat metsiensä käytön sekä metsästäjiä, joiden molempien kanssa yhteistyö on ollut saumatonta. ♦

Varainhankinta

Angelniemen Ankkurin olemassaolon kannalta ratkaisevaksi ideaksi ylitse kaikkien tulevien tapahtumien nousee tanssitoiminnan aloittaminen Ankkurikellarilla. Juustokellarin raivaaminen tanssipaviljongiksi osoittautui rahanarvoiseksi. Alkuun olimme Osuusmeijerissä vuokralaisena, ostimme kellarin omaksi ja tämän jälkeen kellarikoki vuonna 1964 ensimmäisen remonttinsa, joka tehtiin tanssitoimintaa silmälläpitäen. Tanssitoiminnan laajenemista edesauttoivat suuret ikäpolvet, jotka vielä 1960-1970-luvuilla asuivat maaseudulla, ja joiden kulkumahdollisuudet olivat rajallisemmat kuin nykykuorten. Ja tietysti luonnonkauniilla paikalla meren tuntumassa oleva Ankkurikellari ja sen hyvin järjestetyt, viihtyisät tanssit takasivat aktiivisen osallistumisen.

Tanssitoiminta kesti 30 vuotta säännöllisenä, 1958-1990 välisen ajan. 1960- ja 1970-luvuilla tanssien tuotto oli ratkaisevassa asemassa seuran taloudessa. Urheilutoiminnan puolelta voidaan tuolta ajalta todeta rahaa olleen käytössä. Matkustaminen oli helppoa ja varustestipendin saivat lähes kaikki suunnistajat.

Tanssien järjestäminen vaati kuitenkin paljon työtä. Johtokunnan puolesta järjestettiin orkesterit, lipunmyyjät ja järjestysmiehet, naisjaosto järjesti baarimyyjät järjestysmiestien perusteella (vaimot miestensä kanssa samoihin vuoroihin). Johtokunnassa ja käytännössä tanssien järjestelyistä vastasivat ennenkaikkea kaksi miestä: ensin Eero Marttila ja hänen jälkeensä Simo Vuori.

Orkestereita neuvoteltiin Aura-Viihteen kanssa. Yleensä esiintyjinä oli vanhaa tanssimusiikkia soittavat orkesterit, joskus otettiin joku vetonaula. Muistan, kun Irwin Goodman menestyksensä huipulla vieraili Ankkurikellarilla. Väkeä oli salin täydeltä ja osa salin ulkopuolellakin. Ongelmaksi muodostui, miten saada Irwin esiintymislavasta toimivasta laivasta turvallisesti pois. Yleisö oli innostuneen riehakas. Ilmeisesti kokemuksesta toimittiin suunnitelman mukaisesti. Kun esitys päättyi, Irwin heittää hikisen esiintymispaitansa yleisön joukkoon. Arvatenkin yleisö ryntää repimään sen kappaleiksi. Tilaisuutta hyväksikäyttäen ja järjestysmiesten saattamana Irwin sitten pakenee kiireen vilkkaa ovesta ulos. Ja näin tapahtui.

Pääsylippu
ANKKURIKELLARIIN
IA JOKA LAUANTAI

AIKUIST
Baarit - k

KESÄKAUDEN AVAJAISET
LA 28.5. -88
KLO 20-01
Tanssimusiikkia Parhaimmillaan

ANKKURIKELLARI

AHTI LAMPI ORKESTEREINEEN
TERVETULOA VIETTÄMÄÄN HAUSKEMPI

Tanssien suosio alkoi laantua 1980-luvun loppulla. Syitä tähän oli monia: suuret ikäpolvet vanhenivat ja ohittivat tanssi-ian, väki muutti taajamiin, joissa oli paljon muitakin huivia tarjolla ja niillä, jotka asuivat edelleen Angelniemellä, oli hyvät kulkupelit allaan, jolla hurauttaa vaikka kuinka kauas viikonlopunviettoon. Myös tanssikulttuuri oli tuolloin aallonpohjassaan, suosiossa olivat tunkkaiset baaritiskit ja discot.

Nykyisin Ankkurikellarilla tanssitaan enää perhejuhlissa ja omissa karkeloissa, esim. uudenvuoden vastaanottojuhlissa.

Baari- ja uimalatoiminta

Tanssien kylkeen tuli heti 1960-luvun alussa baari- ja uimalatoiminta. Baaria pidettiin Ankkurikellarilla, ja uimala vuokrattiin kunnalta. Baareja oli parhaimmillaan kaksikin Yläbaari ja Alabaari eli tanssibaari ja Lossinkulma. Pääasiassa baaritoiminnat hoidettiin itse, mutta 1990-luvulla alabaari on ollut myös vuokralla Seppo Malinille. Yläbaarin toiminta loppui, kun Ankkurikellari saneerattiin valmennuskeskukseksi.

Kahden vuoden ajan 1980-luvun loppupuolella Ankkuri omisti myös Märynummen grillikioskin. Kioskin hoito talkoilla osoittautui hankalaksi. Muutama jäsen kuormittui valtavan työpanoksen alla. Tilautusten hoitaminen ja grillituotteiden käsittely väen vaihtuessa oli vaikeaa, väestöpohja Märynummella liian pieni grillille, joten grilli myytiin.

Ankkurikellari

Kokkilan uimalan ja Alabaarin toiminta ovat edelleen Ankkurin hallinnassa ja niiden tuotolla on tärkeä merkitys seuran varainhankinnassa. Yläbaarin tilalla on suunnistuksen valmennuskeskus ja pitopalvelu. Ankkurikellarilla pidetään urheilutapahtumien lisäksi myös muita tilaisuuksia, siellä vietetään erilaisia perhejuhlia, johon tilat soveltuvat

erinomaisesti. Kellari on siis edelleen seuran tärkeä tulonlähde, toiminta vaan on muuttunut.

Mainostajat mukaan

Angelniemen Ankkuri sai ensikosketuksensa sponsorimarkkinoihin varsin erikoisissa merkeissä. 1970-luvun alussa – kun suurin osa seuroista oli vielä vailla yhtenäistä suunnistusasuakin – Ankkuri kävi neuvotteluja ehkäisyvälineitä maahantuovan yrityksen kanssa. Ja tuloksellisesti, sillä oikean ankkurivihreän suunnistuspuseron rintaan painettiin "Sultan" – mainos.

Ja siitähän kohu nousi. Ilmeisesti Suunnistusliiton johdossa oli tuolloin roomalaiskato-lisia henkilöitä, sillä pikimmiten Halikkoon kiikutettiin bulla, jossa todettiin, että Sultanit piiloon ja nopeasti! Niinpä nuo ihanat vihreät suunnistuspuserot saivatkin rintaansa keltaiset laput, joissa oli kunkin suunnistajan nimi.

Mutta puolittain Sultan-yhteistyö onnistui. Maahantuoja maksoi Ankkurille sovittun

summan, koska mai-noskielto herätti ansaittua huomiota, ja tuotemerkki sai näin julkisuutta. Tosin yhteistyötä ei voitu seuraavana vuonna jatkaa.

Sponsorikuvioden pää oli kuitenkin saatu auki. Seuraavassa vaiheessa lähdettiin kehittämään tapahtumakohtaista yhteistyötä. Silloinen Ankkuriviesti sovittiin muutettavaksi nimeltään FinnFlare-viestiksi ja samalla Ankkuri alkoi käyttää salolaisen FinnFlaren valmistamia suunnistusasuja. Sivumennen sanoen samaan aikaan Ankkuria sponsoroi myös Seura-lehti.

Ankkuriviestin nimenmuutoksesta kuitenkin nousi

jälleen kohu. Nyt seuran sisällä, sillä kilpailun nimen myyminen rinnastettiin joissakin piireissä seuran nimen vaihtamiseen. Niinpä tästäkin ajatuksesta oli luovuttava ja etsittävä uusia rahoittajia.

Vähitellen Ankkuri sai vakiintuneen aseman suunnistushuipulla ja sitä kautta myös joitakin pitkäaikaisia yhteistyösopimuksia. Tällaisesta käy esimerkiksi Nokia, joka eri muodoissaan on näkynyt

Ankkurin toiminnassa jo parikymmentä vuotta, ja näkyy edelleen!

Kun Ankkuri vuoli kultaa rasteilla, myös Halikon kunta huomasi, millainen mainospaikka rasteilta voisi löytyä. 1980-luvun lopussa kunnan saunassa istuttiin useammankin kerran miettimässä, miten Halikon kunnan nimi saataisiin paremmin esille Ankkurimenestysten yhteydessä. Sitten tuli lama ja ratkaisi tämänkin ongelman.

Laman kautta sponsorointiyhteistyössä ollaan siirrytty terveemmälle pohjalle, ja yhteistyökumppani saa vastinetta rahoilleen muutenkin kuin

logollaan seurapuvussa. Tällaisesta esimerkkinä on sopimus Lähivakuutuksen kanssa, joka Lahirastien ohella pitää sisällään seuran hoitaman vakuutusasioimiston.

Ankkuri on tehnyt myös toiminnallista yhteistyötä mm. Halikon seurakunnan kanssa ja kyennyt vastineeksi käyttämään leiritykseensä seurakunnan tiloja.

Tällä hetkellä Ankkurin yhteistyökumppaneina toimivat Nokia, Viking Line, Lähivakuutus, Olway-suunnistusjalkineet, Suunnistajan Kauppa sekä Hansaprint. Yhteistyö on pitkäjänteistä ja kaiken-

Tukijat saavat näkyvää mainosta Janne Lehdon rinnasta.

kaikkiaan voidaan sanoa Ankkurin pärjänneen sponsorimarkkinoilla varsin mallikkaasti.

Talkoot

Pienistä puroista syntyy suuri virta. Näin on myös Ankkurin varainhankinnassa tänä päivänä. Yhtä suurta rahasampoa ei enää ole (kuten 1960-luvulla).

Ankkurin tuloista suurin osa tulee 1990-luvulla kilpailujenjärjestelyistä. Yksittäisiä tulolähteitä eri vuosina on paljon. Näillä pikkutalkoilla ja tempauksilla on olennainen merkitys seuran talouteen kokonaisuutena. Tempaukset vaihtelevat vuosittain, ja luovat kyvyt ovat koetuksella ideoita kehitellessä, tässä esimerkkejä erilaisista talkoista, joihin seura on viime vuosina osallistunut:

- liikuntahallin valvonta
- luistinradan valvonta
- leiritys muille seuroille
- pöytäjuhlat
- kesäjuhlat
- kivien keruu golfkentältä
- roskien keruu tien vieriltä
- aurauskeppien teko, pystytys ja poisto
- sanomalehden teko
- rastituntikeräys (suunnistus mk/rasti tai mk/startti)

Kesäjuhlilla vuonna 1995.

- shampoomyynti
- poppanankudonta ja myynti
- muuttotalkoot
- VR:n siltarakennelmien purku
- ladon purku
- myyjäiset, Hyvän mielen tori
- verimittaukset (paine, Hbl, kolesteroli)
- rajapyykkien signaaliointi
- mainosten jakelu
- hukkakauran poisto
- haravointi
- varustemyynti
- ovelta ovelle-keräykset
- arpajaiset

Kunnan avustukset

Halikon kunnan avustus on tärkeä osa liikuntatoimintaa. Kunta kokee tärkeäksi liikuntatoimen monimuotoisen järjestämisen. On kuntoliikuntaa, lasten liikunnanohjausta, nuorison vapaa-ajantoiminnan järjestämistä ja kunnan nimeä esilletuovaa huippu-urheilua. Nykyisin kunnan avustus perustuu liikuntatapahtumien määrään ja valmennuksen laatuun, avustus maksetaan ns. liikunnanohjauspalkkioina.

Budjetti

Seuran budjetti on toiminnan myötä kasvanut 1970-luvun alusta nykypäivään. Esimerkinomaisia lukuja suunnistustoimintaan hankituista ja käytetyistä varoista:

1973	20.000 mk
1982	190.000 mk
1991	296.000 mk

Hankitut varat ja käytetyt varat vastaavat hyvin toisiaan, talous on tasapainossa, ja vain harvoin seura on joutunut ottamaan lainaa. Lainaa on otettu ainoastaan rakennustoimintaan tai linja-auton hankkimiseen. Varsinaista urheilutoimintaa ei ole koskaan hoidettu lainavaroin.

Yllämainitut budjettinumerotkin näyttävät toiminnan laajentumisen. Laajentuneessa toiminnassa eri toimintasektorit ovat ottaneet yhä enemmän vastuuta omista budjeteistaan. Jokainen johtokunnan jäsen vastaa edustamansa sektorin varojen hankinnasta ja käytöstä vuosibudjetin mukaisesti. ♦

Kilpailujen järjestely

Ankkurilla on vuosittain järjestettävänä yleensä yhden kansalliset kilpailut, jotka erinomaisen sijaintimme takia järjestetään keväällä, heti lumen suluttua. Kevätkansallisessamme on ollut noin 1000 osallistujaa.

Joka vuosi osallemme lankeaa myös jonkun piirinmestaruuskilpailun järjestäminen. Piirinmestaruuskilpailut päiväkilpailua lukuunottamatta ovat osallistujamäärältään melko pieniä, alle 400 osallistujaa kisaa kohden.

Tehokasta järjestelytoimintaa

Kilpailunjärjestely vaatii nykyillä osallistujamäärillä huippuosaamista. Ratamestarityössä on otettava huomioon luonnonolot, maaston ja rastien kuormittuminen, yleisöystävällisyys ja tietenkin suunnistuksellisuus.

Tuloslaskenta hoidetaan ATK-laitteita hyväksikäyttäen. Esim. Halikko-viestin monimutkaisuudesta huolimatta Ankkurin kisojen tulokset ovat aina tulleet

nopeasti, kiitos ammattimaisten tietokoneiden käyttäjien.

Tuloslaskenta, tulospalvelu ja ravintolatoiminnat edellyttävät sähkön saantia. Suunnistajien kilpailupaikat ovat tunnetusti sähkön saannin kannalta hankalissa paikoissa. Kisaa varten joudutaan usein vetämään sähkökaapeleita. Onneksi omasta takaa löytyy myös sähkömiehiä.

Kilpailijoiden huolto edellyttää myöhään syksyllä lämmintä vettä ja katoksia pesupaikoille sekä lukuisan määrän WC-pyttyjä ja niiden kisan aikaisen huollon. Kilpailukeskuksen rakentamisessa on otettu käyttöön yhä enemmän elementtejä. Pitkästä tavarasta tehdään mahdollisimman vähän. Elementit ovat helpommin pystytettäviä ja koottavia jälleen kisan päätyttyä.

Luotettavassa kisaorganisaatiossa on mukana siis ainoan todellista ammattiosaamista: rakentamisessa, tulospalvelussa, ravintolassa jne. Jokainen seuran jäsen suuntautuu luonnostaan nii-

hin tehtäviin, jossa hänen siviilitai suunnistusosaamistaan eniten tarvitaan.

Väliaikapalveluissa ja autopaikoituksessa ovat apuna radiopuhelimet ja kännykät.

Kilpailun johdolla on vaativa tehtävä, jotta eri osa-alueet toimivat saumattomasti yhteen.

Ankkuri-viestit

1980–1988 kilpaillun Ankkuriviestin pääsarjan viesti alkoi väliaikalähdöllä (2 ensimmäistä juoksijaa) yöllä, viesti jatkui seuraavana aamuna takaa-ajolla kahden yöllä juosseen suunnistajan yhteisajan perusteella.

Kiertopalkintona oli Esko Oravan toteuttama upea valurautainen Ankkuri, jonka lisäksi henkilökohtaisina palkintoina oli valurautaiset mitalit.

Halikko-viesti

Ensimmäisissä Halikko-viesteissä suunnistajat lähetti metsään Ankkurikuoro, kunnes havaittiin, että olemme parempia urheilijoina

ja kilpailunjärjestäjinä kuin esittävässä taiteessa.

Halikkoviesti on 15-jäsenisille joukkueille tarkoitettu viesti. Joukkueessa tulee olla miehiä, naisia, nuoria ja vanhoja. H21-/H20-sarjalaisia voi joukkueessa olla vain seitsemän. Ensimmäinen ja kaksi viimeistä osuutta juostaan yhden suunnistajan voimin, muut osuudet juostaan kolme rinnan eli kolme suunnistajaa on yhtäaikaaisesti viestiosuudella, kukin eri radalla. Näiden saapuessa vaihtoon kukin lähettää yhden viestinviejän jatkamaan viestiä. Lopulta palataan yhden viestinviejän kuljettamalle neljännelletoista osuudelle. Tämä saa startata vasta, kun kaikki kolme edellisen osuuden viestinviejää ovat tulleet vaihtoon.

Esikuvansa viesti on saanut Ruotsin 25-mannasta. Viesti on erittäin mielenkiintoinen, koska suunnistajia on jatkuvasti näköpiirissä vaihtoalueella. Lisäksi kolmen yhtäaikaan maastossa olevan

viestinviejän suoriutuminen urakastaan yhtä matkaa ei ole todennäköistä, vaan seuraavan osuuden viestinviejille jää yleensä takaa-ajettavaa etumatkaa kurottavaksi umpeen.

Halikko-viestissä kisaillaan myös yhteistuloksesta: 60 parasta joukkuetta saa pisteitä, jolloin ratkaisevaksi tulee se, mahtuvatko seuran II, III, IV...-joukkueet pisteille. ♦

Kartat ojennukseen.

Leimojentarkistusta. Vas. Riikka Anttonen, Jaana Lehto, Elina Toivonen.

Ensimmäisen Halikko-viestin laulukkuoro.

Ankkurin järjestämät kansainväliset kilpailut:

11.–12.8.1973	S-38 Salorastit SSL:n juhla-kilpailu, järjestäjänä useita seuroja
26.–27.4.1975	Isotonic Vartsalan maasto, Kokkilantie
29.–30.4.1978	Isotonic Tammenpään niitty
23.–24.4.1983	Isotonic Salakallio
30.4.–1.5.1988	Isotonic Kokkila, Ankkurikellari
30.4.–1.5.1994	Isotonic Turila

Ankkurin järjestämät SM-kilpailut:

5.9.1976	Nuorten SM-henk.koht. Kirkonkylä
30.8.1981	Ryhmä 2 SM-viesti Salakallio

Halikko-viestit:

		Osall.	Voittaja:
I	21.10.1989 Kirkonkylä, Hakto	60	HiKi
II	20.10.1990 Salakallio	79	HiKi
III	19.10.1991 Märynummi, hiekkakuoppa	104	IFK Södertälje
IV	17.10.1992 Vaskio	121	IFK Södertälje
V	16.10.1993 Angelniemi	131	Tullinge
VI	15.10.1994 Toppjoki	131	Pargas IF
VII	14.10.1995 Korpela	128	RR

Valmennustoiminta

1940–1950 luvuilla Ankkuri oli Angelniemen kunnan yleisseura. Seurassa oli eri vuosina eri jaostoja, mm. yleisurheilu-, suunnistus-, hiihto-, palloilu-, painonnosto- ja voimistelujaostot.

Ankkurin valmennus oli tuolloin enemmänkin harastustoiminnan tarjoamista ja liikunnan ohjausta, kuntoilu ja yhdessäolo päätarkoituksenaan. Angelniemeläiset olivat aktiivisia liikkujia.

Jos jollain oli kiinnostusta ja lahjakkuutta kilpailukentille, hän hakeutui suurempiin urheiluseuroihin.

Angelniemen Ankkureista olivat lähtöisin mm. Kaarto Rask, joka Helsingin olympialaisissa edusti Suomea kuulantönnössä ja Jorma Rinne, joka edusti Suomea Münchenin olympialaisissa 1972 kiekossa. Pekka Kivelä, pitkäaikainen Ankkurin johtokunnan jäsen ja kuntourheilujaoston puheenjohtaja, on aktiiviaikanaan edustanut Suomea mm. Suomi–Ruotsi maaotteluissa päämatkana 800m. Kivelä on todennäköisesti edelleen se suomalainen, joka on useimmin alittanut 800 m:llä ajan 1.50 (ennätys 1.47.5). Kaikilla on urheilujuurensa Angelniemellä, mutta kansainvälisenä edustusaikanaan he edustivat muita seuroja.

Suunnistuksen erikoisseura

1960–luvun aikana Ankkurin lajivalikoima karsiutui suunnistukseen, hiihtoon ja kuntourheiluun, pääpainon ollessa suunnistuksessa. Pekka Knaapin viitoittamalla tiellä jatkettiin toimintaa. Suunnistusvalmennus keskittyi kesän harjoituskautteen. Muutaman aktiivisen suunnistajan ja hyvin hoidetun seuran talouden houkuttamina seuraan siirtyi kymmenkunta suunnistajaa muista seuroista, ja toiminta siirtyi uudelle tasolle – valmennuksessa otettiin tavoitteeksi valtakunnallinen ja kansainvälinen huippusuunnistus ja menestys.

Seuravalmentajat

1970–luvun nopean nousun aikana seuran suunnistajista Matti Mäkinen opiskeli Helsingissä, missä oli mahdollisuus osallistua Suomen Suunnistusliiton ja Maaottelusuunnistajat r.y:n koulutukseen. Järjestötoiminnan ja omien kansainvälisten suunnistuskokemusten, edustustehtävien ja valmentautumisen myötä Matilla oli tuohon aikakauteen nähden hyvä näköalapaikka suunnistuksen eri osa-

Unkarin leirin tunnelmissa. Vas. Harri Laine, Olli-Pekka Knaapi, Pertti Pelto-Huikko ja Erkki Laine.

alueille. Matin vastuulla oli seuran edustusjoukkueen valmennus 1970–luvulta 1980–luvun alkupuolelle. Samaan aikaan hän toimi myös SSL:n vt-päävalmentajana ja Suomen nuorten maajoukkueen valmentajana. Tavoitteena oli alusta alkaen kokonaisvaltainen valmentautuminen ja suunnistajien toimiminen tiivishenkisenä ryhmänä. Valmennusajatukset painottuivat alkuun fyysiselle puolelle ja hyvän yhteishengen luomiseen, myöhemmin yhä enemmän myös taitopuolelle etenkin muihin sen aikakauden suunnistusvalmentajiin verrattuna.

1980–luvun alkupuolella edustusvalmennus siirtyi ensin manageritehtävien osalta ja myöhemmin koko edustusvalmennustoiminnan osalta Seppo Väli-Klemelälle. Matille jäi seuran yleinen valmennustoiminta. Sepi oli jo entuudestaan toiminut muutamien huippusuunnistajien henkilökohtaisena valmentajana. Sepillä oli taustallaan lukuisat kansainväliset edustustehtävät MM- ja PM-kisoja myöten. Sepi piti aktiivisesti yhteyttä kansainväliisiin huippusuunnistajiin ja toimii aktiivisesti kotimaassa Maaottelusuunnistajissa.

1980–luvun loppupuolella valmennustietoudessa haettiin fyysiselle puolelle lisätietämystä. Salolainen Jaakko Mäkinen tuli Ankkurin edustusjoukkueen

fyysisen harjoittelun asiantuntijaksi.

Sepi vetäytyi omien ja seuran työpaineiden alla joksikin aikaa valmennusvastuusta. Edustusvalmennuksesta vastasi 1990–luvun alussa Ari Paganus. Arin tehtävät painoutuivat enemmän organisaattorin ja managerin tehtävien puolelle. Taitopuolella apuna oli Pekka Nikulainen ja fyysisellä puolella edelleen Jaakko “Jaska” Mäkinen.

Ankkurilla on neljännesvuosisadan ajan ollut maan terävin huippuvalmennusporukka. Taitopuolen aikansa ykköset Matti ja Pekka ovat pitäneet laji-osaamista korkealla tasolla, Sepi mukaanlukien porukalla on ollut rautainen annos omaa kansainvälistä kokemusta. Petteri Kähäri on Jyväskylän yliopiston kasvatti ja Matin ja Pekan tavoin Suomen Suunnistusliiton valmentajia. Petterillä on hyvä asiantuntemus jo koulutuksensa puolesta suunnistuksen eri osa-alueilla. Petteri vastasi Ankkurin edustusnaisten valmennuksesta 1990–luvun alussa. Petterin jälkeen naisten puolella joukkueen managerina/valmentajana on toiminut Petri “Vaavi” Koskinen. Jaska Mäkinen on ammattivalmentaja, fyysisen ja henkisen valmennuksen puolelta.

Manageriominaisuudet ovat liikemiehillämme Arilla ja Sepillä olleet erinomaiset.

Edustusvalmennuksen lisäksi seuravalmennuksen käytettävissä on ollut maaottelutason suunnistajia

roppakaupalla – Mikko Mannonen, Jussi Salusvuori, Heikki Paganus, Päivi Mäkinen, Petri Laaksonen ja Jarmo Reiman – joiden selkeät näkemykset suunnistuksesta on ollut mahdollista välittää harjoituksissa nuorille valmennettaville. Lisäksi monet ovat omatoimisesti osallistuneet Suunnistusliiton valmentajakoulutukseen – A-valmentajia ovat olleet Leena Ylikoski, Jaakko Mäkinen, Päivi Lähdemaa, Rea Hietanen, Matti Mäkinen, Seppo Väli-Klemelä ja B-valmentajia Mikko Mannonen, Heikki Paganus, Ari Paganus, Cassu Reiman, Pekka Nikulainen, Raimo Kauppila, Juha Koskela, Hannu Pyy ja Kari Hofmann.

Tällä hetkellä seuran valmennusorganisaatio on seuraava:

Miehet, edustussuunnistus: Seppo Väli-Klemelä

Naiset, edustussuunnistus: Petri Koskinen

Nuoret: Matti Mäkinen

H17–20: Hannu Pyy, Rauno Riikonen

D17–20: Kari Hofmann, Heikki Paganus

H13–16: Matti Mäkinen

D13–16: Raimo Heiskanen, Päivi Mäkinen

H/D 9–12: Raimo Heiskanen

Alkeiskoulutus: Laura Tamminen

Yleinen seuravalmennus: Matti Mäkinen

Vaeltajat.

Testijuoksun lähtötunnelmissa.

Viestiharjoitus Vartsalassa.

Nuorten valmentajilla on kerran kuukaudessa keskenään valmentajapalaveri yhteisten toimintalinjojen hiomiseksi.

Lasten alkeiskoulutuksen tueksi on koottu lasten suunnistavista vanhemmista ryhmä, joka vastaa harjoitusten suunnittelusta ja toteutuksesta. Ryhmään kuuluvat Laura Tamminen, Erkki Laine ja Markku Kari.

Monipuolista harjoittelua

Maaottelusuunnistajien julkaisussa joulukuulta 1971 on haastateltu Mattia valmentautumisasioissa:

Peruskestävyyskauden harjoittelu, esimerkki-viikko joulukuulta 1970:

Ma. aamu 10km (45 min) + pääharjoitus 23 km (1.31)

Ti. aamu 10km (44 min) + pääharjoitus 12 km (55)

Ke. aamu 10km (45 min) + pääharjoitus 15 km (1.05)

To. aamu 10km (45 min) + pääharjoitus 22 km (1.33)

Pe. aamu 8km (36 min) + pääharjoitus 15 km (1.15)

La. pääharjoitus 20 km (1.30)

Su. pääharjoitus 27 km (2.00)

Kesäkuu 1971:

Ma. aamu 8km (35) polulla + pääh. 12km (radalla 5000m/15.11)

Ti. aamu 10km (44) purur. + pääh. 10km (45 purur.)
Ke. aamu 10km (42) polulla + pääh. 15 km (1.02 nurmella)

To. aamu 9km (40) polulla + pääh. 16 km (ylämkivedot 5x 105ap)

Pe. aamu 10km (45) purur. + pääh. 10km (45 polulla)

La. aamu 10km (47) polulla + pääh. 12km (6x600m radalla)

Su. aamu 10km (50) polulla + pääh. 21km (1.30 polulla)

Vastaavan määrän harjoittelivat seuran muut edustussuunnistajat – Sepi ehkä enemmän, muut hie-
man vähemmän.

Fyysisen harjoittelun ohella taitoa harjoitettiin talviaikaan kartantäydennyksellä, ratamestarikilpailutyöllä, vanhojen suunnistuskarttojen ja ratojen tutkimisella sekä pöydän ääressä että lenkillä. Seuran yhteisleireillä kokoonnuttii luomaan henkeä ja pitämään yllä suunnistusajatusta. Testijuoksulla testattiin juoksukuntoa ja saatiin samalla kova harjoitus. Seuraavan kesän arvokilpailumaastoja vastaa-

Seuravalmentaja Matti Mäkinen opastaa nuoria.

via karttoja ja ratoja selvitettiin ja tutkittiin erityisesti.

Keväällä perustaidot palautettiin 1,5–2 viikon taitoharjoituspaketilla. Kesällä oli säännölliset teeman mukaan tehtävät taitoharjoitukset maastossa sekä seuran yhteisleirit, joissa yhteishenki kasvoi. Leirillä tehtiin lajinomaisia harjoituksia yhdessä sekä kaavailtiin viestitaktiikkaa.

Seuralehti vuodelta 1973 kertoo yhteisleiristä Kankareenjärvellä. Ohjelmassa on ollut mm. yhden miehen viesti, jossa Jussi on osoittanut viestimiehen kykynsä, sinisten soiden mestaruus – Hessun heiniä, päistikkaan mustaan aukkoon sukellus (eli rastipisteet mustattu) Anden pravuuri ja viiva-suunnistus, jonka “mestaruuden” otti Mikko.

1970/1980-lukujen taitteessa seuran valmennus jakautui voimakkaammin eri sektoreille – nuorisolle oli omat leirinsä ja valmennustilaisuutensa – aikuisille omansa. Leiritykset pyrittiin seurahengen ylläpitämiseksi kuitenkin silloin tällöin järjestämään samaan paikkaan. Ankkurikellarin saneeraus leirikeskukseksi oli seuran yhteisleiritysten kannalta erinomainen asia. ♦

Nuorisotoiminta

Ankkurin toiminnasta 1970-luvun alussa todettiin, että seuralla on suunnistavia jäseniä 25 miesten pääsarjan huippusuunnistajaa ja 5 junioria. Siinä kaikki. Jukolan voiton jälkitunnelmissa seuran ainoaksi ongelmaksi todettiin nuorisotyö eli sen puute. Neuvottelut kunnan kanssa oli käynnitetty 1973. Neuvotteluissa suunniteltiin kunnan osallistuvan nuorisokoulutukseen ja opetuskarttojen tekoon. Kartanvalmistuksen tukeminen onnistuikin, mutta valmennustyön on aika osoittanut jääneen seuralle itselleen.

1973 alkoi pikkuhiljaa lasten ja nuorten koulutus eriytyä aikuisten koulutuksesta. Leena Ylikoski järjesti harjoituksia erityisesti nuorille. Tässä tallissa aloittivat Päivi ja Tarja Lehtonen, Pasi ja Aki Saarela, Päivi Pitkänen.

1976 toukokuussa kampanjoitiin Halikon kouluilla. Jokaisella koululla järjestettiin suunnistus-koulutuspäivä, johon kuului teoriaa ja käytännön suunnistusharjoitus, pienimmille reittiviiva-

suunnistus. Kouluttajina toimivat Ankkurin huippusuunnistajat. Tempaus huipentui koulujenväliseen suunnistuskilpailuun, johon Ankkuri vielä hankki palkinnotkin.

Harjoitusratojen vetäminen Kokkilaan, Vartsalaan, Hajalaan, Asemalle ja Kirkonkylään onnistui hyvin, koska seuralla oli käytettävissään näiltä alueilta uunituoreet suunnistuksen erikoiskartat. Sensijaan Vaskion suunnistusharjoitus jouduttiin toteuttamaan peruskartalla.

Näiltä teemapäiviltä ovat suunnistuskipinän saaneet Petri "Piatro" Laaksonen, Jarmo "Cassu" Reiman, Petri "Vaavi" Koskinen, Janne "Tossu" Ståhlström ja moni muu nykyäänkin rasteja koluava pihkaniska. Ponnistelut eivät siis menneet hukkaan.

Vuonna 1976 alkoi Ankkurin tehokas nuorisokoulutus, josta vastasi Päivi Lehtonen (nyk. Lähde-maa). Apuna harjoitusten järjestämisessä olivat paikkakunnalla asuvat aktiivisuunnistajat Mikko Mannonen, Kari Hofmann ja Heikki ja Ari Paganus

Joensuun Sudenpentuviesti 8.7.1979. Vas. Piatro, Cassu, Maija, Aki, Tossu, Marja, Piapo, Onkke, Vaavi ja Jaana.

sekä yksittäisissä harjoituksissa hyvin monet muut suunnistajat. Päivi oli tuolloin itsekin vielä juniori, joten harjoitusvastuun kantaminen oli erityisen kunnioitettavaa. Päivin muistinpanoista vuodelta 1976 voidaan lukea nuorten harjoitusmuotojen ja kilpailumuotojen kehittyneen.

Harjoituksissa oli teemat, harjoitusmuotoja oli monenlaisia. Kokkilan suunnistuskoulu – 7 harjoituskertaa – pidettiin tiistaisin ja Märyn suunnistuskoulu – 5 kertaa – pidettiin maanantaisin. Myös nuorten leiri pidettiin Kokkilassa. Loppukesästä 1976 pidettiin nuorten viiden kisan sarjakilpailu, jonka tavoitteena oli virheetön suoritus reittiviivalla, viuhkasuunnistuksessa ja kävelyreitissä.

Tuloksissa on mukana 30 nuorta, joiden joukosta löytyy yhä tuttuja nimiä, tässä kärkipisteet (max 28):

Petri Laaksonen	28
Tarja Saarenpuu	27
Janne Nurmi	26
Jorma Pitkänen	26
Matti Hilden	25
Timo Seppä	23
Marja Ekqvist	23
Klaus Löf	23
Harri Laaksonen	22
Maija Saarinen	20

Seuraavina vuosina nuorten erityisharjoitukset kehittyivät entisestään. Syksystä 1978 aloitettiin talvi-kauden saliharjoitukset Halikon koulukeskuksella. Ympärivuotiset lasten suunnistusharjoitukset ovat jatkuneet siten jo 18 vuotta.

Päivi Lehtosen päiväkirja vuodelta 1979 kertoo nuorten harjoitusten teemoista:

- 22.5. mustatut rastit
- 29.5. kaistasuunnistus
- 5.6. pariharjoitus
- 12.6. pistesuunnistus
- 19.6. pitkä rata (ajat 1.10–1.29)
- 25.–27.6. leiri Kokkilassa
 - viuhka
 - aste- /matkasuunnistus
 - tavallinen rata
 - mustat rastit
 - viesti
- 3.7. kartanluku vauhdissa
- 10.7. 4 rypälettä
- 17.7. viestiharjoitus
- 24.7. ratojen piirtoa
- 31.7.–3.8. leiri Lehtiniemessä
- 7.8. mustat rastit / mustat välit
- 14.8. viivasuunnistus
- 21.8. Aluesuunnistus Perniössä
- 28.8. Ankkuriviestin koejuoksut

Toistosta ei ainakaan voi Päiviä moittia. Teemat ovat lähes joka kerralla erilaiset. Laadukas perusta nuorten kouluttamiselle oli luotu.

Nuorten suunnistusmuodot muuttuvat

1970-luvun loppuun asti nuoret suunnistivat normaaleja suunnistusratoja. Keskeytyksiä tuli usein. Aikaa vierähti välillä tunti tai kaksi rasteja etsiessä. Karttojen mittakaava oli useimmiten 1:20 000, joten lasten havaintokyky oli koetuksella.

Nuorten alle 12-vuotiaitten kilpailuissa ja silloin tällöin harjoituksissakin otettiin 1970-luvun lopussa käyttöön reittiviiva. Reittiviivasuunnistuksessa suunnistaja juoksi viitoitettua reittiä, ja kun rasti tuli vastaan, suunnistaja merkitsi sen sijainnin karttaan neulanpistolla. Tämän piston teko oli usein nuorelle ylivoimainen tarkkuustehtävä, ja pisto saattoi lipsahtaa sivuun, vaikka olisi rastipisteen

Oravapolkupytyyn saajat.

tunnistanutkin.

Myöhemmin siirryttiin hämäysrasteihin. Viitoitetulla reitillä oli karttaan merkittyjen rastien lisäksi hämäysrasteja. Vain karttaan merkityltä rastilta tuli ottaa leimaus. Jos leimaus oli väärältä rastilta tai jos leimaus puuttui, virheestä sai sakko-minuutteja.

1980-luvun lopulla siirryttiin rastireitti- ja tukireittisuunnistukseen. Näissä siimariviitoitus toimii vain yhtenä vaihtoehtoisena etenemisreitteinä rastien välillä. Neulanpistot ja sakot jäivät siis pois.

Oravapolulle

Nuorten suunnistustoiminta ja valmennus sai v. 1981 nimen Oravapolku, kun KOP tuli lasten suunnistuskoulutuksen tukijaksi. Vaikka tuki sittemmin loppui ja loppui myöskin KOP:n tarina, Oravapolku-nimitys jäi elämään. Vuonna 1988 oravapolusta tuli osa SVUL:n Nuori Suomi-toimintaa, jonka tarkoituksena on suunnata eri ikäisille nuorille ympärivuotista liikuntatoimintaa monella taito- ja tavoitetasolla.

Suunnistuksen oravapolkutoimintaan luetaan alle 16-vuotiaiden parissa tapahtuva suunnistustoiminta. Nuori Suomi jatkaa vielä tästä eteenpäin pääsarjan ikään asti.

18–20 sarjoissa suunnistaville kehityskykyisille nuorille Suunnistusliitto on organisoinut Aluevalmennustoiminnan. Piirien parhaat nuoret pääsevät näin monipuoliseen valmennukseen.

Jatkuvuutta

Päivin muutettua paikkakunnalta opintojen johdosta nuorisotoiminnan vastuu siirtyi Kari Hofmanille ja Mikko Mannoselle.

Vetäjien innostuksesta kertoo kunnianhimoinen toimintasuunnitelma, joka vielä toteutuikin. Toimintakertomus vuoden 1982 nuorisotoiminnasta on jo pelkästään 55-sivuinen. Kertomuksesta voidaan todeta, että nuorille järjestettiin 45 harjoitusta, joihin yhteensä osallistui 919 nuorta. Heinäkuussa pidettiin Kokkilassa leiri, johon osallistui 26 nuorta. Harjoituskilpailujen yhteisrankissa on jälleen tuttua väkeä:

1. Auli Mäkitalo	200,9 pist.
2. Sari Hofmann	181,5

Jarkko Pyy vauhdissa.

3. Anne Leino	151,6
4. Virpi Lintula	147,3
5. Arto Laaksonen	142,3
6. Katja Kylänpää	136,9
7. Toni Hofmann	132,2
8. Päivi Kanninen	129,9
9. Sami Saarela	126,1
10. Mikko Mäkilä	125,3
11. Sirpa Rietz	116,7
12. Kimmo Suominen	111,9
13. Kimmo Kaskia	99,2
14. Teemu Virtanen	97,8
15. Tuire Taskinen	94,6
16. Jussi Jokela	93,6
17. Jani Niinistö	93,6
18. Sari Lintula	85,8
19. Janne Niinistö	85,5
20. Pekka Lundstedt	85,4

Listalle on rankattu kaikkiaan 40 nuorta eli tässä "parempi puolikas".

Hokulta ja Mikolta oravapolkutoiminnan järjestelyt siirtyivät ensin Matti Mäkiselle ja häneltä Päivi Mäkiselle. Mäkisten järjestelyillä toimittiin vuodet 1986–1994.

Pitkäjänteinen työ, jonka Päivi Lehtonen (Lähde-maa), Mikko Mannonen ja Kari Hofmann olivat aloittaneet, jatkui ja alkoi kantaa hedelmää. Seuran omat kasvatit saavuttivat yksilö- ja joukkue-menestystä.

Ankkurin nuoret tunnettiin runsaslukuisena ja värikkäänä vihreä-keltaisena joukkona kaikissa merkittävissä nuorten suunnistustapahtumissa. Mitattuna osallistujamäärissä ja kilpailumenestyksessä vuosi vuodelta tulokset paranivat.

Ankkuri saavutti oravapolkutoiminnan laajuutta ja tasoa mittavassa syksyisessä Oravatonnissa pistevoitot vuosina 1990, 1992, 1993 ja 1994. Kaikkien aikojen yhteispisteissä Ankkuri on toisena maineikkaan uusmaalaisen LYNX:n jälkeen.

Päivi ja Matti Mäkinen valittiin vuonna 1993 Var-sinais-Suomen piirin nuorisiohjaajiksi.

Monipuolisuutta Nuori Suomi hengessä

Ankkurin nuorisokoulutuksessa toimittiin monella rintamalla:

- yhteistyö koulun kanssa käynnistyi tauon jälkeen
- kesällä pidettiin keskiviikkoisen kokoneempien nuorten taitoharjoitus ja perjantaisin siimariin tukeutuva alkeiskoulutus
- talvella perjantai-iltoina oli salijumppa ja suunnistuksen kuivaharjoituksia
- joka talvi pidettiin viikonloppuleirejä
- kesäleireillä pyrittiin pois paikkakunnan tutuista maastoista
- lasten alkeisleiri järjestettiin lähialueella
- viesti- ja joukkuekilpailuihin osallistuttiin useilla joukkueilla
- eri ikäryhmien valmennusryhmät muodostettiin
- henkilökohtaisia valmennussuhteita syntyi; osa tuotti tulosta, joidenkin harjoitteluun ohjelmilla ei tuntunut olevan merkitystä
- yhteislenkit ja testijuoksut kuuluivat nuortenkin ohjelmaan
- juoksutekniikkaharjoitukset pidettiin Kirkonkylässä ja Märlyn sairaalan takana

Aamupuuro maistuu Janne Salolle.

Leirielämää

Ne nuoret, jotka näinä vuosina ovat olleet Ankkurin toiminnassa mukana, muistavat varmasti kuitenkin parhaina muistoina kesäleirit:

1986 Lehtiniemi	1986 Lehtiniemi
1987 Lehtiniemi	1987 Lehtiniemi
1988 Suomusjärvi	1988 Suomusjärvi
1989 Karjaa, Grantorp	1989 Karjaa, Grantorp
1990 Tammisaari	1990 Tammisaari
1991 Teijo, Seurojentalo	1991 Teijo, Seurojentalo
1992 Norja, Mysen + Lehtiniemi (alkeis)	1992 Norja, Mysen + Lehtiniemi (alkeis)
1993 Norja, Drammen + Kirjakkala (alkeis)	1993 Norja, Drammen + Kirjakkala (alkeis)
1994 Norja, Halden+ Ankkurikellari (alkeis)	1994 Norja, Halden+ Ankkurikellari (alkeis)
1995 Pudasjärvi	1995 Pudasjärvi
- Talvileirejä pidettiin Kesäangelassa, Naarilassa, Kisakeskuksessa, Kemiön Tjudassa, Tapion talolla, Eerikkilän urheiluopistolla ja Ankkurikellarilla. Vuonna 1990 osallistuttiin Lohjan suurleiriin.
- Leirillä opetellaan tiiviisti suunnistustaitoja, mutta vietetään myös yhdessä mukavia hetkiä, jolloin porukan yhteishenki kasvaa.
- Leirijärjestelyissä oli vakiporukkinsa. Ruuanlaitosta vastasi lähes poikkeuksetta Riitta Tamminen. Saunasta, vedestä, ruuveista ja meisseleistä, joita tarvittiin jos jonkinlaiseen hommaan vastasi Kari Tamminen. Rea osallistui usein valmentajatehtäviin. Vetäjinä olivat monet aikuissuunnistajat. Perässä-

Lätyt tekevät hyvin kaupansa, kokkina Riitta.

juoksijoista oli kuitenkin yleensä pientä pulaa.

Bussikuskina vuoteen 1992 asti oli Pentti Pena Jokela. Vuodesta 1993 alkaen saatiinkin sitten vauhdikasta menoa Jussi Aaltosen kyydissä. Jussi oli maastoajon harrastaja ja se näkyi mm. matkalla Kongsbergin huipulle kapealla, mutkaisella vuoristotiellä. Riitta ei uskaltanut koko matkan aikana nostaa päätään polvia ylemmäksi. Ihmisuhreilta vältettiin. Metalliosat ovat taas helpommin uusittavia.

Ankkuriuutisissa 4/1989 tytöt ovat runoilleet leirikokemuksistaan:

*Täällä leirillä on kiva olla,
täällä kukaan ei ole täysi nolla.
Ruoka on ollut todella hyvää,
uimavesikään ei ole syvää.
Täällä voi pelata lentopalloa,
kukaan ei pamauta keskelle kalloa.*

*Lystilandissa kävimme myös,
linkun korjaus tarvitsi työns.
Ankkureita vilkkuu joka puolella,
ohjaajat saavat laskea heitä huolella.
Kavereita täällä paljon riittää,
heistä mekin saamme kiittää.*

Elina, Reija, Laura ja Hanna-Mari

Linja-autosta voidaan todeta, että yleensä jossain vaiheessa leiriä se sanoi itsensä irti: Karjaan leirillä

huvipuistossa, Tammisaaren leirillä metsäisellä uimarannalla.

Täss me ny körötellään tän Karjal päi. Tääl puhutta oikke ruottin kielel ja nyt me tultti tähä komjan, melkke kartanon pihaan ja eres siintää kellakka talo. Kun me päästiin huoneeseen ja me luulti et tä o joku vanh mielenterveyslaitos ja kyl me loppujen lopuksi olla tultu siihen tulokseen, et kyl tä vaa onki. Nyt ku me olla saatu makuupussit leviäks, me mennää syämä. Ja kyl meil vaa oliki nii piru hyvä ruakka, et voi justus sitäki. Sen jälkke me mentti nii lystikkääseen paikkaan et voi jummi jammi! Ja sel oli sit nii palj mukavi vehkei ja oikke mukava pompputalo, joka lysähti ku me siihe mentti, mut mukavaa se silti ol. Junas mentti pari kiarrost ja vesiliukumäes vähä enemmän. Jätskii syötti ja namui ostetti. Aik vierähti nii noppiast, et pit men linjapiilil, mut se oli jo siin ajas ehtiny men rik. Ja siin me sit orotetti taxii, ku linjapiili ei vaa korjaantunu. No ku se taxi tul, linjapiili korjaantus, ku se varmaa ol saanu maagissi voimi. Ja taas me sit köröteltti pitkin hiakkast kiamuraist tiet kellakan talon pihal.

Uimas pulahretti ja syämäs käytti ja pihal leikkimähän tassuteltti. Ja ilta se kummast viärähtikin, et ol jo lipunlaskun aik. No ku me orotelti tota muut väkke, me sit kiillotetti hampajam puhtaks, oikke harjal ja verel ja tahnal. Ja puhtaaks ne vaa kyl tuliki. Kyl me sitä lipunlaskuu niin hartast orotetti, mut sitä vaa ei tullukaan. Ja nyt onki sit nukkumaanmenon aik, mut sitä me ei kyl toisesti tehty, vaan nautettaamme tätä juttuu vieläki ei oikke mahast kipristää.

Ko me sit aamul herätti, ol päivä mitä kaunein, mut silmät toist luokkaa. Puuro syötti ja harkkoihi lähretti. Taas mentti pölyst kamalaa tiet. Ehritti siin loikki kahrenkin junanjälkkien yli. Hyvi me rastit löyretti, vaiks vähä tiukka tekiki. Uimarannal käytti uimas ja kyl se niilämpöst ol. Taas tultti tänne kellakan talon pihall pitkin pölyst, kamalaa tiät. Ruak ol taas niipirskatin hyvää et voi Jum Jam. Sit mentti uuresta suunnistama ja Päivi ol nii kamalat parit laittan ja jouttus oikke pojan kans menemä ja ne juoksiva nii pirun kovaa. Hikine olo ol et oikke uimaa pit mennä. Iltanuotiol lauletti ja makkaraa käristetti ohjelmii kattoes. Palkintoi jaetti ja semmost

Alkeisleiri Kokkilassa v. 1994.

ihmeellist kuulapeli pelatti. Sen jälkke me sänkyihi kivutti ja nukkumaan ruvetti.

Johanna, Sanna, Pauliina ja Leila

Organisaatio

1960-luvulla seuran nuorisotyö hoitui siinä missä aikuisten valmennuskin. 1970-luvulta nykypäiviin seuran nuorisokoulutuksesta vastasi yksi henkilö.

1994 nuorisotoimintaa oli niin laajalla rintamalla, että tehtävien vastuuta oli jaettava. Vuodeksi 1995 muodostettiin erikseen alkeisryhmä Oravapolkulaiset ja lajissa jo mukana olleille nuorisoryhmä.

Vastuu alkeiskoulutuksesta siirtyi Helena Havialle, vanhempien junioreiden valmennuksesta vastasi Matti Mäkinen. Tehtävien organisointi ei lähtenyt käyntiin, ja varhaiskoulutus keskeytyi keskellä kesää. Vuosi 1995 muodostui alkeistoiminnan kannalta hiljaiseksi. Vuoden loppupuolella Laura Tamminen palasi kotikonnuilleen ja nuorisotoiminnan varhaisopetus lähti hänen vetämäänsä jälleen liikkeelle säännöllisin saliharjoituksin ja suunnitelmin kesäkauden harjoittelusta.

Seuran oravapolku tilastoina

Mikko Mannosen ja Kari Hofmannin ideana oli

seuran Oravapolkupytytyn hankkiminen. Pytyn piti oleman suuri ja mahtava, jotta siihen mahtuisi tulevien seuran parhaiden oravapolkulaisten nimet. Ja sellainenhan siitä tulikin, puolimetrinen kuparipokaali. Pokalin saajan tulee olla oravapolkuikäinen eli alle 16-vuotias. Pyttyä ei voi saada kahdesti.

Vanhemmille junioreille on jaettu Vuoden Nuori-merkinnällä kaiverrettu pikkupokaali.

Oravapolkupokaalin haltijat:

1982	Auli Mäkitalo
1983	Sari Hofmann
1984	Teemu Virtanen
1985	Virpi Elovaara
1986	Anne Leino
1987	Harri Pyy
1988	Juha-Pekka Andelmaa
1989	Erkko Pyy
1990	Lotta Tamminen
1991	Sanna Heinonen
1992	Sami Hämälistö
1993	Karoliina Heiskanen
1994	Elina Kivioja
1995	Sami Nurmi

Ankkurin nuorisokoulutus on alkuajoistaan nyt jo 18 vuoden ajan tavoittanut lukuisan määrän halikkolaislapsia ja -nuoria. Seuran nuorisokoulutuksen päätavoitteena on tarjota nuorille liikunnallisia elämyksiä metsässä, opettaa turvallista maastossa liikkumista, kokea yhdessäoloa ja oppimisen riemua. Pieni osa, ehkä 5–10 % oravapolkukoulutukseen osallistuvista nuorista osallistuu harastuksen parissa kilpailuihin. Nuorista vain hyvin harva tähtää siis kilpailumenestykseen. Nuori Suomi toiminnan tarkoituksena on tarjota jokaiselle joltakin: toisaalta leikkimielttä ja toisaalta määrätietoista ponnistelua suunnistustaitojen kehittämiseksi.

Piirin oravapolku

Piirin oravapolkutoiminta näkyy parhaiten piirin oravapolkumestaruuskilpailuina henkilökohtaisena (POK) ja viestikisana (POV). Lisäksi piirin menestyneille nuorille järjestetään piirin oravapolkuleiri (POL), joka on monen nuoren tavoitteena. POL:lle valitaan parhaat 14–vuotiaat sekä osa 16–vuotiaiden sarjasta.

Vuosittain käydään myös jännittävä Varsinais-Suomi – Satakunta – Häme oravapolkuikäisten “maaottelu”.

Ankkurin nuoret ovat olleet 1990–luvulla kanta-va joukko sekä leireillä että V–S – Satakunta – Häme-ottelussa.

Ankkuri on palkittu piirin parhaana oravapolkuseurana 1993.

Ankkurin Mikko Mannonen on vastannut Varsinais-Suomen Suunnistus r.y:n nuorisotoiminnasta 1995–1996 toimien “piirin” nuorisoohjaajana.

Valtakunnan oravapolkutoiminta

Valtakunnan oravapolkumestaruuksista ei kilpaila. Sen sijaan lokakuussa Mynämäellä järjestetään Oravattonni, jossa H/D10 – H/D 16-vuotisten sarjoissa kymmenen parasta saavat pisteitä käännettyssä järjestyksessä (11,9,8,7...). Pistemäärä ratkaisee seurojen välisen kilpailun.

Valtakunnallinen oravapolkutoiminta yksilön kanalta on valtakunnallisten kesäleirien järjestäminen. Leirille valitaan piirin parhaat 16–sarjalaiset.

Ankkurin menestys oravatonnissa:

	Sija	Pist.
1986	—	
1987	—	
1988	7	30
1989	7	28
1990	1	64
1991	2	74
1992	1	108
1993	1	113
1994	1	81
1995	2	61

Ensimmäiset kilpailut järjestettiin samana päivänä kuin Ruotsin 25–manna, joten Ankkuri ei osallistunut silloin Oravatonniin.

Oravatonnin maratontaulukko järjestettyjen 10 oravatonnin jälkeen 1995:

1.Lynx	597
2.AngA	556
3.KangKi	465
4.PR	422
TuS	422
6.TP	384

Nuorten Jukolan maratontaulukko

Ankkurin pistetilasto (15 parhaan joukossa, pisteet 20,15,12,11,10,9...) alkoi pitkän lämmittelyn jälkeen Paraisilla 1993.

	Vuosi	Sijoitus(pisteet)
1. Lahti	1986	36
2. Rajamäki	1987	—
3. Mikkeli	1988	—
4. Kouvola	1989	25
5. Pori	1990	58
6. Pohjankyrö	1991	22
7. Espoo	1992	40
8. Parainen	1993	11(5)
9. Joutseno	1994	11(5)
10. Lohja	1995	4(11) ♦

Jukolan juhlaa

Angelniemen Ankkurin ensimmäisestä osallistumisesta Jukolan voittoon ehti kulua vain kolme vuotta! Riihimäelle 1970 osallistuttiin ensimmäisen keran, saavutuksena sijaluku 125, Vehkalahdella sijoitus 25, Paimiossa 5, joten Ankkuri saattoi jo etukäteen todeta nousujohteen johtavan Hämeenlinnassa auttamattomasti mestaruuteen ja näin myös kävi.

Teknisten lakko oli vähällä sotkea Jukolan 25–vuotisjuhlakilpailun 1973. Lopen Räyskälästä piirrettyjä karttoja ei saatu painettua. Järjestäjät onnistuivat kuitenkin löytämään uuden kilpailumaaston, joten peruuntumiselta välttyttiin. Jukolan viestin voittoa Miemalassa lähti tavoittelemaan ennätykselliset 435 veljessarjaa.

Veljessarja 1973

- 1–osuus
Mikko Mannonen, 21, sähköasentaja, 6. vaihdossa.
- 2–osuus Harri Laine, 21, hammaslääketiet. yo, 3. vaihdossa.
- 3–osuus Heikki Paganus, 23, asemamies, 3. vaihdossa.
- 4–osuus Olli Knaapi, 21, levyseppä, 3. vaihdossa.
- 5–osuus Jussi Salusvuori, 25, sähköasentaja, 1. vaihdossa.
- 6–osuus Matti Mäkinen, 26, tekn. yo, 1. vaihdossa.
- 7–osuus Seppo Väli–Klemelä, 23, valtiot.yo, 1. maalissa.

XXV Jukolan viestiä kuljettaen olemme kiittäneet hämyisenä kesäyönä läpi Hämeen korpien ja samonneet niiden salskeakylkisessä hongikossa seitsenpeninkulmaisien taipaleen saattaaksemme tervehdyksen

SUOMEN PUOLUSTUSVOIMILLE,
joiden pyrkimykset suunnistajaväki tuntee tavoitteiltaan yhdensuuntaisiksi omiensa kanssa: onhan tehtävänne maan rauhan turvaamisen ohella kaikkien kansalaispiirien kunnon vaaliminen. Toivoen meidän tässä pyrkimyksessä etenevän toinen toistamme tukien haluamme tänä kansakuntien myllerrysten aikana kiteyttää tervehdyksemme Aleksis Kiven Juhanin Juhaninpoika Jukolan suulla lausumaan

elämänohjeeseen: “Kaikki käy hyvin, jos vaan itse kukin kohdassamme harrastelemme yksimielisyyttä ja sovintoa”.

Hämeenlinnan Miemalassa 3. päivänä kesäkuuta 1973

Jukolan viestin suunnistajat

Seuraavassa voittotunnelmia Ankkurin oman tiedotuslehden n:o 4/1973 kertomana:

Turinaa Jukolasta

“Angelniemen Ankkurin veljessarjaa ei Jukolan voitto pahemmin hätkähdyttänyt. Valmennus oli tähdähty juuri tähän. Oikeastaan joukkueen piti voittoa jo Tiomilassa, mutta siellä oli yksi parempi. Nappiin ei Ankkuri suinkaan Miemalassakaan juossut, kolme ensimmäistä osuutta meni jopa odotettua heikommin, mutta perästä tulivat sitten tukipylyvät ja tarkat kartturit. Muilla ei ollut keinoja vastata joukkueen nestorin ja valmentajan Matti Mäkisen taitoihin. Seppo Väli–Klemelän tehtävänä olikin vain varmistaa joukkueen sijoitus. Ja hyvä varmistus se olikin, sillä viimeisellä osuudella ero muihin sen kuin kasvoi. Voitto tuli yhtä varmasti kuin Angelniemen posti.”

Näin kirjoitti Hämeen Sanomat Ankkurin voitosta Jukolan viestissä. Juttu on muuten asiaa, mutta huomautus kolmesta ensimmäisestä osuudesta ei minun mielestäni pidä paikkaansa (toimitus samaa mieltä), nehän menivät täysin suunnitelmien mukaisesti. Muutenkin lehti kirjoitti hyvän jutun viestistä, muutamien kirjoitusvirheiden lisäksi ainoa asiavirhe oli se, että allekirjoittaneen raflaavat lausunnot oli pantu Maukan suuhun.

Joukkueen saapuminen kilpailupaikalle onnistui vanhan tavan mukaan huonosti; vastaanottajat, Pepe(Pelto-Huikko) ja minä, olivat hoitaneet asian- sa huonosti, ensinnäkin ilmoitustaululle emme olleet laittaneet mitään viestiä siitä, missä Pepen jo hyvissä ajoin varaama majoitusalue on; ja toiseksi, istuimme kaikessa rauhassa ravintolassa sadetta paossa sekä hörpimme kahvia aikamme kuluksi.

Pepe oli kuitenkin varannut alueen, joka oli hyvällä paikalla lähellä kilpailukeskusta, vaihtopaikkaa ja maalia, tosin ruotsalaisille varatulta alu-

eelta. Myöhemmin kävi ilmi, että olimme myös kielletyllä alueella, eihän niitä taimia aina näy, mutta poiskaan emme siirtyneet, sillä kymmenkunnan telan siirtäminen kesken kilpailun olisi ollut liikaa vaadittu. Vastoinikäymisistä huolimatta majoittuminen onnistui lopulta (alue piti ensin raivata risuista ja aidasta) ja paikalle nousi telttakylä, jonka hermokeskuksena oli sotilasteltta, jossa kilpailijat lepäsivät ja jossa osuuden jälkeen pidettiin sotilasneuvottelu (tutkittiin karttaa ja merkittiin rasteja paikoilleen). Ja olihan alueella tietenkin myös muita suomalaisia, mm. Uuden Suomen toimittaja, joka innokkaasti valokuvasi majoitusvalmistelujamme.

Jukolan voitto tuli tosiaankin Ankkurille varmasti kuin Angelnien posti, kuten kuuluttaja-Lasse asian ilmaisi. Kaverit juoksivat loistavasti, ja huolto pelasi. Niinpä yleinen riemutunnelma vallitsikin kaikkialla, missä vihreäpuseroiset liikkuiivat jo viestin alkuhetkistä alkaen. Heti lähdön jälkeen, kun olimme tulossa takaisin teltoille, kuulimme radiosta, että Kari (Liikanen) oli käynyt ensimmäisenä ykkösrastilla. Lähtö sinänsä oli jälleen vaikuttava, kun yli 400 miestä lamput loistaen lähti rynnistämään kohti kartanjakopaikkaa. Mikistä ei tullut tietoja koko osuuden aikana, koska rastimiehet yön pimeydessä olivat nähneet numeromme väärin ja vitonen oli muuttunut 105:ksi. Näin Mikki nosti Kuusankosken kakkosen toiveita turhan korkealle, joka muuttui heidän ja monen muunkin pettymykseksi vaihtoalueen valokujassa. Ja näin Mikki pääsikin tulemaan hiukan yllättäen vaihtoon, kuudentena. Tosin ajatuksissa häivähti silloin, että onko-han kuulutus taas kohdaltamme samanlainen kuin vuosi sitten Paimiossa...

Toisella osuudella Harri aloitti tosi komeasti, kärjessä jo ensimmäisellä väliaikarastilla. Jatkokin sujui hyvin ja joukkue vaihtoi kolmantena. Kolmannella osuudella Hessu pummasi ysillä, niinkuin Mikki ja Harrikin olivat tehneet, mutta sai taas lopussa juonesta kiinni ja tuli vaihtoon asemansa säilyttäen ja lujaa!

Olli juoksi tapansa mukaan tasaisen varmasti. Vauhtia ei liiemmin haitannut sekään, että jo alkumatkasta meni piikki tossun pohjan läpi syvälle jalkapohjaan, taisi vauhti vain parantua! Kaikilla oli joka tapauksessa mieli korkealla ja Mikinkin naama loisti

kuin Naantalın aurinko, puhumattakaan johtokunnan muista jäsenistä.

Ja vauhti senkuinvain parani kun Jussi-Rautahermo pani täyden höyryn päälle ja Ankkuri siirtyi johtoon, kärjessä olleet ruotsalaiset jäivät selvästi. Mutta peli ei ollut vielä pelattu, eroa Lietoon oli vain vaivaiset 50 sekuntia.

Matti Reinonpoika onnistui kuitenkin juoksussaan kerrassaan loistavasti, jujutti itsensä Tumpin ja ero Lietoon kasvoi kymmeneksi minuutiksi (-10.30)!!! Oliko peli jo selvä, vai pystyykö Veko tekemään vielä ihmeitä?

Sepi pääsi työskentelemään kaikessa rauhassa ja tulos oli sen mukainen, ylivoimaisimpia voittoja (18.11) Jukolassa moniin vuosiin. Tiomilan kirvelevä tappio oli vaihtunut voitoksi.

Myös kakkosjoukkueen suoritus oli hyvä huolimatta Anden pummauksesta, viimevuotinen sijoitus heikkeni vain yhdellä pykälällä. Menetimme kuitenkin asemamme parhaana kakkosjoukkueena Vehkalahden joukkueelle. Ensi vuonna on II-joukkueemme kymmenen parhaan joukossa!

Lähes kahdenkymmenen minuutin voitto oli sikäli hyvin ajoittunut, että tänä aikana ehdittiin suorittaa palkintojenjako voittaneelle joukkueelle. Jako suo-

Matin ilme kertoo kaiken. Vuoden 1973 Jukolan viimeinen vaihto takana.

ritettiin Hiidenkivellä, jolla Mikki, Harri, Hessu, Olli ja Jussi joutuivat hetken odottamaan, ennen kuin itse Maestro pääsi mukaan annettuun sitä ennen haastattelun radioon. Viimeisenä kipusi kuitenkin kivelle kuitenkin – kukapas muu kuin Matti, tapansa mukaan myöhässä.

Kun sitten mikrofoni oli saatu toimimaan, luki Sepi puolustusvoimille osoitetun viestin, jonka otti vastaan kenraali Kai Halmevaara. Palkinnot, Jukola-prinikat, hopeisen pytyn, tossut ja Helsingin Sanomien lahjoittaman kiertopalkinnon, hopeakilven, toivat pojille seitsemän somaa kansallispukuista neitoa. Kun sitten palkintojenjakokoroke oli Hiidenkiven juurella romahtanut kasaan poiken alla, oli aika jälleen siirtyä maalipaikalle odottamaan muiden joukkueiden tuloa. Ja sieltähän niitä tuli, Lieto toisena, Kerava kolmantena, Anttola neljäntenä, IK Hellas viidentenä. Mutta missä vii-

Veljessarja Hiidenkivellä.

pyi Ande, olihan Juuso nostanut hienolla juoksullaan II-joukkueen viidenneksi! Kun 40 joukkuetta oli tullut, ja viimevuotinen sijoitus enää pykälän päässä, epäiltiin jo, että Andelle oli satunut jotakin, nilkan nyrjähdys tms., mutta kysymyksessä oli vain suunnistajille niin tuiki tavallinen pummaus.

Kaikenkaikkiaan oli tämänvuotinen Jukolan viesti hieno kilpailu, ja huolimatta siitä, että paikkaa jouduttiin vii-

me hetkellä siirtämään Räyskälästä Miemalaan, oli Hämeenlinnan Tarmo onnistunut luomaan hyvät puitteet kilpailulle. Suurimpana miinuksena oli joidenkin mielestä jumalattoman pitkä kävelymatka pysäköintipaikalta kilpailukeskukseen, kun vielä vettä tuli kaiken aikaa. Myös-

kin kilpailun palkintojenjaon arvokkuus kärsi liiallisesta hätäilystä. Filmaamisen kannalta sää ei ollut mitenkään hyvä kisojen alkuvaiheessa, mutta yön aikana sade taukosi ja aamulla oli jo kolmannen osuuden tullessa vaihtoon riittävän valosaa, jolloin voin alkaa viestin kuvaamisen. Yöosuuksien juoksijat älköön siis olko pettyneitä, vaikkei heidän vaihtojaan kuvattukaan, sillä se ei juuri pimeyden vuoksi ollut mahdollista (eikä filmiryhmä ollut pystynyt hankkimaan tarpeeksi voimakasta lamppua). Järjestäjät ansaitsevat kiitoksen siitä, että sallivat minun rauhassa kuvata kaikkialla, minne innostuksissani satuin menemäänkin – lupaa kysymättä. Ainoa skisma syntyi maalialueella, kun etsin sopivaa paikkaa kuvatakseni Sepin maaliintulon. Muuan kapteeni (Suomen armeijasta) vähän pahoitti mielensä, kun en hänen pyynnöstään suostunut siirtymään muualle (ja jättänyt kuvaamatta viestin hui-pentumaa!).

Kotimatkallegin päästiin lopulta, vaikka epäilyttävältä näyttikin. Paavo aiheutti häiriöitä yleisellä paikalla keräämällä nimikirjoituksia Jukola-paitaan keskellä tietä ja joutui poliisin haltuun. Filmiryhmän piti käydä noutamassa hänet turvallisesti linja-autolle. Sitten lähti ylikersantti Erkki "Eki" Laine (Suomen armijasta) hakemaan puuttuvia turisteja. Turistit tulivat aikanaan, mutta nyt odoteltiin Ekiä. Huolto osoitti tällöin ripeytensä ja lähetti poliisiradiolla peräänkuulutuksen kilpailukeskukseen. Ja tulihan se Eki sieltä lopulta, ja päästiin lähtemään. Vasta linja-autossa voiton huuma hälveni ja porukka hiljeni kummasti; siihen asti olikin jaksettu ahkerasti näytellä seuran tunnusta ja toistella lausetta "MYÖ VOITETHIN".

Kielenmitan päähän jukolavoitosta on päästy Raja-Jukolassa vuonna 1989, jolloin Cassu veti vielä kilometri ennen maalia ykkösenä. Takaa tuli kuitenkin väkivahva norjalainen Håvard Tveite. Lopusuoran kyynärpäätaktikoinnista kirjoitettiin kissankokoisin otsikoin. Hieno sijoitus joukkueelle, joka viiletti Jukolassa seuraavasti: Juha Koskela (sijoitus vaihdossa 43), Hannu Kurppa (20), Pekka Nikulainen (6), Markku Kaartinen (1), Timo Alapiha (3), Petri Laaksonen (1), Jarmo Reiman (2).

Vaivaiset kuusi sekuntia erotti pojat Hiidenkiven herruudesta.

Kuin Raja-Jukolan toisinto oli suunnistus Kraateri-Jukolassa Vimpelissä vuonna 1991. Pohjalaisittain jylhissä maisemissa juostussa kisassa Ankkuri taivalsi upeasti kärjessä. Ankkurille kasattiin paineita. Viimeisestä kilometristä tuli jälleen voiton ratkaisupaikka. Viimeinen suunnistettava rasti ennen yleisön vieressä ollutta viimeistä koitui Ankkurille kohtalokkaaksi. Viestiä vei Mika Kuisma ja perässä roikkui Södertäljen Melker Karlsson. Mika lisäsi vauhtia, tiputti Melkerin kannoiltaan ja tiputti itsensä rastista ohi. Maalisuoran varressa toinen sija tuntui todella tappiolta.

Kraateri-Jukolan hopeajoukkueessa juoksivat veljekset seuraavasti: Juka Koskela (47), Ari Kattainen (28), Markku Kaartinen (12), Timo Alapiha (3), Mika Ruuhiala (3), Jarmo Reiman (2) ja Mika Kuisma (2).

Näiden ankkuriosuuden juoksijoiden suunnistus-ura jäi järkyttävällä tavalla lyhyeksi. Melker Karlssonin kohtalona oli sydänlihastulehduksen aiheuttama äkkikuolema. Mika Kuisma kuoli auto-onnettomuuden uhrina 11.1.1995.

Venlamenestys

Angelniemen Ankkurin venlat ovat pokanneet palkintopallilla vasta kolmasti, mutta sitäkin merkittävämmillä sijoilla. Vuonna 1993 Paimiossa Ankkuri oli uusi ennakkosuosikki tutussa venlaseurassa Pyrintö, Rastikarhut, Parainen ja joukko ruotsalaisseuroja. Pientä haparointia tuli matkan varrella eikä omaa taitotasoa vielä saavutettu. Sijoitus oli riemastuttava – Ankkurihistorian ensimmäinen venlamitali, joka oli valettu pronssista. Joukkueessa juoksivat Jonne, Irina, Alida ja Kikka.

Sipoossa v. 1995 kirkastui mitalin väri hopeiseksi. Viesti lähti tasapaksusti liikkeelle. Anne Nurmi toi viestin vaihtoon sijalla 38 –4.02 kärjestä, Marika Mikkola tykitti toisella osuudella osuuden kärkikaan ja nosti sijoituksen kuudenneksi. Kikan osuus kulki maaottelusuunistajia vilisseellä osuudella hyvin ja Jonne pääsi toisena maastoon. Edellä oli Liedon Parman Reeta Kolkkala. Reetalla oli mahtava vire päällä eikä Jonne pystynyt saavuttamaan etumatkaa. Sijoitus oli hyvä – hopeaa tuli – mutta vielä jäi tavoitteita hampaankoloon.

Paimion Venlojen viestin pronssimitalistit. Vas. Irina Namovira, Alida Abola, Kirsi Tiira ja Johanna Tiira.

Samassa venlaviestissä Ankkurin II-joukkue oli hienosti 21.

Nuorten Jukola

Nuorten Jukolan taival on vasta alkamassa. 7-osuuksisessa viestissä juoksee kaksi ensimmäistä osuutta H 16-, kolmannen ja neljännen osuuden H ja D 14-, viidennen osuuden D16-, kuudennen D18- ja ankkuriosuuden H18-sarjan suunnistaja.

Angelniemen Ankkurin Nuorten Jukolan historia on ollut nousujohteinen: 1993 (11), 1994 (11), 1995 (4).

Neljänneksi sijoittuneessa joukkueessa juoksivat Antti Vigelius (37), Sami Nurmi (16), Anna Salo (10), Vesa Mäkinen (7), Karoliina Heiskanen (1), Sanna Heinonen (1) ja Juha-Pekka Andelmaa (4).

♦

Ankkurin kaikkien aikojen Jukolantilasto

v.	sija	v.	sija	venla-sija
1970 Riihimäki	125	1983 Kouvola	15 172	
1971 Vehkalahti	25	1984 Vierumäki	55	179
1972 Paimio	5	1985 Laitila	19	213
1973 Hämeenlinna	1	1986 Tampere	6	124
1974 Puumala	6	1987 Hollola	22	107 (II)
1975 Kankaanpää	3	1988 Pudasjärvi	31	102
1976 Tammisaari	7	1989 Joutseno	2	101
1977 Ruokolahti	15	1990 Juva	3	105
1978 Kuorevesi	4 97	1991 Vimpeli	2	83
1979 Lapua	4, 73	1992 Vehkalahti	5	39
1980 Rovaniemi	8	1993 Paimio	5	3
1981 Rajamäki	28	1994 Pyhä-Luosto	3	6
1982 Joensuu	9 141	1995 Sipoo	8	2

Valtakunnallinen Jukolatilasto,

jossa 15 parasta joukkuetta saavat pisteitä 25, 20, 15, 12, 11, 10, 9,... Vuosina 1949–1995 on juostu 47 Jukolanviestiä ja 1978–1995 18 Venlojen viestiä. Jukolan tilanne vuoden 1995 jälkeen, sulkeissa kerat 15 parhaan joukossa–voitot:

1. Helsingin suunnistajat	(25–8)	370 p.
2. Asikkalan Raikas	(23–4)	292
3. IK Örnén, Helsinki	(17–2)	230
4. Angelniemen Ankkuri	(19–1)	221
5. Tampereen Pyrintö	(22–3)	200
6. Liedon Parma	(13–3)	192
7. IFK Södertälje, SWE	(12–2)	159
8. NTHI, NOR	(10–3)	147
9. Turun Suunnistajat	(11–1)	139
10. Sibbo Vargarna	(13–)	133
11. OK Ravinen, SWE	(9–2)	129
Ikaalisten Nouseva Voima	(17–)	129
13. KooVee	(11–1)	116
14. Järvenpään Palo	(9–1)	105
15. Ockelbo, SWE	(7–)	96

Ankkuri vailla vertaa

Seuramme viestimenestys 80-luvun puolivälistä tähän päivään hakee vertaistaan maamme suunnistushistoriassa. Angelniemen Ankkuri on tuona aikana voittanut lähes kaikki maamme pääviestitapahtumat vähintään kerran. Lähes poikkeuksetta on Ankkurin ankkurina viestiä vienyt Jarmo "Cassu" Reiman, 31-vuotias monessa liemessä keitetty ankkuriosuuden tuntija ja taitaja.

Kymmenen viimeistä vuotta Cassu on ollut Petri Laaksosen ohella miesten ykkösryhmän ainoa alkuperäinen ankkurilainen. Cassun angelniemeläisyys sai alkunsa vuonna 1977, jolloin hän 12-vuotiaana aloitti suunnistusuransa seurassamme. Nuorten suunnistusohjauksesta vastasivat tuolloin Päivi Lehtonen, Matti Mäkinen ja Leena Ylikoski. Cassun motiivi lajivalinnalle oli se yleinen: "kaverini naapuristosta suunnistivat, joten minäkin lähdin mukaan".

Vaikka seurallamme on mitä parhaimmat maastot ja kartat koti-Halikossa, on seurassa silti aina panostettu myös siihen, että juniorisuunnistajat saavat tuntumaa mahdollisimman erilaisiin maastotyyppeihin. Niinpä Cassukin kiersi seuran matkoilla Ruotsissa, Norjassa sekä ennen kaikkea eri puolilla Suomea. "Mikko Mannonen ja Jussi Salusvuori kuljettivat meitä ympäri maata erilaisissa viestikilpailuissa. Meistä nuorista suunnistajista oli hienoa matkustaa seuran huippusuunnistajien kanssa ja kokea viestikilpailuiden tunnelmaa."

Cassu ei kuulunut ns. juniorihuippuihin vaan alkoi kypsyä lajin saloihin vasta miesten sarjan kynnyksellä. Ankkuriura urkeni 20-sarjan viimeisenä vuotena 1985 Ruotsin 25-osuuden viestissä, jossa loppukirikamppailussa (mitenpä muutenkaan) Cassu suunnisti seuramme kymmenenneksi Ruotsin maajoukkuesuunnistajan Lars Palmqvistin vanavedessä. "Kilpailu oli merkittävä ankkuriurani jatkon kannalta, sillä se herätti minussa tunteen, että tämä on luonteelleni ja lahjoilleni sopiva käytön kohde." Merkittävää toki oli myös se, että juoksu vakuutti seuran joukkuevalitsijat. "Jo seuraavana vuonna, vasta 21-vuotiaana, juoksin ensimmäisen Jukolan ankkuriosuuteni Tampereen Teiskossa ja olimme kuudensia. Näiden kahden juoksun myötä aloin vakiinnuttaa paikkaani ankkuriosuuden suunnistajana ja tietysti monien menestysten myötä maine erityi-

sen kovana ankkurina on vain lisääntynyt."

Cassun suunnistusura lähti todella kovaan nousuun vuonna 1988, jolloin hän oli tehnyt noin vuoden yhteistyötä uuden, edelleen valmentajanaan toimivan Jaakko Mäkisen kanssa. "Juttelin Jaskan kanssa ensi kerran kotimatalla Hollolan Jukolasta 1987 ja saman vuoden FIN 5-rastiviikolla pyysin häntä valmentajakseni." Reimanin ja Mäkisen ensimmäinen valmennusvuosi oli todella tuloksekas, sillä Cassun rankilistan sijoitus nousi noin sata sijaa - toki yleiseen sarjaan siirryttäessä tulokset yleensäkin ovat hieman vaisumpia kuin juniorisarjassa. "Jaska on kolmas henkilökohtainen valmentajani Heikki Paganuksen ja Matti Mäkisen jälkeen, ja hän on hyvin totaalin valmentaja: paitsi, että hän on kytynyt kehittämään fyysisen harjoitteluni tulosta tuotavaan suuntaan, on hän ennen kaikkea kasvattanut minua niin urheilijana kuin yleensäkin ihmisenä. Käymiemme keskustelujen kautta olemme pyrkineet jalostamaan luonnettani niin, että sen vahvoista puolistä saadaan kaikki irti tiukoissa kilpailutilanteissa." Mäkisen pyrkimyksenä on ollut tuoda ensisijaisesti järjestelmällisyyttä Cassun harjoitteluun. Urheilijan kanssa käydyn keskustelun hän nimeää tärkeäksi valmennusmetodikseen: "en halua toimia auktoriteettina, joka jakaa moitteita epäonnistumisista vaan pyrin luomaan innostuksen urheilijaan itseensä. Innostus syntyykin kun urheilija oppii tuntemaan ja hallitsemaan suorituksiaan."

Mäkisen valmennuskaudella ovat Ankkuri ja Cassu ankkuriosuuden juoksijana saavuttaneetkin kaikki suurimmat menestyksensä: Tiomila-viestin voitto 1991 ja 4. sija 1992 (Cassu ankkuroi myös 2. sijan v. 1987, jolloin hänen valmentajanaan vielä toimi Matti Mäkinen), SM-viestin hopeat vuosina 1988-89, SM-viestin kullat vuosina 1990-93 sekä 4.sija 1995, Jukolan viestin 2.sija 1989, 3.sijat 1990 ja 1994, 5. sijat vuosina 1992-93 sekä 8.sija vuonna 1995 (vuoden 1991 2.sija juostiin Mika Kuisman ankkuroidessa viestiä). Cassun menestys kiteytyy selkeästi viesteihin ja ankkuriosuuksiin, vaikka henkilökohtaistakin menestystä on jonkin verran tullut, mm. FIN 5-rastiviikon voitto vuonna 1989, Kainuun rastiviikon voitto 1991 sekä maajoukkuepaikka maailmancupin 1-3 osakilpailuissa vuonna 1992.

Henkilökohtainen menestys on kuitenkin ollut

selvästi heikompaa, vaikka voisi kuvitella, että samalla kaavalla kaatuisivat maailman huippusuunnistajat niin henkilökohtaisissa kilpailuissa kuin viesteissäkin. Mäkinen ja Reiman tietävät kuitenkin syyt: "Cassu on luonteeltaan urheilija, joka haluaa ottaa miehestä mittaa eli vasta todellinen urheilijoiden välinen kamppailu saa hänet syttymään. Kelloa vastaan juokseminen ei ole häntä niinkään innostanut." Paljolti tästä syystä Cassu juokseekin mielellään hölkkäkisoja, joissa on aina pienoinen "kylätappelun meininki". Toiseksi syyksi henkilökohtaisissa kilpailuissa menestymättömyyteen valmentaja ja valmennettava nimeävät sen hurjan latauksen ja keskittymisen, jota isojen kilpailuiden ankkuriosuus vaatii. "Koska aloitan fyysisen ja psyykkisen latautumisen ankkuriosuuteen jo 1-3 viikkoa ennen kilpailua, on henkisesti erittäin raskasta keskittyä jopa kolme kertaa kaudessa taistelemaan menestyksestä arvoviesteissä." Miesten ryh-

Jarmo Reiman.

män managerin Seppo Väli-Klemelän eräs kuolematomista lausahduksista onkin: "muiden tehtävä on vain pysytellä porukan mukana ja Cassulle annetaan kaikki paineet sekä ratkaisut tehtäväksi".

Mutta mikä on se viisasten kivi, malli tai kaava, jolla Jarmo "Cassu" Reiman ankkuroi viestejä voittoisasti? Ensin vastaa valmentaja: "toisin kuin ilmeisen yleisesti luullaan ei Cassu ole saavuttanut joukkueelle voittoja juoksuvoimalla vaan ensisijaisesti älyn avulla. Hänellä on loistava kyky analysoida kilpailun kulkua ja tehdä siltä pohjalta viisaita ratkaisuja joukkueen hyväksi. Tottakai ensisijaisen tärkeää on myös se pohjatyö, jota on tehty ne 3, 6 tai 9 osuutta ennen ankkuriosuutta." Ja sitten ankkuri itse: "seuraan aina tilanteen kehittymistä todella tarkasti, kuulostelen omia tuntemuksiani: miten juok-

su kulkee, miten hengitys toimii jne. Saatan heittäytyä välillä selkeään peesausasemaan ja tasata omaa hengitystäni, rauhoitella näin tilannetta ja samalla tietysti luen rataa ja suunnittelen mahdollisia ratkaisunpaikkoja. Yritän myös "haistella" hajontoja ja näin ennakoida mahdollisia tulevia tapahtumia. Tottakai tarkkailen myös kilpakumppaneitteni tilannetta; millaisia tuntemuksia tai aikomuksia heillä on. Minulla on kolme perusteeksiä, jotka pätevät aina ankkuriosuudella: jossain vaiheessa on otettava kilpailun ohjat omiin käsiin, pidä pää kylmänä viimeiselle rastille asti ja leimaa viimeisellä rastilla ensimmäisenä." Jotta kaikki tämä voidaan toteuttaa, on valmistautumisen oltava onnistunut.

Kuten edellä kerrottiin Cassu aloittaa fyysisen ja psyykkisen valmistautumisen viestikilpailuun jopa 1-3 viikkoa ennen h-hetkeä. Tällöin alkavat mielessä vähitellen pyöriä tunnelmat ja toiminnot edellisistä viesteistä: "pystyn tätä mallia pyörittämällä eläytymään todella hyvin viestitunnelmaan ja voin aistia jo etukäteen jännityksen, joka kilpailuun kuuluu. Minusta kohdallani tämän keskittymisen määrää ja laatua kuvaa hyvin se, että kun tämä pitkä keskittymisjakso ja tärkeä kilpailu ovat takana olen lähes joka kerta sairastunut flunssaan. Epäilemättä seurausta siitä, että äärimmilleen viritetty fyysinen ja psyykinen tila saa kilpailun jälkeen luvan laueta."

Edellä kirjoitetusta voi varmasti aiheellisesti todeta, että Jarmo "Cassu" Reimanin voitokkaat ankkuroinnit perustuvat paljolti kokemuksen tuomaan laskelmoivuuteen, kylmäpäisyyteen ja kovuu-teen. Kilpailutilanteessa niin kivun kuin stressinsietokynnyskin ovat korkealla ja hyväkuntoisena hänellä on äärettömän kova itsetunto.

Kaikesta ankkuriosuuden filosofoinnista hämmennyneenä kysyin lopulta Cassulta: "sanohan nyt oikein suoraan, että millaista se ankkuriosuuden juokseminen on?" Cassun vastaus kuului: "se on hermoja raastavaa kamppailua sankaruuden ja katkeran tappion välillä". Luulenpa, että meistä moni voi vain aavistella millaista ankkuriosuuden juokseminen on, kun kyseessä ovat viestin voittotaistelut. ♦

Tiomila

Suunnistuksen arvokisoissa on ollut kaksi ylitse muiden: Seitsemän veljeksien Jukola ja Ruotsin Tiomila – kymmenen suunnistajan jättiviesti. Molemmat viestit kulkevat yli yön.

Ankkurin Tiomilamenestys kautta aikain:

V.	Sija	V.	Sija(naiset)
1971	110	1984	46
1972		1985	45
1973	2	1986	15, (182)
1974	3	1987	2, (181)
1975	10	1988	33, (199)
1976	14	1989	16, (19)
1977	16	1990	20, (264)
1978	23	1991	1, (118)
1979	19	1992	4, (15)
1980	34	1993	88 (II), (2)
1981	15	1994	30, (10)
1982		1995	268 (II), (2)
1983	8		

Vastoinikäymisiäkin on ollut matkan varrella.

Vuonna 1993 Ankkurin viesti hylättiin, kun Pekka Nikulainen antoi väärän kartan vaihdossa Mika Kuismalle.

Vuonna 1995 viesti katkesi hyvissä asemissa viimeisellä osuudella, kun Janne Lehto loukkasi ojan ylityksessä polvensa niin pahasti, että joutui keskeyttämään.

Liki piti

Ensimmäinen Tiomilamenestys koettiin armon vuonna 1973. Vuoden tavoitteeksi Ankkurin joukkue oli asettanut voitot Tiomilassa ja Jukolassa. Joten voittoa lähdettiin hakemaan joukkueella Markku Andelmaa, Pertti Peltö-Huikko, Olli Knaapi, Harri Laine, Juuso Kari, Mikko Mannonen, Heikki Paganus, Matti Mäkinen, Jussi Salusvuori ja Seppo Väli-Klemelä.

Kilpailussa kärki vaihtui jatkuvasti. Ankkuri ei ollut kärjessä yhdessäkään vaihdossa, huonoimmillaan 7. osuuden jälkeen 42 sijalla. Viimeiselle osuudelle Sepi starttasi neljäntenä. Stora Tuna oli kymmenen minuutin karkumatkassa. Sitten tulivat Hakarpspojarna ja Ludvika. Ankkurin perässä Lie-

Vaihto Tiomilan pimydessä keväällä 1970.

to, Goterna ja Ikaalinen yhtenä rykelmänä. Stora Tunan ankkurille Kenneth Hinsbergille paineet olivat kuitenkin liikaa. Jo ensimmäisellä väliaikarastilla ero oli kurottu umpeen. Ratkenneelta tuntunut kilpailu oli muuttunut jälleen jännittäväksi. Seitsemän joukkuetta kamppaili voitosta. Viimeiset väliaikatiedot tulivat neljä kilometriä ennen maalia. Ankkuri oli kärjessä perässään Ludvika ja Stora Tuna. Odotettiin loppukiritaistelua. Sitä ei kuitenkaan nähty, sillä ratkaisu tapahtui suunnistaen. Viimeisellä rastivälillä oli vesistön ylitys, johon piti suunnistaa. Ludvikan Bengt Gustafsson oli tippunut rajussa vauhdissa ja suunnisti yksikseen tarkasti ylityspaikalle. Muu kärkiporukka ajautui ylityspaikan sivuun. Ludvika voitti, Ankkuri oli toinen 29 sekuntia jäljessä, Stora Tuna kolmas. Suomalaisseurat tippuivat: Ikaalinen 11. Lieto 13. Toiseen sijaan oltiin tyytyväisiä. Ankkuri toivotti Ludvikan tervetulleeksi Jukolaan...

Toisen kerran oli liki piti tilanne v. 1987, jolloin seitsemän sekuntia erotti Ankkurin voitosta. Jouk-

kue Juha Koskela (vaihdossa 41.), Janne Lehto (151), Jussi Salusvuori (67), Seppo Väli-Klemelä (38), Markku Kaartinen (18), Ari Paganus (9), Timo Alapiha (9), Petri Laaksonen (10), Pekka Nikulainen (5) ja Jarmo Reiman (2) oli sekoitus vanhaa kokemusta ja nuoruuden huumaa. Vaikeuksia oli selvästi toisella ja kahdeksannella osuudella, joilla aikaero kärkeen venyi yli 16 minuutiksi. Nikulaisen loistava suoritus 9. osuudella nosti Ankkurin taistelemaan voitosta. Cassu joutui nuorena ankkurina kovaan seuraan. Kylmän järkevä suoritus tiputti matkasta mm. IFK Södertäljen Björn Stenbergin, Kouvolan Rastin Heikki Peltolan ja NTHI:n Håvard Tveiten. Viimeisellä rastilla olivat peräkanaa Cassu ja heti perässä Pan-Önosin Niklas Löwegren. Löwegren oli pelottavassa kunnossa. 16 tappavaa kilometriä painoi Cassun jaloissa, ja loppukirissä Löwegren peittosi voiton. Angelniemen toinen sija oli pitkän hiljaiselon jälkeen riemastuttava ja liikuttavakin. Mitali oli uudelle sukupolvelle ensimmäinen suurviestimitali.

Hopea on meidän! Sepiä vastaanottamassa Harri, Mikko ja Hessu.

Tiomilavoitto 1991

Talvella 1991 näytti Ankkurileirissä lupaavalta. Joukkue oli pystynyt harjoittelemaan ja ykkösjoukkueeseen oli tungosta. Joukkueen valmentajalla Seppo Väli-Klemelällä oli tuskallinen tehtävä valita edustusryhmästä 10 miestä Änhammarissa juostavaan kisaan. Rannalle jäi vielä kovia kavereita, mm. Hannu Kurppa, Petri Laaksonen, Janne Lehto, Veijo Mononen ja Pekka Nikulainen+polvi.

Joukkue asui vähän hajallaan ympäri Etelä-Suomea. Yhteyttä pidettiin leireillä, puhelimesta ja kirjeillä. Henkisen valmennuksen taitoja ja taktiikkaa hiottiin ennen kisaa.

Ennakkosuosikin paineet olivat IFK Södertäljellä, NTHI:llä ja Suomessa Tampereen Pyrinnöllä.

Näin kulki Tiomilaviesti:

1. osuus
Petteri Kähäri, 26, liikuntetiet. yo.,(sij. 139 –4.24)
2. osuus
Raimo Kauppila, 30, metsätalousinsinööri, (2 –2.52)
3. osuus
Timo Alapiha, 27, yo-postimies,(2 –0.07)
4. osuus
Juha Koskela, 29, luokanopettaja,(14 –3.22)
5. osuus
Tero Heikkilä, 22, tekn. opiskelija,(3 –0.26)
6. osuus
Markku Kaartinen, 28, luokanopettaja,(3 –1.29)
7. osuus
Mika Ruuhiala, 30, opettaja,(1 0.00)
8. osuus
Ari Kattainen, 33, kehityspäällikkö,(2 –1.16)
9. osuus
Mika Kuisma, 24, ymp.– ja terv.teknikko,(1 0.00)
10. osuus
Jarmo Reiman, 26, metsätalousins.opiskelija, (1 0.00)

Ankkurin viesti kulki mallikkaasti. Valmentaja Seppo Väli-Klemelä arvioi, että suoritus saattaa olla Tiomilahistorian kaikkien aikojen puhtain. Virhe-minuutteja laskettiin yhteensä 16–17 eli noin 1,5 minuuttia miestä kohden kuudesta lamppuosuudesta

huolimatta.

Taktiikkana oli juosta niin hyvin kuin osasi ja katsoa sitten millaisiin asemiin Cassu saadaan metsään. Cassu oli kovassa ankkuriosuuden kunnossa, tappio edellisessä loppukiritaistelussa Löwegrenin kanssa oli kasvattanut voitonälkää. Maalisuoralla ja mies miestä vastaan kamppailtaessa kenelläkään muulla ei ollut asetta ankkuriosuudelle samanveroista taistelijaa.

Aloitusuosuudella Petterillä tuli pari runsaan kahden minuutin pumppia. Ennakkosuosikki Södertäljen Anders Lindstrand tuli kuitenkin perässä.

Ramilla oli toiselle osuudelle lähdeäessä edessään äijiä kuin pujottelupeppejä. Maaliin tullessaan hän kommentoi ohittaneensa ykkösrastille mennessä ainakin 50.

Timo Alapihalla oli näytön paikka. Edellisen vuoden epäonnistuminen Tiomilassa tuli nyt paikattua upeasti, kärki kiinni yöosuudella.

Junnu oli neljännellä länka nattenilla pantu paljon vartijaksi. Loppukilometreillä tuli jo vähän vaikeuksia pysyä kaksinkertaisen henk.koht. ja moninkertaisen viestimaailmanmestarin Öyvin Thonin vauhdissa.

Eroa ei kuitenkaan tullut liikaa. Tero Heikkilän kisalippu oli etukäteen ottaen kaikkein epävarmin. Poikanen vielä, suuria näyttöjä ei ollut ja sairastelikin vielä pääsiäisen aikaan. Tero osoitti silloin ja useasti tämän jälkeenkin viestimiehen lahjansa. Kovassa kyydissä tuli pummi ykkösellä, mutta onneksi sitä pummasi muukin kärkiporukka. Vaihdoissa oltiin jälleen näköyhteydessä kärkeen.

Rilli on kovan luokan tsemppaaja. Maaottelumielenkiinto on iän myötä kohdistunut viesteihin. Rilli kulkee tarvittaessa niin lujaa, että jokusen pumminkin ehtii tehdä matkan varrella, eikä vielä ole muista jäänyt. Niin kävi nytkin. Liian innokas aloitus aiheutti 4 minuutin pummin, josta puolet kelaui kiinni osuuden aikana.

Mikan osuuden suorituksesta oli etukäteen sovittu, että varman päälle mennään. Kapasitteettia olisi ollut nipistää ajasta minuutti – pari, mutta riski olisi kasvanut liiaksi. Nyt ei kannattanut ottaa turhia riskejä. Mika on herkkä urheilija, jonka vireeseen saaminen vaatii hienovaraista työtä muulta joukkueelta. Mika oli hyvässä juoksuviireessä ja juoksi sovi-

Tävling, gemenskap, motion, vänskap.

Apoteken stödjer Tiomila. Lycka till i Sorunda!

Kulta on meidän! Ruotsin apteekkikin ikuisti voittajat mainokseensa.

tulla taktiikalla.

Viestin loppuun pannaan aina kovimmat miehet. Miehet, joilla pysyy pää kylmänä ja jaloissa riittää virtaa. Ari Kattainen on selvästi loppuosuuden miehiä. Aria rauhallisempaa kaveria saa hakea. Hänen esimerkillinen asenteensa heijastuu myös muuhun porukkaan. Yksi pieni virhe osuudella, jossa jyvät alkavat erottua akanoista. NTHI tippuu kauas kärkestä Karl-E Björsthin mukana. Suomalainen nostaa ruotsalaisen ennakkosuosikin Södertäljen kärkeen, viestinviejänään Petri Forsman.

Onneksi meillä on laittaa paremmaksi. Mika Kuisma kuittaa yhdeksännellä osuudella Södertäljen tulevan maailmanmestarin Allan Mogensenin. Mika tuli vaihtoon 12 sekuntia ennen Allania. Pyrintö, joka oli kolmossijalla, on jo jäänyt yli kuusi minuuttia.

Nyt näytti todella hyvältä. Cassu Reiman vastaan Melker Karlsson ja muut tulevat kaukana perässä...

Alkumatkassa näköyhteys meni hetkeksi poikki pikkuvirheiden takia. Kun Cassu tavoitti Melkerin, elettiin asemasotavaiheessa, kumpikaan ei tehnyt mitään ratkaisevaa. Cassu tarkkaili Melkerin suunnistusta ja virheen sattuessa oli valmiina kuittaamaan. Kumpikin tiesi miten kirissä tulisi käymään. Ne ovat vähissä, jotka Cassun voittavat loppuviitoituksella, ja viitoitus oli kuin luotu Cassulle, pitkä ja aaltoileva.

Mutta peli ei ollut pelattu. Cassu kiristi kolmanneksi viimeiseltä rastilta hurjaan vauhtiin kohti toiseksi viimeistä ja yllätti nykäisyllään Melkerin. Molemmat takeltelivat rastinotossa. Melker pelasi itsensä ulos ryntäämällä suin päin viimeistä rastia kohden ja suoraan kielletylle alueelle. Cassu leimasi 7 sekuntia Melkerin jälkeen, mutta juoksi kylmän harkitusti kielletyn alueen reunaa viimeiselle rastille. Peli oli sillä selvä. Maalisuoralla ei tässä kisassa ollut enää merkitystä.

Järjestys oli seuraava:

Angelniemen Ankkuri	11.52.14
IFK Södertälje	11.52.26
NTHI	12.03.38
Hakarpspojarna	12.06.21
Tyr	12.06.35

Unelmista toinenkin on täyttynyt. 1973 Jukolan voitto. 1991 Tiomilan voitto.

Naisten Tiomila

Kuten Venloissa, Tiomilassakin Ankkurin naisten tarina alkaa v. 1986 sijaluvuilta, mikä saadaan, kun osallistujamäärä (435) jaetaan karkeasti kahdella. Aina kuitenkin puolivälin paremmalla puolen. Ankkurin ensimmäisessä naisten tiomilassa juoksivat Helena Havia, Auli Mäkitalo, Päivi Mäkinen, Marja-Leena Väli-Klemelä ja Rea Hietanen. 1990-luvun tähtikaarti toi Ankkurin parrasvaloihin.

Vuoden 1993 Tiomila juostiin poikkeuksellisesti elokuussa. Keväällä oli keskitytty lääketieteellisiin tutkimuksiin ruotsalaissuunnistajien äkillisten kuolemantapausten selvittämiseksi.

Ruotsalaiset olivat ilmeisesti noudattaneet liiton johdon ohjetta varovaisesta harjoittelusta, sillä naisten viestin kärki oli kovin suomalaisvärinen. Kymmenen parhaan joukossa kuusi suomalaisjoukkuetta.

Naisten valmentaja Petri "Vaavi" Koskinen oli sijoituksesta huolimatta tyytymätön viisikon suoritukseen. Pummeja tuli yhteensä vartin verran. Joukkueella olisi ollut eväitä vieläkin parempaan...

Heli Nummelin aloitti viestin mukavasti, sijoitus 42, ero kärkeen runsas kaksi minuuttia. Toisella osuudella Johanna "Jonne" Tiira nosti sijoituksia (vaihdossa 9.), mutta ero kärkeen kasvoi yli neljään minuuttiin. Meno oli Sveitsin leirin jäljiltä vähän takkuista. Kolmannella osuudella Irina Namoviralla oli vaikeuksia. Maasto oli tasaista ja kun sijainnin hukkasi, kiinniottaminen oli todella vaikeaa. Puoli kilometriä vinoon ja aikamenekki sen mukainen. Sijoitukset nousivat kahdella, mutta ero kärkeen oli venynyt entisestään. Neljättä osuutta vei iloisesti Alida Abola. Tarkka ja vauhdikas suunnistus nosti Ankkurin taistelemaan mitaleista.

Ankkurina suunnisti Kirsi "Kikka" Tiira. Ankkuriosuuden alussa tuli heti parin minuutin pummi, ja ero kärkeen oli jo viisi minuuttia. Pummin jälkeen suunnistus sujui hyvin, ja ero kärkeen kutistui kutistumistaan, ilman virhettä se olisi kutistunut kokonaan. Viimeisen rastin epäselvien viitoitusten rauhallinen varmistus, ja hopea oli ilman kirkampailua selvä 2.19 voittajan Tullinge SK:n jälkeen. Hedströmmen jäi 13 sekuntia.

Vuoden 1995 Tiomila juostiin Rialassa Uppsalan lähellä. Angelniemen viesti kulki koko kilpailun ajan mallikkaasti. Aloittajana Anne Nurmi teki takuu-

varman suorituksen, runsas minuutti kärkeen sijaluvulla 31. Toisella osuudella Ulla Lahtinen nosti Ankkurin terävään kärkeen – toiseksi. Ulla piti rataa helppona eikä syytä hermoiluun ollut. Johanna Tiira teki kolmannella osuudella oman suorituksen kärjessä. Johannalla oli pitkä hajonta loppupuolella, jolloin muu porukka saavutti. Vaihdoissa eroa oli puoli minuuttia. Nyt alkoi kahden loppuosuuden putki!!! Olikohan kyseessä suunnistuskisa vai maastojuoksukisa? Marika Mikkola suunnisti neljännen osuuden. Kolmosrastilla tuli pieni koukkaus, ja pääletka sai kiinni. Putkijuoksussa perässätulijoiden tehtävä on todella helppo. Jonojuoksua tulittiin vaihtoon ja muodostelmassa jatkettiin edelleen viimeisellä osuudella. Loppuratkaisujen alkaessa Kikka juoksi letkassa kolmantena. Sundsvalls OK:n Annika Zell aloitti loppukirin jo kolmanneksi viimeiseltä rastilta, eikä hän enää kärkipaikastaan luopunut. Kikka ohitti rajussa loppukirissä Liedon Anniina Parosen. Toinen tiomilahoopa oli plakkarissa.

Nuorten Tiomila

Nuorilla on vuodesta 1993 alkaen ollut kevään Tiomilassa oma 5-osuuksinen nuorisoviesti, jossa juoksee 2 tyttöä ja 3 poikaa (H/D 16). Varsinainen nuorten Tiomila juostaan kuitenkin elokuulla Skövden seudulla Vätternin länsipuolella. H18-sarjalaiset kisaavat 10-osuuksisessa ja D18-tytöt 5-osuuksisessa viestissä.

Ankkuri on osallistunut ensimmäisen kerran Nuorten Tiomilaan jo 80-luvun alussa. Nuorukaiset lähtivät keskenään reissuun. 10-osuuksinen poikien viesti alkaa aamuyöstä yösuuksilla. Matkaväsymys uuvutti porukan niin sikeään uneen, että edes herätyskello ei sitä katkaissut. Muut joukkueet starttasivat, ja Ankkurien aloittaja heräsi, kun viesti oli jo täydessä käynnissä. Kun kerran matkaan oli lähdetty, niin metsään vaan. Ankkurin Petri "Karate" Koskinen lähti kierroksella muiden perään. Kuuluttaja seurasi eksoottisen vieraan edesottamuksia tarkasti koko viestin ajan, ja Ankkuri sai viestissä enemmän mainetta kuin voittaja konsanaan.

Ankkuri sai sittemmin vielä yhtä kyseenalaista mainetta tyttöjen viestissä 80-luvun lopulla. 5-osuuksisen viestin neljä ensimmäistä osuutta olivat

kulkeneet joten kuten mallikkaasti, mutta kärkehahinoista olimme jo kaukana, kunnes ankkuriosuuden juoksija Paula Mäkelä kuulutettiin ensimmäisenä ensimmäiseltä väliaikarastilta. Paulalla oli ollut jonkinmoisia vaikeuksia suunnistuksen kanssa, ja hän oli erheessä suunnistanut suoraan väliaikarastin tuntumaan ykkösrastin sijasta.

Vaikeiden vuosien jälkeen päästiin kuitenkin myös menestyksen makuun. Vuonna 1994 tytöt olivat sijalla 14 ja vuotta myöhemmin 1995 tytöt ottivat Tiomilaviestipronssia joukkueella: Mari Paganus (sijoitus vaihdossa 14.), Lotta Tamminen (4.), Sanna Heinonen (3.), Karoliina Heiskanen (2.) ja Elina Kivioja (3.).

Pojat olivat samanaikaisesti 1994 sijalla 34. ja 1995 sijalla 11.

Nuorten Tiomilan pronssitytöt. Vas. Elina Kivioja, Lotta Tamminen, Karoliina Heiskanen, Sanna Heinonen ja Mari Paganus.

Ikämiesten tiomila

Ikämiesten tiomilan menestyksekkäin kisa Ankkurille on ollut vuosi 1989.

Ankkuri saavutti hopeaa joukkueella: Pekka Härkönen (60), Olli Knaapi (1), Mikko Mannonen (3), Seppo Väli-Klemelä (1), Esko Orava (8), Seppo Mäkelä (10), Leo Luotio (6), Matti Mäkinen (3), Jussi Salusvuori (6), Hannu Kurppa (2).

Viestin ankkuriosuudella Hannu Kurppa teki mahdavan juoksun nostamalla joukkueen jo kärkeenkin. Maalisuoralla Liedon Parma kuitenkin kuittasi voiton, joten suomalaisjuhla oli täydellinen. ♦

Ankkurien SM-mitalit

SM-mitalit 1966 - 1995

(Mitalit Ankkurin jäsenenä)

	K	H	P	Yht:		K	H	P	Yht:
1. Nikulainen Pekka	10	4	2	16	24. Paganus Ari	1			1
2. Salusvuori Jussi	6	7	2	15	25. Pallaspuro Pekka	1			1
3. Tiira Pentti	5		4	9	26. Pelto-Huikko Pertti	1			1
4. Kuisma Mika	5		1	6	27. Laaksonen Petri		5	1	6
5. Reiman Jarmo	4	5	1	10	28. Mäkinen Matti		2	1	3
6. Väli-Klemelä Seppo	4	5	1	10	29. Saarimäki Ilkka		1	1	2
7. Mannonen Mikko	3	4	2	9	30. Koskinen Petri		1	1	2
8. Koskela Juha	3	3		6	31. Alapiha Timo		1		1
9. Kaartinen Markku	3	2	1	6	32. Hämälistö Mika		1		1
10. Knaapi Olli-Pekka	2	3		5	33. Kauppila Raimo		1		1
11. Kari Juhani	2	2		4	34. Niinistö Harri		1		1
12. Kähäri Petteri	2			2	35. Suominen Tero		1		1
13. Kurppa Hannu	1	5	2	8	36. Tuuha Kari		1		1
14. Kattainen Ari	1	3	2	6	37. Vigelius Antti		1		1
15. Tiira Kirsi	1	3		4	38. Elovaara Virpi			1	1
16. Lehto Janne	1	1	2	4	39. Hofmann Sari			1	1
17. Tiira Johanna	1	1	1	3	40. Lahtinen Ulla			1	1
18. Heikkilä Tero	1	1	1	3	41. Laine Markku			1	1
19. Andelmaa Markku	1	1		2	42. Mäkitalo Auli			1	1
20. Nurmi Sami	1	1		2	43. Paganus Heikki			1	1
21. Heiskanen Karoliina	1		1	2	44. Virtanen Markku			1	1
22. Andelmaa Juha-Pekka	1			1	45. von Schoulz Carrick			1	1
23. Hämälistö Sami	1			1	Yhteensä:	63	67	35	165

Saaja	Vuosi	Sarja	Mitali		Saaja	Vuosi	Sarja	Mitali
1. Mannonen Mikko	1966	H16	Ho	päivä	24. Kari Juhani	1976	H21	Ho viesti
2. Paganus Heikki	1969	H20	Pro	päivä	25. Väli-Klemelä Seppo	1976	H21	Ho viesti
3. Mannonen Mikko	1969	H20	Pro	pitkämätka	26. Mäkinen Matti	1976	H21	Ho viesti
4. Mannonen Mikko	1970	H20	Ho	yös.	27. Salusvuori Jussi	1976	H21	Ho yös.
5. Mannonen Mikko	1970	H20	Ku	viesti	28. Salusvuori Jussi	1978	H21	Ku yös.
6. Kari Juhani	1970	H20	Ku	viesti	29. Koskela Juha	1979	H20	Ku yös.
7. Knaapi Olli-Pekka	1970	H20	Ku	viesti	30. Mannonen Mikko	1980	H21	Pro yös.
8. Mannonen Mikko	1970	H20	Ku	pitkämätka	31. Paganus Ari	1980	H20	Ku viesti
9. Tuuha Kari	1971	H20	Ho	yös.	32. Nikulainen Pekka	1980	H20	Ku viesti
10. Mäkinen Matti	1973	H21	Pro	pitkämätka	33. Koskela Juha	1980	H20	Ku viesti
11. Laine Markku	1974	H20	Pro	viesti	34. Koskela Juha	1980	H18	Ho päivä
12. Saarimäki Ilkka	1974	H20	Pro	viesti	35. Nikulainen Pekka	1980	H18	Ku päivä
13. Virtanen Markku	1974	H20	Pro	viesti	36. Nikulainen Pekka	1981	H20	Ku pitkämätka
14. Pelto-Huikko Pertti	1974	H21	Ku	viesti	37. Koskela Juha	1981	H20	Ho pitkämätka
15. Kari Juhani	1974	H21	Ku	viesti	38. Nikulainen Pekka	1981	H20	Ku päivä
16. Salusvuori Jussi	1974	H21	Ku	viesti	39. Salusvuori Jussi	1981	H21	Ho viesti
17. Väli-Klemelä Seppo	1974	H21	Ku	viesti	40. Koskela Juha	1981	H21	Ho viesti
18. Mannonen Mikko	1975	H21	Ho	viesti	41. Nikulainen Pekka	1981	H21	Ho viesti
19. Kari Juhani	1975	H21	Ho	viesti	42. Väli-Klemelä Seppo	1981	H21	Ho viesti
20. Salusvuori Jussi	1975	H21	Ho	viesti	43. Nikulainen Pekka	1982	H19-20	Pro yös.
21. Väli-Klemelä Seppo	1975	H21	Ho	viesti	44. Nikulainen Pekka	1983	H19-20	Pro pitkämätka
22. Mäkinen Matti	1976	H21	Ho	pitkämätka	45. Salusvuori Jussi	1984	H35	Ho pitkämätka
23. Salusvuori Jussi	1976	H21	Ho	viesti	46. Nikulainen Pekka	1984	H21	Ku päivä

Viestimaailmanmestarit 1995. Vas. Eija Koskivaara, Annika Viilo, Reeta-Mari Kolkkala ja Kirsi Tiira.

PM-kisat

Avoin:

1967 Tanska

Ei Ankkureita

1969 Suomi

Ei Ankkureita

1971 Ruotsi

Matti Mäkinen, henk.koht. 10. viesti joukkue Tuomo Peltola, Markku Salminen, Matti Mäkinen vaihdossa 1., Veikko Kiili hyl.

1973 Norja

Seppo Väli-Klemelä, henk.koht. 5., viesti 1. joukkueella Risto Nuuros, Simo Nurminen, Tuomo Peltola ja Seppo Väli-Klemelä.

1975 Tanska

Seppo Väli-Klemelä, henk.koht. 27., viesti II 5. joukkueella Jukka Mäkinen, Kai Lillandt, Simo Nurminen ja Seppo Väli-Klemelä.

1977 Suomi

Seppo Väli-Klemelä, henk.koht. 4., viesti 6. joukkueella Simo Nurminen, Seppo Väli-Klemelä, Risto Nuuros ja Kimmo Rauhamäki.

1980 Ruotsi

Ei Ankkureita

1982 Tanska

Ei Ankkureita

1984 Norja

Pekka Nikulainen, henk.koht. 19. Viesti II-joukkue 3. Mika Ruuhiala, Vesa Tonder, Pekka Nikulainen ja Esa Turunen

1986 Ahvenanmaa

Pekka Nikulainen Henk.koht. 4., viesti 5. joukkueella Kari Sallinen, Rauno Asikainen, Pekka Nikulainen ja Peter Ivars.

1988 Ruotsi

Ei Ankkureita

1990 Tanska

Ei Ankkureita

1992 Norja

Mika Kuisma, henk.koht. 8., pikamatka 12., viesti 4. joukkueella Timo Karppinen, Janne Salmi, Keijo Parkkinen ja Mika Kuisma. Markku Kaartinen, henk.koht. 25., pikamatka 23., viesti-6. II-joukkueella Sören Nymalm, Petri Fors-

man, Markku Kaartinen ja Kenneth Cederberg.

1993 Suomi

Kirsi Tiira, henk.koht.7., pikamatka 1., viesti 1. joukkueella Marja-Liisa Portin, Marja Pyymäki, Kirsi Tiira ja Eija Koskivaara.

Johanna Tiira, henk.koht. 10., pikamatka 8., viesti II-joukkue 2. Sanna Turakainen, Aili Hovikorpi, Reeta-Mari Kolkkala ja Johanna Tiira.

1995 Ruotsi

Johanna Tiira, henk.koht. 5., pikamatka 12., viesti 1. joukkueella Anniina Paronen, Marika Mikkola, Kirsi Tiira ja Johanna Tiira. Kirsi Tiira, henk.koht. 9., pikamatka 15., viesti 1. kuten Johannalla.

Marika Mikkola, henk.koht. 16., pikamatka 35., viesti 1. kuten Johannalla.

Nuoret

1969 Suomi

Heikki Paganus, henk.koht. 22.

1970 Ruotsi

Mikko Mannonen, henk.koht. 22. viesti II 6. joukkueella Mikko Mannonen, Seppo Kuikko, Jorma Saarinen ja Pentti Saari.

1972 Tanska

Ei Ankkureita

1974 Suomi

Ei Ankkureita

1976 Norja

Ei Ankkureita

1978 Ruotsi

Ei Ankkureita

1980 Ruotsi

Ei Ankkureita

1982 Tanska

Pekka Nikulainen, henk.koht. 11., viesti 1. joukkueella Olli Ranta, Jyrki Saarivaara, Pekka Nikulainen ja Juha Kirvesmies.

1984 Norja

Ei Ankkureita

1986 Ahvenanmaa

Ei Ankkureita

1988 Ruotsi

Janne Lehto, henk.koht. 10.

1990 Tanska

Ei Ankkureita

1992 Norja

Johanna Tiira, henk.koht. 10., pikamatka 5. viesti-2. joukkueella Ingela Matsson, Liisa Anttila, Sanna Turakainen ja Johanna Tiira.

1993 Suomi

Ei Ankkureita

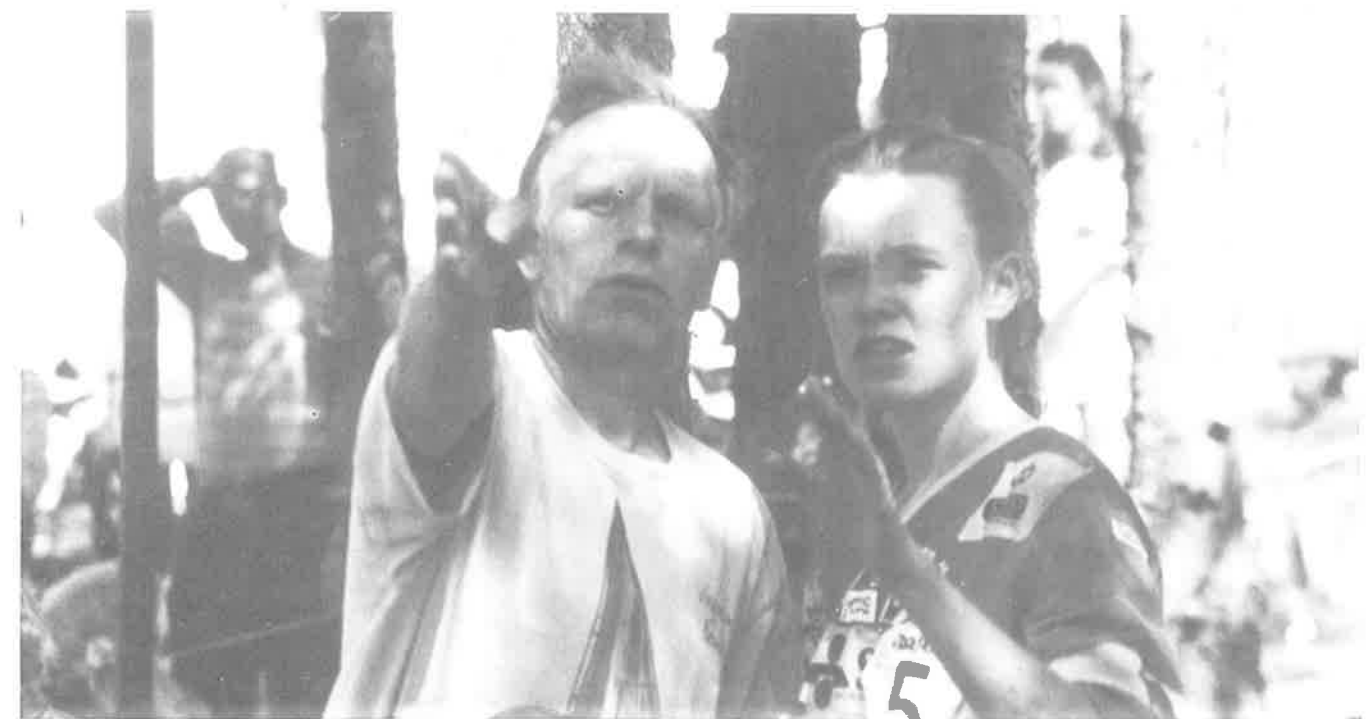
1995 Ruotsi

Ei Ankkureita

MM- ja PM-kisojen ohella Ankkurin suunnistajilla on lukuisia maaotteluedustuksia. Maaottelusuunnistajia on vielä sitäkin enemmän, sillä useilla ankkurilaisilla on sekä MM- ja PM- menestystä että maaotteluedustuksia jo aiemmin edustamiensa seurojen ajoilta. ♦

Ikämiesten mailmanmestari Norjasta 1986, Jussi Salusvuori.

Valmentaja ja valmennettava, Pentti ja Johanna Tiira.

Yhdessäoloa

Ankkuri tunnetaan suuren yleisön keskuudessa huippusuunnistusjoukkueena. Kuva on tiedotusvälineiden luoma eikä vastaa koko kuvaa seurasta.

Seuran jäsenmäärä on noin 300, joten noin 10 % ankkurilaisista lukeutuu eliittiin. Loppu 90 % on ikämiehiä, nuoria, kuntosuunnistajia ja kannatusjäseniä.

Kaikkia näitä yhdistää yhteinen harrastus.

Perheliikuntamuoto

Suunnistus on monen perheen yhteinen harrastus. Laji on sopiva kaikenikäisille, -taitoisille ja -kuntoisille. Suunnistusharjoitukset ja kilpailut järjestään yleensä aina syrjäisillä seuduilla, jolloin nuorten urheilijoiden vanhemmat joutuvat jo olosuhteiden pakosta kuljetus- ja avustajatehtäviin. Kun sitten suunnistuksen aikana odottavan aika tahtoo käydä pitkäksi, monet vanhemmista ovat itsekin lähteneet maastoon. Ja kerran suunnistuskärpäsän piston saa-

Silmäniloa O-Ringenillä. Vas. Janne, Paula ja Pekka.

Äidit ja tyttäret Jukolassa.

nut on aina hiukan suunnistushuumassa.

Toisissa perheissä on käynyt päinvastoin. Vanhempien harrastuksissa mukana kulkenut nuori saa jo verenperintönä osan suunnistustaidoista. Jo kehossa "joutuu" kuuntelemaan kisojen jälkipyykkiä. Ja milloin lapset muistavat asiat paremmin kuin silloin, kun puheet eivät ole tarkoitettu lasten korville.

Ankkurin suunnistusperheistä tunnetuin ja kovatasoisin on eittämättä Tiirujen perhe. Muutkin linnut tuntuvat pitävän lippuaan korkealla: Pyyt ovat kaikki kokeneet lajin salat. Salon alueen perhesuunnistuksessa pärjäävät hyvin Elovaarat, Salot ja Lehdot. Virtasen Asko ja kaikki kolme lasta ovat olleet toiminnassa mukana, Anttoset, Tammiset, Mäkiset, Väli-Klemelät, Paganukset...

Onkohan täällä ketään "sinkkuja"?

Ystävyyttä ja vapaa-ajanviettoa

Paitsi perheen yhteinen harrastus, suunnistus on yhteinen harrastus monille ystävyyteen kehittyneille perhe- ja kaverisuhteille. Moni on löytänyt puolisonsakin kirjaimellisesti metsästä. Seuran yhteisleirit ja rastiviikot, joissa eletään varsin luonnonmukaisissa ja yksinkertaisissa oloissa, lähentää seuralaisia. Suunnistusten jälkeen käydään pesulla, ruokailemassa ja rentoutumassa seuran porukalla. Monilla perheillä on vuosikausien perinteet osallistua rastiviikkoihin, ei niinkään menestys mielessään kuin virkistäytyminen ja lomailu. ♦

Ankkurit 25-mannassa.

Ajatuksella menestykseen

Pekka Nikulainen on selvittänyt suunnistus-ajatuksiaan julkaisemissaan teoksissa Suunnistus ja ajattelu 1994 ja Suunnistustaito 1995. Suunnistus-taito-teos on tehty yhteistyössä useiden suunnistajien kanssa, mutta suunnistusajatuksukset ovat Pekan.

Pekka sai tartunnan lajiin jo äidinmaidosta. Vanhemmat olivat innokkaita suunnistajia. Nuorena lajivalikoima oli monipuolinen; suunnistuksen ohessa lajeina olivat jääkiekko, jalkapallo ja koripallo. Lajivalinta kohdistui suunnistukseen, koska silloin ei ollut riippuvainen muista.

Pekka kertoo, että suunnistus imaisi vapaa-ajan kokonaan. Tutkin karttoja, piirsin ratoja, luin vanhoja Suunnistaja-lehden numeroita vuodesta 1946, kartta oli mukana talvisilla lenkeillä, kouluvihot täyttyivät mielikuvituskartoista, ja koulumatkoilla pyöri ajatukset suunnistuksessa. Ajattelu alkoi kiehtoa yhä enemmän ja ymmärsin sen kehittämisen mahdollisuudet. Pummi ei ole sattumaa tai huonoa tuuria vaan seuraus huonosta, ilman kontrollia tapahtuvasta suunnistamisesta.

Ajatuksia nuorena

16-vuotiaana kirjoitin muistiin oivalluksiani suunnistuksesta:

Pekka Nikulainen.

- Keskity jatkuvasti!
- Tarkkaile itseäsi: Mitä varten tässä, mihin menossa. Lue kartasta etukäteen!
- Pidä tavoite koko ajan mielessä.
- Älä sorru näpertelyyn, huomioi suurmuodot.
- Rastinotto rastinottopisteen kautta varmasti.
- Käytä polut ja muut hyvät maastopohjat hyväksesi karttaa lukien, esim. seuraavaa väliä tai rastinottoa, erityisesti vaikeakulkuisessa maastossa.
- Lue karttaa mahdollisimman paljon. Epävarmuuden tai pummin tullessa ajattele taaksepäin rauhallisesti, älä loiki kartalla paikasta toiseen hätäisen johdopäätöksen takia. Logiikka!
- Keskittyminen on asian ydin!...

Mikä Ankkurissa viehättää

18-vuotiaana vaihdoin Turun Suunnistajista Ankkuriin. Syitä seuran vaihtoon oli monia:

- Ankkurin kovamaineinen miesten porukka
- huippumaastot ja kartat
- taitovalmennuksen esikuvani Matti Mäkinen valmensi maajoukkuenuoria ja Ankkuria
- panostus huippusuunnistukseen
- taloudelliset resurssit
- kansainväliset leiritykset

Ajatus kehittyy

Nuorten sarjassa suunnistusajatteluni keskittyi lähinnä siihen, miten virheet pystytään välttämään. Myöhemmin ymmärsin, että tämä ei riitä. Pitää myös kiinnittää huomiota suorituksen sujuvuuteen ja tehokkuuteen. Keskittyminen käsitteenä sisälsi omaa ajattelua. Ajatteluun liittyy tiettyjä ajatusmalleja, joita voi tietoisesti paloitella ja ohjata. Huomasin, että vaikka kartta, rata ja maasto ovat joka kerta erilaiset, suunnistuksessa toistuvat silti tietyt perusajatuksukset. Kuten usein olen havainnollistanut "mylly pyöri": tee suunnitelma, ennakoi, havaitse, ennakoi, havaitse, ennakoi... ja kontrolloi jatkuvasti toimintaasi.

Mutta miten ajatusmyllyssä voi onnistua?

Ensinnäkin perustaitojen on oltava kunnossa. Välinetekniikka, kartan ja kompassin käsittely, on oltava automaattista. Karttakuvasta on osattava luoda mielikuva todellisuuteen ja päinvastoin, oleelliset kohteet on hahmotettava.

Toiseksi suunnistussuoritusta on pystyttävä hallitsemaan. Periaatteessa kysymys on siitä, antaako psyykkisten tekijöiden vaikuttaa toimintaansa hallitsemattomasti vai haluaako säädellä niiden vaikutusta – joka tapauksessa ne vaikuttavat! Toimintojen hallinta edellyttää itsensä tuntemista ja itsetutkiskelua. Suunnistustaidon keskeinen tekijä on oman ajattelun tiedostaminen: on löydettävä omat rutiinit automaatiot ja pyrittävä kehittämään niitä nopean ja varman suunnistuksen suuntaan. Suoritus-tilanteessa on eletävä "tässä ja nyt" ja toimittava tietoisella tasolla tilanteen vaatimusten mukaan.

Huipulla suunnistuksessa

- huipulla Angelniemellä

Pekan suunnistusmeriitit ovat häikäisevät. Huippusuunnistajana hänet luokitellaan taitosuunnistajaksi. Pekan parhaat ominaisuudet löytyvät varmasti suunnistusajattelun puolelta. Vastaavassa fyysisessä kunnossa olevia kavereita on ollut jo omassa seurassa Ankkureissa.

Pekan suunnistusura oli vaikeuksissa polvivamman johdosta. Diagnoosin määrittämisessä oli vaikeuksia ja ajoittain jopa normaali liikkuminen työssä ja kotona oli hankalaa. Lopulta syykin selvisi. Polven rusto oli osittain kuoliassa. Hoidon jälkeen osa-aikasuunnistus on ollut mahdollista. Kansainvälinen ura sai kuitenkin jäädä.

Joukkueen ajatus

Polvivamman jälkeen mielenkiinto kohdistui joukkueen suunnistusajattelun kehittämiseen. Sepin (Väli-Klemelä), Arin (Paganus) ja Pekan yhteinen tavoite 1990-luvun alussa oli viedä Ankkuri maailman parhaaksi suunnistusseuraksi. Vuonna 1991 pojat voittivat Tiomilan ja Jukolaa johdettiin ankkuriosuuden viime rasteille asti, sijoitus toinen. Ennen kauden päättävää Smålandskavlenia kirjoitin joukkueelle:

"Angelniemi, YK:n päivänä 24.10.1991

Moi,

Keväästä syksyyn on tultu ja paljon on tapahtunut. Viime talven ja kevään aikana pohdittiin suunnistussuoritusta. Tavoitteena oli oma, hallittu suoritus tiukoissa viestitilanteissa.

Mielestäni me onnistuttiin. Toki jokaiselle jäi

Suunnistusajatuksia.

parannettavaa; suoritus ei ollut hallinnassa joka sekunti, virheitäkin tehtiin. Lähdettiin lipulta heikolla suunnitelmalla, rastinoton "vahva" suunnitelma jäi tekemättä, odotusaikana ajatus pätki, ennakointi unohtui, havainnointi oli puutteellista, kapea-alais-ta.

Osa näistä heikkouksista peittyi varmasti nappiin menneiden rastivälien ja osuuksien alle. Mutta uskon porukan oivaltaneen, että kehittyminen edelleen vaatii juuri näiden heikkouksien huomioimista. Se on sitä itsekritiikkiä, jota me vaadimme itseltämme ja kavereilta. Huomattiin myös, että suoritus on tehtävä aina uudelleen; virheetön suunnistus ei tule automaattisesti, ei edes Suomen mestarille. Se on sitä työmoraalia.

Nyt Smoolannissa on jälleen upea tilaisuus näyttää itselleen ja kavereille, että pystyy kontrolloimaan, hallitsemaan omaa suoritusta. Sitä ei ohjaa suunnistusjumala eikä märtenssonit.

Ajatus käyntiin jo veryttelyssä, tiukka ote joka lipulla eli "vahva suunnitelma. Ei ajauduta rasteille, vaan mennään sisälle jonkin kautta suunnitelmallisesti. Smoolannissa tulee varmasti pitkiä odotusaikoja, on "helppoa" suunnistusta. Silloin täytyy todella tsempata, jotta ajatus pysyy hallinnassa. "Ei lähdetä onnistumaan, vaan välttämään epäonnistumiset". Tämä ajatus antaa luvan pysähtyä, varmistaa tarpeen vaatiessa.

Siis vaikka suoritus on ulkoisesti raju, kovavauhtinen – aina Smoolannissa – niin sisältä-

päin se on suunnitelmallinen ja varma. Tämä vaatii todella paljon, mutta juuri siksi se on niin mukavaa...

*Ajatuksissa mukana jokaisella osuudella.
Pekka"*

Paitsi suunnistuksessa – myös siviilissä Pekka on pyrkinyt huipulle – ja myös päässyt sinne. Ilse-vaimon ja kolmen pikku-Nikulaisen koti on Angelniemellä, Kokkilan korkeimmalla mäellä, aivan huipulla.

Kokkilalaisena ja Ankkurina Pekka on ollut seuran toiminnassa erityisen kiinnostunut Kokkilan ja Ankkurikellarin kehittämisestä seuratoiminnan keskuksiksi ja valtakunnalliseksi valmennuskeskuksiksi. Kun Ankkurikellarin tanssit loppuivat ja seurassa käytiin vilkasta keskustelua Ankkuri-

kellarin kohtalosta, Pekka laittoi itsensä likoon puhumalla Ankkurikellarin saneeraamisesta suunnistuskeskukseksi. Vuoden 1993 aikana hän vastasi Ankkurikellarin valmennuskeskusprojektista myös Ankkurin johtokunnassa.

Pekan motto tunnetilan hallinnasta:

Jos ajattelet VOITTOA, olet hävinnyt
Jos ajattelet KUNNIAA, olet hävinnyt
Jos ajattelet VASTUSTAJAASI, olet hävinnyt
Jos ajattelet KUNTOASI, olet hävinnyt
Mitä jää jäljelle – itse SUUNNISTUS
♦

Pekka Nikulainen

Syntynyt 6.7.1962

Ammatti:peruskoulunopettaja, SSL:n projektipäällikkö 1995–

Seura: Vuodesta 1981 Angelniemen Ankkuri
1970–1980 TuS

Valmentaja:Seppo Veijalainen

Kansainvälinen menestys:

Nuorten PM–kisat 1980 Ruotsi, Borlänge
viesti 1. joukkueella Jari Turto, Juha Koskela, Pekka Nikulainen, Raimo Kauppila.
Henk. koht. 9.

Pohjoismainen nuorten monimaaottelu 1981 Suomi, Vuokatti
Henk. koht. 3.

Kansainvälinen nuorten monimaaottelu Unkari 1981
Henk.koht. 1.

Nuorten PM–kisat 1982 Tanska, Rønne
viesti 1. joukkueella Olli Ranta, Jyrki Saarivaara, Pekka Nikulainen, Juha Kirvesmies.
Henk.koht. 11.

PM–kisat 1984 H21 Norja, Tromssa
viesti 3. II-joukkueella Mika Ruuhiala, Vesa Tonder, Pekka Nikulainen, Esa Turunen.

MM–kisat 1985 Australia, Bendigo
Henk.koht. 5. (Kari Sallinen 1.)
Viesti 5. joukkueella Kari Sallinen, Pekka Nikulainen, Pasi Raukko, Heikki Peltola.

PM–kisat 1986 Suomi, Ahvenanmaa
Henk.koht. 4.
Viesti 5. joukkueella Kari Sallinen, Rauno Asikainen, Pekka Nikulainen, Peter Ivars.

Lisäksi useita maaotteluedustuksia

SM–menestys:
Ankkurissa TuS:ssa
10 SM–kultaa 3 SM–kultaa
4 SM–hopeaa 2 SM–hopeaa
2 SM–pronssia 1 SM–pronssi

Yhteensä 22 SM–mitalia

Seurojen väliset:Tiomila 1987 2.
Jukola 1990 3.

Julkaisut

1994 Suunnistus ja ajattelu
1995 Suunnistustaito

Valokeilassa Ankkurin aluevalmennettavat

Raottautuaksenne AV–ryhmäläisten saloihin, on eläydyttävä:

Sanna

Siirryttävä vuoteen 1982 asti. Niin, jokaisen on joskus täytynyt innostua omaleimaiseen, ehkä ensi alkuun päättömältä tuntuvaan elämäntapaan, suunnistukseen.

Eletään kesää, jonka rinnoilla komeilee numero-lappu 1982. Jo elämän kaareni alussa löysin itseni mönkimässä kivien ja sammaleisten kumpareiden seurassa metsän kätköissä. Noilta ajoilta en muista paljonkaan, mutta vuonna 1983 tehty lehtijuttu Suunnistajaperhe Heinosesta elävöittää mielikuvitukseni. Monta kommellusta rikkaampana oli palattu 2,5 km:n reitiltä, kun välillä oli kieritty, istuttu kannonnokassa mustikoita syömässä, tuoksuttu suopursulle, kun suolieju oli imaissut saappaani ja eksyttykin. Kasvoin luontoon, osaksi sitä, josta en haluakaan irtautua.

Elina, J–P ja Sami

Oli vuosi 1985, kun seitsenvuotiaat nassikat, Elina Kivioja, Juha–Pekka Andelmaa ja Sami Hämälistö suuntasivat kompassinsa oravapolulle. Elinan houkutteli rasteille Ankkurin oravapolkukoulu, J–P seurasi isänsä piikkareiden jälkiä ja suomusjärveläinen Sami urheili muun sisarusparven mukana kesällä suunnistustossuissa, talvella monoissa sujutellen. Myöhemmin suunnistus otti selkävoiton, ja Suomusjärven Sisun suunnistuspuku vaihtui Ankkurin oranssi–vihreään.

Karoliina

Jotakuinkin vuonna 1989 meidän muiden ollessa jo konkareita innostui Lounais–Suomen AV–ryhmän kuopus, Karoliina Heiskanen, mielestään salaperäisestä harrastuksesta. Ja vielä koulun liikuntatunneilla, jotka on perinteisesti pidetty myöhäisen syksyn ja räntäsateen kohmettamassa metsässä. Aito innostus veti 9–vuotiaan pikkutyön Ankkurin harjoituksiin ihan yksin, sillä Karoliinan vanhemmatkaan eivät itse suunnistaneet. Kuusi vuotta myöhemmin lahjakas, mutta vaatimaton Karo huomasi katselevansa maisemia SM–kilpailujen korkeimmalta pallilta.

Sami Hämälistö.

Karoliina Heiskanen.

Mikä ihmeen aluevalmennus?

Kolme vuotta sitten pääsin aluevalmennusryhmään, ensimmäisenä Ankkurilaisena moneen vuoteen. Jo vuoden kuluttua sain seuraa Juha-Pekasta ja Elinasta. Viime vuonna Suunnistusliiton ryhmiin pinkaisivat Sami ja Karoliina. Aluevalmennus hoituu Suomessa kolmena ryhmänä, joihin on koottu lupaavimmat 15–20-vuotiaat. Aivan

terävin huippu nostetaan AV-ryhmästä Pohjola-ryhmään, jolloin urheilijalta odotetaan jo menestystä nuorten MM-kisoista. Aluevalmennettavia on lähes 100, tähtäimenään kärkisijat SM-kisoissa. Lisäksi AV-ryhmä on mainio ponnahduslauta tuleville edustustehtäville.

Kaikilla Ankkurin AV-valmennettavilla on monipuolinen urheilullinen tausta. On kokeiltu eri lajeja, juostu, hiihdetty ja lentopalloiltu kilpaa. Nykyisin muut harrastukset palvelevat tehokkaasti suunnistus-harjoittelua tuoden siihen kivaa vaihtelua. Talvella harjoittelu on joka tapauksessa pitkää, pitkää ja aina pitempää lenkkiä. Joskus lenkki ei maistu, sataa rakeita tai tylsistyyttää ihan muuten vaan. Synkkä talvi onkin tosittamattomasti suunnistajan motivaatiolle.

Onneksi Kokkilassa oleilee suuri ja mahtava Ankkurikellari, joka piristää leireillään koko Ankkuriporukan. Leirit ovat valtava plussa; hyvässä porukassa lenkki kulkee ja yhteishenki on tiiviimmillään. Saman katon alla öitään lepäilevät niin juniorit kuin edustussuunnistajatkin. Lisäksi AV-leirit tuovat vaihtelevan lisänsä leiripakettiin keskittyen kuitenkin kesän arvokisoihin. Tänä vuonna AV-retkueen bussi ajaa Saksan suunnistustantereelle.

Tavoitteet korkealla

Kaikilla aluevalmennettavilla on halu menestyä, ylittää itsensä. Harjoittelu on suunnitelmallista, mikä näkyy etenkin poikien konkreettisissa tavoitteissa SM-mitalin olomuodossa. Me tytöt olemme varovaisempia. Uran on jatkuttava nousujohteisena. Tavoitteita riittää opiskelustakin, mutta parhaillaan urheilu ja koulu tukevat toinen toisiaan vaikka välillä onkin tingittävä toisesta. Opiskeluunkin on löydettävä voimia, suunnistuksella kun ei tänä päivänä elätä itseään.

Valinta aluevalmennusryhmään on antanut terästyä harjoitteluun, mutta Ankkurin osuus menestykseen on kuitenkin suurin. Kaverit koetaan tärkeiksi ja esimerkillisiä isähahmojakin Ankkurissa riittää. Angelniemen Ankkuri tarjoaa mainiot puitteet aina aikuishuipulle asti, mutta lopullinen menestys riippuu urheilijasta itsestään, ennenkaikkea tinkimättömästä asenteesta. ♦

Ankkurit ylös

Angelniemen Ankkuri on muuttunut 50 vuodessa Angelniemen Kokkilan kylän kyläseurasta valtakunnallisesti merkittäväksi suunnistuksen erikoisseuraksi.

Seuran kuntoliikuntaa viriteltiin 10 vuoden hiljaiselon jälkeen 1950-luvun puolivälissä. Toimintaa veti Kokkilassa silloin vaikuttanut OP:n konttorinhoitajana toiminut Lauri Akkanen.

Vuoden 1957 alusta OP:n konttorinhoitaja vaihtui, ja tehtävän otti vastaan agrologi Pekka Knaapi, joka toimi paikkakunnalla vapaa-ajantoiminnan vetäjänä ja maatalousneuvojana. Hän oli aktiiviurheilija pääalajinaan hiihto. Suunnistukseen hän tutustui armeijassa. Vapaa-ajanvetäjänä Knaapi järjesti talvisin hiihtoa, kesällä yleisurheilua ja uutena lajina suunnistusta.

Suunnistusharjoituksia järjestettiin nykyisissä Kokkilan, Toppjoen ja Vartsalan maastoissa.

Kartat olivat alkuun venäläisiä peruskarttoja ja kotimaisia maanmittaushallituksen peruskarttoja. Mittakaava oli 1:25 000, 1:30 000, 1:40 000. Jos karttasuojaa käytettiin, suoja oli useimmiten karttalaaukku eli paksua muovia oleva nahkareunainen kotelo, joka vielä suljettiin nastoin.

Seuran ensimmäisiin suunnistusharjoituksiin osallistunut Erkki Laine muistaa, kuinka rastilippuina käytettiin sanomalehtilippuja. Nuorella aloittavalla

suunnistajalla oli välillä vaikeuksia löytää sanomalehtilippua maastosta.

Rastilla käyminen varmistettiin siten, että lippuun oli laitettu kirjaintunnus, joka sitten omalla kynällä otettiin muistiin. Myöhemmin 1960-luvulla käytön otettiin kilpailukortti, johon merkintä otettiin rastilla olevasta värikynästä.

Suunnistajien varusteina olivat huonokuntoiset tavalliset vaatteet ja tennistossut. Kokeneet suunnistajat valitsivat maastoon keveitä vaatteita, esim. hiihtopukuja ja hyvin yleisesti vanhoja nailonisia kauluspaitoja.

Pekka Knaapi sai suunnistuksen valmennusapua silloin kovassa maineessa olleelta Salon Viestin suunnistajajoukolta. Etenkin lehtimiehenä Halikossa vaikuttanut Armas Salusvuori oli usein neuvonantajana. Harjoitusratojen tekemisestä vastasi pääasiassa Pekka Knaapi, joka muistaa erityisesti erään aikaisin keväällä järjestetyn harjoituksen. Hän oli viemässä harjoitusrasteja Kokkilan koulun itäpuoliseen rinnemaastoon Uuno Kairisen talon taakse. Rinteessä, johon rasti oli tarkoitus asettaa, oli samassa kohdin 20 kyykäärmettä. Yleensä Pekka ei käärmeistä piitannut, mutta nyt hän päätti siirtää rastin toiseen paikkaan.

Ankkurin ensimmäisiä suunnistajia 1960-luvun alussa olivat Matti Ranki, Erkki Riski, Keijo Riski,

Viestimestareiden uudet edustus-puserot. Vas. Matti Mäkinen, Mikko Mannonen, Mauri Mäkinen ja Heikki Paganus.

Tauno Riski, Juhani Lindgren (Ankkurin ensimmäinen piirinmestari, vm. 1964), Pertti Laine ja Erkki Laine, 1960-luvulla Heikki Paganus, Mikko Mannonen...

Suunnistusharjoitukset olivat keväästä syksyyn säännöllisesti. Talviaikaan harrastettiin muita lajeja. Kokkilan seurojentalolla käytiin vuosittain mm. Angelniemen pitäjän saaren ja mantereen välinen hiihtokilpailu. Heikki Paganus osallistui hiihtokisaan sisarustensa kanssa. Kisassa Erkki Laine houkutteli Hessun tulemaan kesällä suunnistusharjoituksiin. Vuonna 1963 alkoi Hessun ura. Ensimmäiset kisat menivät poskelleen ja Hessu tuumikin, ettei tästä lajista ole hänelle. Mutta kun seuraaviin kisoihin oli jo ilmoittauduttu, niin matkaan lähdettiin. Tällä kertaa tuli voitto, joten innostuskin oli turvattu.

Samana kesänä aloitti suunnistusuransa Mikko Mannonen. Koululla pidettiin oppitunti suunnistuksesta, opettajana toimi Erkki Laine, jonka leipätyö oli silloin Osuuskaupassa Kokkilassa. Oppitunnin jälkeen koululaisille suositeltiin osallistumista seuran kesäisiin harjoituksiin. Kesä 1963 vierähti seuran harjoituksissa. Syksyllä Mikko osallistui jo Salon aluemestaruuskilpailuihin.

Ankkurin suunnistajat osallistuivat lähialueella pidettyihin piirikunnallisiin ja kansallisiin kilpailuihin. Ensimmäiset vuodet kuljettiin yhdessä Halikon Hakoniskojen bussissa. Hakoniskojen luovuttua bussikyydityksistä v. 1964 ankkurilaiset kulkivat kilpailumatkansa Sirenin Auliksen Ford Firelandilla, vaalealla hienolla letukalla. Kerrankin TuS:n järjestämään kisaan Sauvoon oli seurasta lähdössä kaksi suunnistajaa, Mikko ja Hessu. Pojat kyydittiin taksiilla paikalle ja kotiin lähdettiin Hessun voittomalja ja Mikon kakkostila takataskussa. Joten oli se meno komeaa.

Ankkurin järjestämänä piirikunnallisena kilpailuna löytyy ensimmäinen muistiinpano Kokkilan maastosta venäläisellä peruskartalla 7.5.1961. Ensimmäinen Ankkurin isännöimä piirinmestaruustason kilpailu järjestettiin Ankkurikellarin maastossa v. 1970.

Ankkurin rankitilasto alkoi. Ensimmäinen merkintä löytyy lehtileikkeestä vuodelta 1963, jolloin V-S:n piirin suunnistusseurojen rankinglistalla AngA oli 8. (21 pistettä), TuS:n ollessa ensimmäi-

senä (226,5 pistettä) ja Halikon Hakoniskat toisena (119 pistettä).

Tällä tasolla suunnistettiin 1960-luku. Pekka Knaapi muutti paikkakunnalta vuonna 1962. Mutta kipinä oli tarttunut muihin. Knaapin kasvatit Erkki Laine ja Pekka Leino pystyivät jo järjestämään itse harjoitustoimintaa ja osallistuivat pienellä, mutta aktiivisella porukalla piirin alueen kilpailuihin. Erkki Laine muutti paikkakunnalta armeijan palvelukseen Satakuntaan lokakuussa 1964.

Erkin lähdettyä seuran harjoitusten järjestelystä vastasi vuodesta 1965 alkaen Mikko Mannonen. Harjoitukset järjestettiin yhteisesti ja suunnistusjaosto organisoisi suunnistustoimintaa. Seura eli tuolloin suunnistuksen suvantovaihetta. Useat 1950–1960-luvun vaihteessa suunnistaneet olivat lopettaneet ja kilpailuissa kävi vain kourallinen suunnistajia. Varainhankinnan puoli sujui sensijaan hyvin – kiitos tanssitoiminnan. Rahaa tuntui riittävän. Johtokunta päätti, että suunnistajat saavat vapaasti käyttää taksia kilpailumatkoihin aina, kun matka on alle 150 km. Pidemmille matkoille oli saatava johtokunnan suostumus.

Heikki Paganus ja Mikko Mannonen olivat kehittyneet valtakunnan tason huippunuoriksi. Vuonna 1969 joukkue Juhani Kari, Mikko Mannonen ja Heikki Paganus oli jo vähällä voittoa H20-sarjan (silloin M19–20) Suomen mestaruuden. Ankkuri johti viestiä kisan viimeiselle rastille, Hessu veti letkaa. Rasti oli aivan yleisön nähtävänä ja siten myös ennen kilpailua juoksijoiden nähtävänä. Hessu ei ollut kuitenkaan käynyt katsomassa millainen viimeinen rasti oli. Ja ikävästi kävi, muutama metri ohi rastista, jolloin letka kääntyi ja tuli tässä järjestyksessä maaliin, Ankkuri neljäntenä.

SM-viestivoitto otettiin kuitenkin seuraavana vuonna 1970 joukkueella Olli Knaapi, Juuso Kari ja Mikko Mannonen.

Maailman paras suunnistusseura

Ankkurin suunnistustoiminta sai lisävahvistusta v. 1970, jolloin Olli Knaapi siirtyi Salon Viestistä, ja pohjoismaiden mestari Matti Mäkisen mukana mm. Markku Andelmaa, Kari Hofmann ja Mauri ja Markku Mäkinen siirtyivät Halikon Hakoniskoista Ankkureihin. Vuonna 1973 Turussa opiskellut Sep-

Seuran edustusasu on muuttunut ajan saatossa. Mikko Mannonen.

po Väli-Klemelä Karkkilan Pojista, Harri Laine Tarpian Suunnasta ja Jussi Salusvuori Turun Suunnistajista siirtyivät Ankkuriin, kaikki tulijat olivat maaottelutason suunnistajia.

Näiden vahvistusten myötä Ankkurista syntyi todellinen huippusuunnistusseura. Sanomalehdet kirjoittivat mannaa Ankkurin nuoresta huippusuunnistusjoukkueesta.

Helsingin Sanomat Jukolan 1973 alla:

“Alunperin Ankkuri oli pieni kyläseura, josta on kehittynyt keskittymisen ansiosta menestyvä suunnistusseura. Henki on seuran keskuudessa mainio. Jo nappulat saavat seuran oman vihreän puseron mikä kasvattaa yhteishenkeen. Talouspuoli pelaa kiitettävästi. Ankkurin puuhamiehiä ovat mm. Sakari Tanner ja Eero Marttila, mutta mukana on tietysti koko kylän väki. Innostusta osoittaa se, että seuran johtokunta oli täysilukuisena Naantalinsa-tamassa vastassa Tiomilasta palaavaa menestyskäästä joukkuetta. Paras puoli Ankkurissa on se, että on saatu nuori porukka kasaan, keski-ikä on siinä 23. Itse kukin on siinä iässä, että pystyy kehittymään, toteaa haastattelussa Seppo Väli-Klemelä. Uskon, että olemme eniten harjoitteleva porukka Suomessa. Joka ukkoon voi luottaa siinä mielessä. Treenaamme vähintään kerran päivässä, jotkut kaksikin kertaa, mikä tuskin on yleistä suunnistajille.”

Turun Sanomat v. 1973 Jukolatunnelmissa:

“Angelniemen kovat poikamiehet valloillaan”

“Liedon Parma löysi vihdoinkin parempansa”

“Vajaan sadan asukkaan kyläpahaseksi kuvattiin Ruotsin radion Tiomila-lähetyksessä Angelniemi, jonka Ankkuri-seuran suunnistajat ovat pääasiassa Salosta ja Turusta. Seuran valttina on nuoruus ja poikamiehet. “Siinä se juu piileekin” on yhteen ääneen lausuttu toteamus, jota vahvistaa tarkoin salatut joukkuepaidat. Poikien keski-ikä on 23 vuotta. Heikoimmallekin harjoittelijalle kertyy kilometrejä reippaat 300/kk.”

Ilta-Sanomat kesäkuun 4. 1973:

“Angelniemen Ankkurin Jukolan voitto oli minuuteissa viime vuosien suurin ja vaihtosijoitusten 6-3-3-3-1-1-1 mukaan myös läpijuoksun tuntainen. Sitä se ei kuitenkaan ollut. Angelniemeläiset eksyivät siinä missä muutkin yöajan vaikeilla rasteilla. Heikki Paganuksella esimerkiksi eivät sa-

nat riittäneet vaihdon jälkeen. Hän tokaisi ympärille kuunteleville: – Mennään teltalle puhumaan loppuun.

Jukolan voittajajoukkueesta voidaan sanoa, että se on Matti Mäkisen jengi.

–Kunnon kohentaminen on ollut tärkeää, sillä suunnistus vaatii valtavan kovan pohjan.

–Onhan noilla kavereilla jo ennestään menestystä takanaan, Mannosen Mikko on ylipitkien matkojen nuorten mestari, Knaapi on saanut viestikultaa nuorissa, Laine on ollut nuorten PM-joukkueessa, mutta lopullinen kovuus on puuttunut vähäisen harjoittelun takia.

–Taitoharjoittelun osuus on kuitenkin ratkaisevin. Angelniemellä on opeteltu kartanlukua ja eri tilanteiden hallintaa oikein ajan kanssa.

–Olemme piirtäneet karttoja Halikon eri puolilta. Siinä pojat kehittyvät todella paljon, kun näkevät, miten kartta ja maasto sopivat yhteen. Näitä työtunteja on paljon ja kun tänäkin talvena oli vähän lunta, saatoimme työskennellä pitkään.

Ohjelma on tiukka. Perjantaina Helsingistä Halikkoon, maastoon äkkiä parikymmentä rastia tietyn suunnitelman mukaan ja sitten lauantaina muut juoksemaan. Yksin, pareina siten, että toinen vetää karttaa lukien, toinen seuraa ja lukee omasta kartastaan reittiä. Mäkinen tarkistaa jälkikäteen, että asia on ymmärretty, että ratkaisut ovat oikeita.

Jengi pelaa yhteen, kavereita on 20-25 mukana.”

Svenska Dagbladet 21.4.1973:

“Efter en rafflande slustrid på sista sträckan vann det finländska laget Angelniemen Ankkuri en övertygande seger före svenska budkavlemästarna Stora Tuna IK på Gåternas budkveorientering. Gotkavlen, som avgjordes i den mycket hårda terrängen på Gålö.

De finländska lagen gjorde ett mycket starkt intryck och bland de tio första lagen i huvudklassen var fyra lagen från broderlandet i öster.

Vid tredje växeln hade Angelniemen Ankkuri tagit ledningen. Tåtlagen hade nu decimerats till sex lag. Där var nu upplagt för en spännande slutsprut med bl.a. finske landlagsmannen Seppo Väli-Klemelä och Kenneth Hindsberg, Stora Tuna IK, som även sprang sista sträckan där dalalaget vann budkavle-SM i höstas. När löparna rapporterade från sista

radiokontrollen 1400 m från mål låg fyra lag tillsammans och det stod nu klart att set skulle bli finländsk seger.

Åt den 23-årige urstarke löpareleganten Seppo Väli-Klemelä fanns inget att göra även om Kenneth Hindsberg ansträngde sig så att han var blå i ansiktet när han kom i mål. Han var i alla fall 14 sekunder efter. I segerlaget sprang i tur och ordning Jussi Salusvuori, 26 år, Mikko Mannonen, 22 år, Heikki Paganus, 24 år och Seppo Väli-Klemelä, 23 år. De tre första tillhör Finnlands B-landslag.”

Salon Seudun Sanomat maaliskuussa 1974:

“Jukolan Viestin voitto, Tiomilan kakkossija, Varsinais-Suomen viestin voitto ja monet muut menestykset merkitsevät sitä, että Ankkuria voidaan kiistatta pitää vuoden parhaana suunnistusseurana Suomessa. Kansainvälisestikin ottaen vain Tiomilan voittanut ruotsalaisseura Ludvika OK kilpailee Ankkurin kanssa tasavertaisesti maailman parhaan suunnistusseuran tittelistä.

Viime kauden jälkeen monet puhuivat Ankkurin menestyksestä yllätyksenä – vain Ankkurilaiset tiesivät kaiken olevan kovan harjoittelun tulosta. Samaa menetelmää on käytetty edelleen: lujalla harjoittelulla pyritään osoittamaan, että kysymys on kunnosta ja taidosta, ei tuurista.

Neljän viikon välein pidetyt testijuoksut ovat osoittaneet, että kunto on noussut viime kaudesta tasaisesti. On myös voitu havaita, että vuodenvaihteessa saadut vahvistukset – Virtaset Kemiöstä, Toivonen ja Orava Salosta sekä Saarimäki Halikosta – ovat hyvin sopeutuneet Ankkurin harjoittelurytmiin.

Keskeisellä sijalla talviharjoittelussa ovat olleet viikonloppuleirit, joita on pidetty Eerikkilässä, Suomensjärvellä ja Solvallassa. Leirien ohjelmaan on sopinut tiiviin lenkkeilyn lomaan taitoharjoittelua ja runsaasti keskustelua taktiikasta, harjoittelusta ym.”

Menestyksen ohella lehtien palstatilaa saivat runsaasti Ankkurin valmennusmenetelmät ja ankkurilaisten kovat harjoitusmäärät.

Laajalle rintamalle

1970-luvun alussa alkoi seuran tehokas nuorisokoulutus. Nuorten alkeiskoulutus erotettiin seuras-
sa omaksi sektorikseen. Nuorten harjoitukset laa-

dittiin tästä eteenpäin nuorten ehdoilla.

Naiset mukaan metsään

1970-luvun alussa seurassa ei ollut lainkaan naissuunnistajia. Leena Ylikoski, joka toimi opettajana Perniön Saurun koululla, erikoistui liikuntaan Vierumäen urheiluopistolla pidetyillä kursseilla. Kurssin yhteydessä Leena suoritti suunnistuksen A-valmennustutkinnon. Kotiin palattua innostus lajiin oli voimakas ja mielessä liikkui ajatus, että oppeja pitäisi jotenkin päästä kokeilemaan käytännössä.

Luonnollinen valinta oli Angelniemen Ankkuri, seudun nykyaikainen ja eteenpäinpyrkivä seura. Mukaan vaan. Ensin omien voimien kokeilua, seuran valmennustyötä ja taustatyötä – niin seurassa kuin V-S:n piirissäkin.

Seuran nuorisotoiminnan kautta oli tullut muutama nuori tyttö lajin pariin. Vuonna 1973 Ankkurin tiedotuslehti kertoo, että seuran tyttösuunnistus on ilahduttavasti lähtenyt liikkeelle. Päivi ja Tarja Lehtonen ja Riitta Pitkänen ovat jo jonkun kerran käyneet kilpailuissakin, menestystäkin on tullut.

Avioliittojen myötä Sepi toi mukanaan Maikan, Reijo Britan, Matti Päivin, myöhemmin vielä Mikko Jaanan, joten naisjoukkueitakin voitiin jo kaavaila viesteihin.

Ensimmäinen venlajjoukkue saatiin kokoon Kuorevedelle 1978 (Brita Hannus, Päivi Lehtonen ja Leena Ylikoski, sijoitus 97.). Leena järjesteli joukkueet ja naisten yhteisharjoituksia ja lenkkejä. Päivi Lehtosen nuorisokoulutuksesta kehittyi piirin mestaruustason suunnistajia.

Mieleepainuva menestys tuli Vammalassa 1989, kun seuran D17-20sarjan II-joukkue Virpi Elovaa-
ra, Sari Hofmann ja Auli Mäkitalo saavutti SM-pronssia, naisten puolen ensimmäisen SM-mitalin seuralle. Ankkurin tyttöjen tasaisuutta kuvasi se, että nimenomaan II-joukkue saavutti mitalin.

Ankkurin nuorisokoulutuksessa oli kehittynyt melkoinen joukko lupaavia neitokaisia: Auli Mäkitalo, Sari Hofmann, Paula Mäkelä, Hanna-Maija Laaksonen, Anne Leino, Sirpa Rietz, Virpi Elovaara, Tuija Jalli, Laura Tamminen, Pia Virta, Jaana Lehto, Pia Härkönen, Marja Ekqvist sekä Cassun Salosta tuoma kihlattunsa Anu Lindblom.

Vuosina 1989-1990 seuran omien kasvattien

harjoitusinto oli korkealla. Yhteislenkit vetivät, kuntosalilla, kuntopiirissä ja mäkiharjoituksissa käytiin ahkerasti. Tytöiltä puuttuivat kuitenkin urheilulliset esikuvat, ja harjoittelu jäi tehottomaksi tai yksipuoliseksi. Hanna-Maija Laaksosen eli Hanukan pyynnöstä Junni lupasi antaa fyysisen harjoittelun ohjeita Naarilan leirin tiimoilta v. 1989. Ohjeet kuvaavat naissuunnistuksen tilannetta 1980/1990 luku-ajan vaihteessa.

Junnia lainaten, alustus Ankkuriuutisissa 1/89:

“Palatessamme seuran viikonloppuleiriltä Naarilasta lupasin miss Hanukalle, että kirjoittaisin jutun tähän lehdyskään. Sanoin analysoivani seuran feminit läpikotaisin. Siihen en kuitenkaan kykene. Kapasiteetti ei riitä pätevästi arvioimaan suunnistuksellisesti näin vaativaa aluetta. Korkeintaan keskinkertainen menestys biologian/anatomian opinnoissa puoltaa sekin aiheen vaihtoa. Kirjoitampa siis lyhyesti juoksutekniikasta, sillä se liittyy suunnistukseen lähes yhtä tukevasti kuin naiset.”

Alustuksen jälkeisessä varsinaisessa tekstissä Junni antaa naisille käytännön ohjeita juoksutekniikan kehittämiseksi:

- Selvitä, mitä hyvä juoksutekniikka pitää sisällään
- Tee erilaisia lihaskoordinaatioharjoituksia päivittäin. Aina oikeaoppisesti, aluksi lyhyempiä ja vasta edistyessä pidempiä.
- Ajattele asiaa harjoittellessasi. Kun vaellat, hölkkäät tai juokset kovaa, hyppelit, jumppaat tai venyttelet, mieti, miten kätesi liikkuvat, missä on lantiosi, ojentuuko nilkka, pään asento jne.

Huippumiesten ja nuorten rinnalle kaivattiin vielä puuttuvaa – huippunaisia.

Ankkurin johto päätti satsata naisrintamalle. Vuonna 1991 seura sai vahvistuksena Latviasta MM-kisaedustajan, Irina Namoviran. Irina toi kansainvälistä väriä paikkakunnalle. Kieliongelmiakin oli alkuun, mutta elekielellä ja kaikkien hyvällä tahdolla tutustuttiin. Irina asui perhemajoituksessa ensimmäisen edustuskesän 1991 Riitta ja Kari Tammisella, myöhemmin Jaana ja Mikko Mannosella ja Ankkurikellarin valmistuessa Irina oli sen ensimmäinen asukas, vielä rakennustöiden tohinassa.

Vuonna 1992 seura sai vahvistuksena kaikkien aikojen sisarusarjan Kirsi, Johanna ja Hannele Tiiran

Helsingin Namikan hajotessa. Myös valmentajana toiminut isä Pentti seurasi tyttäriään Ankkuriin. Kun vielä porilainen Anne Nurmi ja Venäjän MM-pronssimitalisti Alida Abola siirtyivät v. 1994 Ankkuriin, oli naisrintamallakin lähettää voitosta taisteleva joukkue viestikisoihin.

Kova seura ja Angelniemen hyvät harjoitusolosuhteet houkuttelivat. Ulla Lahtinen ja Marika Mikkola siirtyivät seuraan v. 1995. Huippunaisia oli seurassa paljon ja kilpailu viestipaikoista oli todella kova.

Pienemmissä viesteissä omat nuoret tytöt saivat kovassa seurassa kyytiä. Mahdollisuudet naissuunnistuksen kehittämiseksi laajalle tasolle olivat olemassa.

Linja-auto

Seuran aktiivisuunnistajien määrä kasvoi kasvamistaan. Kuljetus nuorten harjoituksiin ja kilpailupaikoille alkoi muodostua ongelmaksi. Alkuvuodesta 1980 virisi keskustelu linja-auton hankkimisesta seuralle. Johtokunta asetti linja-autotoimikunnan, johon kuuluivat Eero Marttila, Mikko Mannonen, Markku Mäkinen ja Simo Vuori. Seuran ensimmäinen linja-auto ostettiin Laineen Liikenteeltä. Talkoilla auto kunnostettiin ja maalattiin seuran väriin. Kunnostus tapahtui autoilija Pentti Nurmelan hallilla Perniössä, jossa myös auton myöhempiä huoltotöitä voitiin suorittaa.

Kilpailumatkojen lisäksi linja-autoa käytettiin myös tanssikuljetuksiin Salosta Kokkilaan ja takaisin. Vilkkampana tanssikautena jouduttiin ajamaan

Ankkurin uusi ja vanha linja-auto.

useampikin vuoro.

Bussia on myöhemmin vaihdettu uudempaan malliin. Ankkurilla on omistuksessaan nyt järjestyksessään kolmas linjabiili. Kaikki ovat olleet asianmukaisesti seuran väreissä. Tyyli on muuttunut aikaa myöten suoralinjaisemmaksi.

Piapo

1970-luvulla seuran yksi tunnetuimpia hahmoja oli kaikille tutuksi tullut Piapo. Piapo kulki yhteisissä tilaisuuksissa ja kannusti viesteissä. Seuran edustuspukuun pukeutuneena iloisena veikkona se sai julkisuutta aina valtakunnallista Jukolan TV-lähetystä myöten. Piapo edusti vielä 1980-luvulla, mutta ikä ja vaivat veivät sen parhaan terän, eikä nykypolvi enää tapaa Piapoa rasteilla.

Ankkurihölkkä ja -hiihto

Hölkkäämisen kukoistuskautena Ankkurikin sai oman nimikkohölkkänsä Ankkurihölkin ja talvisiksi vastineekseen Ankkurihiihdon. Ensimmäinen Ankkurihölkkä juosti v. 1981, ja hölkkä on edelleen loppusyksyn ohjelmassa. Hiihdosta on jouduttu lumitilanteen vuoksi usein luopumaan.

Ankkurin hölkkästä ja hiihdosta on seurassa vastannut hiihto- ja kuntojaosto, jonka pitkäaikainen puheenjohtaja Pekka Kivelä saa kantaa suuren kunnian Ankkurihölkin ja Ankkurihiihdon järjestämisen organisoinnista.

Sekä hölkkässä että hiihdossa on persoonallinen mitalinsa.

Uusi kukoistus

Kun Jukolan viestin voittanut maaottelumiehiä vilissyt Ankkuriporukka siirtyi ikämiessarjoihin, Ankkurin oma nuoriso- ja valmennustoiminta oli tuottanut taitavia nuoria mm. Petri Laaksonen, Jarmo Reiman, Petri Koskinen. Nuorina, 16-18-ikäisinä Ankkureihin muista seuroista siirtyivät Juha Koskela, Pekka Nikulainen, Janne Lehto ja Tero Heikkilä. Nuorukaiset olivat vielä aikuisten sarjaan viimeistä silausta vailla. Ankkurin tulokset jäivät 1980-luvun alkupuolella huippukisoissa “vaativattomasti” noin 10. sijan molemmille puolin.

Nuoret kasvoivat miehen mittaan ja tasaisen hyvän joukkue sai vielä vahvistuksena MM-tason

suunnistajia.

Ankkurin miehet alkoivat jälleen näyttää menestystä. Ensin terävällä kärjellä SM-voitto, joka sittemmin neljässä vuodessa juostiin viidesti. Lopuksi unelmista toinen täyttyi – TIOMILAN voitto 1991. Voittajajoukkueessa juoksivat Petteri Kähäri, Raimo Kauppila, Timo Alapiha, Juha Koskela, Tero Heikkilä, Markku Kaartinen, Mika Ruuhiala, Ari Kattainen, Mika Kuisma ja Cassu Jarmo Reiman.

Edellinen sukupolvi oli v. 1973 voittanut unelmen viesteistä Jukolan, myöhempi parinkymmenen vuoden jälkeen v. 1991 Tiomilan.

Kansainvälistyvässä seurassa Juri Emaldinov.

Nousut ja laskut

Seuraluokituspisteet kuvaavat seuran tasoa laajalti, pisteissä on mukana mm. oravapolkutoiminta, ratamestaritaso, valmennustaso ja kilpailumenestys.

SM-pisteet kuvaavat jossain määrin kilpasuunnistuksen tasoa seurassa (pisteitä saa 10 parasta SM-kisoissa nuorissa, 15 pääsarjoissa, 6 veteraaneissa).

Vuosi	Pisteet	Luokka	Sij. piirissä	SM-pisteet
1963	21	III	8.	0
1970	113	Valio	4.	54
1971	75	I	8.	18
1972	58	II	11.	11
1973	155	I	5.	11
1974	232	I	3.	41
1975	214	I	6.	23
1976	249	I	6.	50
1977	208	I	7.	7
1978	217	I	8.	15
1979	276	I	7.	22
1980	357	Valio	4.	53
1981	376	Valio	5.	76
1982	330	Valio	3.	34
1983	273,5	I	4.	19
1984	284	I	4.	64
1985	318,5	Valio	3.	89
1986	360,5	Valio	3.	33
1987	392	Valio	2.	56
1988	446,5	Valio	2.	42,5
1989	395,5	Valio	3	42
1990	413,5	Valio	3.	69
1991	323,75	Valio	4.	86
1992	404,07	Valio	3.	88
1993	290	I	3.	82
1994	539	Valio	1.	165
1995	453	Valio	3.	146,5

Tilastosta voidaan todeta, että v. 1983 seuraluokituksen pistelaskuperusteet tiukkenivat, eikä pisteiden lasku aiheutunut niinkään Ankkurin tason laskusta. Vuonna 1993 pisteiden laskussa oli valtakunnallisesti paljon virheitä, useita pistekokonaisuuksia puuttui kokonaan, mm. Ankkurilta nuorisotoiminnan pisteet kokonaan. Jos vielä muistaa, että Ankkurin nuoret olivat tuolloin valtakunnallisesti kolmen parhaan seuran joukossa, voittivat mm. Oravatonnin ja piirin parhaan oravapolkuseuran palkinnon, pisteiden puuttuminen todella tuntui.

Pienistä puutteista huolimatta tilastosta voi nähdä Ankkurin upean tason. Harvalla seuralla on esitettäväänsä vastaavaa sarjaa. Usein seurat nousevat ja kuolevat. Ankkuri on sensijaan noustuaan pysynyt hienosti ylhäällä!

Yleinen kilpailumenestys

Yleisen kilpailumenestyksen tasoa voidaan tutkia esim. MM-, PM- ja SM-tilastoista. Piirinmestaruusmitaleja tulee vuosittain useita kymmeniä – 50 vuoden historiassa tuhat mitalia on ylittynyt, joten menestyksen yksityiskohtien kirjaaminen on mahdotonta.

Erityisesti mieleen jääviä kilpailumenestyksiä ovat olleet lukuisat miesten viestivoitot kansallisissa ja kansainvälisissä suunnistusviesteissä Ankkurihistorian 50-vuotisen taipaleen jälkimmäiseltä puoliskolta. Viestimenestys on tuonut mm. useista viesteistä lasketun yhteiskisan, viestiliigan voiton Ankkurille. Ankkuri on viisinkertainen miesten viestin Suomen mestari. Ensimmäinen mestaruuksista on vuodelta 1974 joukkueella Pertti Pelto–Huikko, Juhani Kari, Jussi Salusvuori ja Seppo Väli–Klemelä. Sitten tuli putki 1990–1993, josta Cassu Reiman kertoo enemmän toisaalla.

Nuorten SM- viestimenestykset antavat kulloinkin uskoa tulevaankin menestykseen: vuden 1970 H20 SM- viestivoiton jälkeen vuonna 1974 saavutettiin pronssia, v. 1980 jälleen H20–sarjassa kultaa joukkueella Ari Paganus, Pekka Nikulainen ja Juha Koskela, 1984 pronssia, 1985 tuplahopeaa eli sarjoissa H16 ja H20, 1987 H20 viestihopeaa ja pienen tauon jälkeen Kurussa 1994 H16–sarjan kultaa joukkueella Juha–Pekka Andelmaa, Sami Nurmi, Sami Hämälistö. Heti seuraavana vuonna taas saman sarjan hopeaa. Noin 100 joukkueen Isotonic- viestivoitto tuplasti maistui nuorille vuosina 1993 Karjaalla ja 1994 Halikossa.

Henkilökohtaisesta menestymisestä jäävät mieleen kansainväliset edustustehtävät, joista kerrotaan omassa artikkelissaan. Näiden lisäksi muistaa erityisesti Matti Mäkisen maailman suurimman suunnistustapahtuman 5-päiväisen O–ringenin voiton v. 1975.

Angelniemen Ankkuri aloitti Angelniemen pitäjän yleisseurana. Nykyisin seura on lähes 100%:sti suunnistuksen erikoisseura. Ankkurin jäsenmäärä on tällä hetkellä noin 300, joista aktiivijäseniä on noin puolet. ♦

Ankkurin alkuvuosilta

Angelniemen väkiluku oli vuonna 1946 lähes kaksinkertainen nykyiseen verrattuna. Siirtoväkeä oli majoitettuna lähes jokaisessa talossa. Elämä oli vaikeata juuri siksi, että kaikesta oli puutetta. Jouduin toteamaan tämän hyvin läheisesti siksi, että toimin kunnan kansanhuoltolautakunnan puheenjohtajana. Niinpä siirtokarjalle oli edellisenä talvena niitetty paljon meriruokoa jäältä, ja olkikattoiset ladot hävisivät sinä talvena tyystin.

Lähdin Salosta asevelvollisena armeijaan 1938 ja palasin lopullisesti 1.12.1944 tältä matkalta. Välillä olin vähän aikaa kotona, mutta sinäkin aikana olin jo kertausharjoituksissa. Neuvostoliiton valvontakomitea piti nyt tarkkaan silmällä suomalaisia. Pahan päivän varalle olimme kuitenkin kätkeneet vähän kättä pidempää itsellemme, sillä emme aikoneet alistua.

Kesällä 1946 alkoi lehdissä olla tietoja suurkisoista, jotka pidettäisiin 1947 kesällä Helsingissä. Mietin tätä asiaa. Nuorisoa oli nyt runsaasti, ja uutta nuorisoa tehtiin innokkaasti. Angelniemellä ei ollut urheiluseuraa eikä myöskään urheilukenttää, ei edes uimalaitosta.

Syyskesällä kutsuin kotiini muutamia ystäviäni miettimään tilannetta. Päätös oli yksimielinen: perustetaan urheiluseura ja lähdetään mukaan voimistelemaan Suurkisoihin. Perustavassa kokouksessa seuralle annettiin nimi Angelniemen Ankkuri, meren läheisyydessä kun asuimme. Puheenjohtajaksi valittiin allekirjoittanut.

Tammikuussa aloitimme Kokkilan Nuorisoseuran talossa voimisteluharjoitukset, joita johtamaan saapui piirin palkkaama naisohjaaja. Innostus oli hyvä, ja Suurkisoihin meiltä osallistui joukkue, jossa oli 42 ihmistä, tyttöjä ja poikia. Jokaiselle tilattiin voimistelupuku ja verryttelyasu. Väri oli vihreä. Yhteisharjoitus pidettiin keväällä Salon urheilukentällä, ja kisat olivat kesäkuussa Helsingissä. Kuljetus sinne oli junalla härkävaunuissa Porkkalan tunnelin ”läpi”. Porkkalan aluetta kutsuttiin tällä nimellä, koska kaikki mahdolliset ikkunat piti peittää junassa, ettei vaan olisi nähty, mitä sillä alueella häärättiin. Kisoihin osallistui kymmeniä tuhansia nuoria ja vähän vanhempia, ja se oli unohtumaton elämys jokaiselle. Tahdoimme näyttää, että vielä elää isäin henki.

Toimintamme myöhemmin oli hiihtokilpailuja talvella ja uintikilpailuja kesällä, sitten kun uimala vuosien kuluttua rakennettiin. Suunnistus tuli mukaan vasta vuosia myöhemmin, kun Pekka Knaapi tuli Osuuskassan hoitajaksi, ja hän oli tähän urheilumuotoon pätevyitynyt. Itse olin harrastanut suunnistusta enemmän vasta armeijassa ja RUK:ssa v. 1939 onnistuin jopa voittamaan yhdet kisat.

Toimintaamme yritimme rahoittaa järjestämällä tansseja Nuorisoseurantalolla, mutta tilojen pienuuden takia nekin loppuivat kannattamattomina.

Loppupuoella 1950-lukua tuli sitten mukaan Ankkurikellari. Meijeri oli lopetettu, ja tontit rakennuksineen ja koneineen myytiin kunnalle, joka piti huutokaupan irtaimistosta. Kunta sai tästä kaupasta rahaa niin paljon, että lähes koko kauppasumma saatiin kokoon. Tontit ja rakennukset tulivat kunnalle melkein ilmaiseksi. Se oli eräitä parhaita kauppvoja, joista olen koskaan kuullut.

Kunnan urheilulautakunta kiinnostui alueesta uimalaa varten. Lautakunnassa oli mukana vahvana vaikuttajana Pekka Laine, joka kutsui maaherran saunaan ja pohjusti valtion osuutta uimalalle. Minä en ollut lautakunnassa mukana muuta kuin taustalla henkisesti.

Kun uimalaa lähdettiin rakentamaan, niin hiekka siihen ajettiin hevosilla työllistämistyönä Sauvon Sarapiston alueelta. Matka jäätä pitkin oli noin kymmenen kilometriä. Mutarantaan tehtiin hiekkapohja ja hyvä siitä tulikin.

Kun uimala oli valmis, kunta möi huutokaupalla uimalan hoidon. Me pidimme urheiluseuraa tähän itseoikeutettuna ja huusimme pito-oikeuden, vaikka kyllä sekin tuli välillä kannattamattomaksi kovan huutokilvan takia. Vuokrasimme myös Pekka Lai-neelta lossikahvilan pito-oikeuden.

Rahatilanteen vuoksi oli keksittävä vielä jotakin uutta. Syyskesän hämyisenä lauantai-iltana oli vieraanani Eero Marttila. Saunan jälkeen virkistäytyneinä puolenyön hetkinä kohdistui mielenkiintomme juustokellariin, joka oli asuntoni vieressä. Se oli tyhjillään. Vihannesfirma oli tehnyt konkurssin, ja tila oli käyttämätön. Otimme taskulamput ja lähdimme tutkimusmatkalle. Siellä oli kymmenittäin suuria tammitynnnyreitä, osissa vielä mätäneviä kurkkuja.

Kokkilan uimalalla 21.7.1955.

Päätimme yrittää tanssipaviljonkia. Eri vaiheitten kautta (alueen omisti nyt Salon Seudun Osuuspankki) teimme vuokrasopimuksen ja sitten töihin. Eero ajoi paikalle traktorin, ja niin alkoi kellarin tyhjennys. Kurkut vietiin Eeron isännöimään metsämonttuun. Lakkasimme betonilattian moneen kertaan ja hyvää tuli. Nyt otettiin käyttöön vain puolet kellarista. Myöhemmin väliseinä purettiin, katto tuettiin vahvoilla tukiparruilla, ja tila kaksinkertaistui. Talkoohenki oli erinomainen, ja auttajia tuli runsaasti. Paikkakunnalla vallitsi innostus asian eteen. Rivakasti siinä tehtiin monet työt tutulla porukalla, ja jälkeä syntyi.

Ja ne ensimmäiset tanssit. Viranomaiset tekivät turvallisuustarkastukset, ja moni meistä kävi Salossa nimismiehen järjestysmieskurssilla, jolta saatiin kortti. Talkoohenki oli edelleen loistava, ja jännitys suuri. Kokkila oli paperipuun vilkas lastauspaikka, ja siellä oli usein laivamiehiä maissa. Pelkäsimme järjestyshäiriöitä. Konjakkiahan sai laivasta parillakymppillä pullo. Järjestyshäiriöitä ei kuitenkaan koskaan tullut. Muistan kuinka kova paine oli sydämelä ensimmäisenä iltana. Kun sitten autoja ja ihmisiä alkoi tulla, ja linja-auto toi väkeä myös Salosta, oli

helpotus suuri. Elokuun illassa valaistut laivat Kokkilan salmen redillä loivat komeat puitteet hauskanpidolle.

Menestys oli hyvä. Sali oli koristettu. Kalaverkot seinällä, niissä kaisloja ja pihlajan punaisia oksia. Myöhemmin sitten urheiluseura osti tämän Ankkurikellarin Osuuspankilta ja siellä pidettiin monet tanssit, usein sali tupaten täynnä väkeä. Ankkurikellari saavutti kuuluisuutta, ja siellä vieraili monia tunnettuja laulajia orkestereineen.

Sitten muutin pois paikkakunnalta. Tämä tapahtui 34 vuotta sitten. Sykähdyttävän lämmiin kansalaisjuhla Kokkilan rukoushuoneella on lämmittänyt mieltäni kautta vuosien. Nyt minulla on hyvä tilaisuus kiittää kaikkia teitä ystäviäni niistä ikimuistettavista vuosista.

*Tampereella 8.3.1996
Paavo Nieminen*

Ankkurin saamat huomionoitoukset

Ankkurin yksittäiset suunnistajat ja joukkueet ovat pitäneet lippuamme korkealla. Näistä suorituksista seuramme tunnetaan ja muistetaan. Erityisiä koko seuraa koskevia huomionoitouksia olemme saaneet kahdesti.

Halikkomitali

Halikon kunta luovuttaa ansioituneille ja Halikon nimeä ja mainetta esiintuoville kuntalaisille, yrityksille tai yhteisöille vuosittain itsenäisyyspäivän juhlatilaisuudessa Ankkurimitalin, joinakin vuosina useammankin.

6.12.1988 Halikko-mitali nro 16 luovutettiin Angelniemen Ankkurille sen urheilullisista ansioista ja menestyksekkäästä toiminnasta, joka tuo kuntaa esille suurelle yleisölle tiedotusvälineissä. Halikkomitalin luovuttivat kunnan puolesta silloinen kunnanjohtaja Martti Ilmonen, kunnansihteeri Kauko Ruohonen, kunnanvaltuuston puheenjohtaja Timo Järvilahti ja kunnanhallituksen puheenjohtaja Simo Paassilta. Mitalin vastaanottivat Ankkurin puolesta johtokunnan jäsenet Mikko Mannonen ja Päivi Mäkinen.

Suuntopokaali

Suuntopokaali on Suomen Suunnistusliiton Vuoden Seuralle myöntämä tunnustus. SSL:n liittovaltuuston kokouksessa Kotkassa v. 1991 SSL:n liittohallituksen valitsemalle vuoden seuralle

Angelniemen Ankkurille luovutettiin järjestyksessään 6. Suuntopokaali. SSL:n liittovaltuuston puolesta pokaalin ojensi Aila Flöjt. Seuran puolesta huomionoitoituksen ottivat vastaan johtokunnan jäsenet Pekka Härkönen ja Päivi Mäkinen.

Suuntopokaalin myöntämisen perusteina on kirjattu seuraavaa:

Angelniemen Ankkuri on laajalla rintamalla toimiva suunnistusseura, joka tunnetaan suurviestien huippujoukkueena. Seura on hoitanut huipputiiminsä näkyvyyden hyvin. Seuran toiminnassa korostetaan hyvää seurahenkeä ja sen merkitystä myös tappioiden hetkellä.

Seuran toiminta kuntorastien järjestäjänä on laajaa. Oravapolkutoiminta vetää mukaansa runsaasti nuoria ja tarjoaa laadukasta, taitosuunnistukseen tähtäävää opetusta.

Pokaalin myöntäminen viestii sitä, että SSL arvostaa monipuolista seuratoimintaa, johon vain osana kuuluu huipputiimi. Näin syntyy ajan mittaan riittävän vahvoja suunnistusseuroja, joilla on mahdollisuudet tukea myös huippu-urheilijoita kilpailu-uralaan.

Angelniemen Ankkuri on jo vuosia kuulunut niiden seurojen joukkoon, joilla on ollut mahdollisuus tulla nimetyksi vuoden suunnistusseuraksi. Nimityksen teki nyt erityisen ajankohtaiseksi Tiomila-viestin riemukas voitto ja erinomainen menestys muisakin arvoviesteissä. ♦

Halikkomitali vuonna 1988. Päivi Mäkinen ja Mikko Mannonen.

Sisällysluettelo

♦ Puheenjohtajan tervehdys	Erkki Laine	3
♦ SSL:n kunniapuheenjohtajan	Osmo Niemelä	4
♦ Halikon kunnanjohtajan tervehdys	Simo Paassilta	5
♦ Angelniemen Ankkurin historian alkutaipaleelta	Eero Marttila	6
♦ Juustokellarista valmennuskeskukseksi	Päivi Mäkinen	9
♦ Seuran johto		14
♦ Ansiomerkit		16
♦ SSL:n hopeiset ansiomerkit		
♦ Kartta- suunnistuksen perusedellytys	Ilkka Saarimäki	20
♦ Kuntorasteja vuodesta 1980	Tommi Itkonen	22
	Päivi Mäkinen	
♦ Varainhankinta	Päivi Mäkinen	25
	Seppo Väli-Klemelä	
♦ Kilpailujen järjestely	Päivi Mäkinen	28
♦ Valmennustoiminta	Matti Mäkinen	30
♦ Nuorisotoiminta	Päivi Mäkinen	34
♦ Jukolan juhlaa	Markku Mäkinen	41
	Päivi Mäkinen	
♦ Ankkuri vailla vertaa	Anu Reiman	46
♦ Tiomila	Päivi Mäkinen	49
♦ Ankkurien SM-mitalit	Jussi Salusvuori	55
♦ Ankkurit edustustehtävissä	Päivi Mäkinen	57
♦ Yhdessäoloa	Päivi Mäkinen	60
♦ Ajatuksella menestykseen	Pekka Nikulainen	62
♦ Valokeilassa Ankkurin aluevalmennettavat	Sanna Heinonen	65
♦ Ankkurit ylös	Markku Mäkinen	67
	Päivi Mäkinen	
♦ Ankkurin alkuvuosilta	Paavo Nieminen	75
♦ Ankkurin saamat huomionsoitukset	Päivi Mäkinen	77

Angelniemen Ankkuri 50-vuotisjuhla la 8.6.1996 klo 15 Halikon koulukeskuksen yläasteella

- klo 14 ♦ Onnittelujen vastaanotto
- klo 15 ♦ Kahvitus
- ♦ Puheenjohtaja Erkki Laineen tervehdys
- ♦ Pianoesitys Jarkko Pyy
- ♦ Juhlapuhuja Suomen Suunnistusliiton
kunniaapuheenjohtaja Osmo Niemelä
- ♦ Halikon kunnan tervehdys kunnanjohtaja
Simo Paassilta
- ♦ Musiikkiesitys, Trio suunnistusnuoria
- ♦ Pukukavalkadi
- ♦ Ankkurin lipun nautaus ja vihkiminen
- ♦ Videoesitys Ankkurin taipaleelta
- ♦ Kunnia- ja ansiomerkkien jako

Juhlasuunnistus su 9.6.1996

- ♦ Lähtö klo 10.00 Kirkonkylän yläaste
- ♦ Maali n. klo 18.20 Ankkurikellari
- ♦ 50-osuuden suunnistusviesti läpi Halikon
oman seuran suunnistajien ja haastettujen yhteis-
työkumppaneiden ja suunnistusystävien kesken
- ♦ Sauna ja illanvietto Ankkurikellarilla

Angelniemen Ankkuri r.y.
Johtokunta

50-vuotisjuhlatoimikunta

ANGELNIEMEN ANKKURI HALIKKO

Hokkipaino, Salo